

Giang Nam Nhu Nương Tử

Contents

Giang Nam Nhu Nương Tử	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	52
26. Chương 26	54
27. Chương 27	56
28. Chương 28	58
29. Chương 29	61
30. Chương 30	64

Giang Nam Nhu Nương Tử

Giới thiệu

Dưới sự theo đuổi nhiệt tình của hần, Nguyễn Tuý Tuyết rốt cục cũng cùng hần định việc chung thân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-nhu-nuong-tu>

1. Chương 1

Minh Vạn Lịch

Pháo hoa được ở ngã tư đường vang lên.

“Chúc mừng a! Doãn trang chủ.”

“Chúc mừng! Chúc mừng...”

Doãn gia trang từ sáng tinh mơ đã khua chiêng gõ trống, hỉ pháo ngập trời, phi thường náo nhiệt, khách khứa ra vào tấp nập, tiếng chúc mừng vang lên không dứt, vừa nhìn vào là biết ngay có việc vui.

Nguyên lai trang chủ Doãn gia trang Doãn Đông Tinh nạp thiếp. Nghe nói người thị thiếp này rất xinh đẹp, mi túc như hoạ.

Doãn gia trang là một thế gia nổi danh trên giang hồ, nhiều thế hệ kinh doanh tiêu cực, bằng hữu trên giang hồ cũng rất nhiều, trang chủ Doãn Đông Tinh là người nhiệt tình hiếu khách, sáng sớm đã vội vàng tiếp đón bằng hữu tại chính sảnh.

Trong lúc toàn trang cao thấp đều đắm chìm trong không khí vui mừng thì lúc này tại sương phòng phía đông Doãn trạch Di Thẩm viện lại truyền ra tiếng khóc, lắng nghe kĩ thì đây là thanh âm của nữ tử.

“Mới không đến hai năm hần đã nạp thêm tiểu thiếp.... Ta rốt cuộc đã làm sai cái gì? Vì sao Đông Tinh muốn nạp thiếp? Ô...” Tiếng khóc kéo dài tinh tế của chủ nhân trong phòng truyền ra.

“Tiểu thư, đừng khóc, việc kia không phải lỗi tại người, là cô gia hần... Hần có mới nói cũ a! Người cũng đừng khóc, khóc sẽ phá hư thân thể tại sao phải làm vậy chứ?”

“Hạ Hà, ta nên làm cái gì bây giờ? Đông Tinh không cần ta! Hần không cần ta...”

Nàng khóc khản cả giọng, thanh âm run run tràn ngập sự sợ hãi, bất an, nàng đang tan nát cõi lòng mà tiền thính vẫn một mảng vui sướng, tiếng khóc của nàng bị lấn át bởi tiếng hỉ pháo mà không người nào thấy.

Nữ tử đang khóc tên gọi Nguyễn Tuý Tuyết, năm nay vừa mới mười tám, vốn tại ở phủ Tô Châu. Hai năm trước, Doãn gia trang trang chủ Doãn Đông Tinh trong một chuyến đi đến Nguyễn gia ở Tô Châu, nhìn thấy thiên kim tiểu thư Nguyễn gia Nguyễn Tuý Tuyết liền quyết tâm theo đuổi. Nguyễn Tuý Tuyết lúc ấy mới mười sáu tuổi, là điển hình tiểu thư khuê các, trừ bỏ phụ thân và biểu huynh thì không có tiếp xúc qua nam nhân khác, Doãn Đông Tinh lại có ngoại hình tuấn lãng, tiêu sái lập tức hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Dưới sự theo đuổi nhiệt tình của hần, Nguyễn Tuý Tuyết rốt cục cũng cùng hần định việc chung thân, trong lòng còn cảm thấy thật may mắn vì chính mình đã tuyển được trạng phu tương lai mà không cần đến mai mối. Vì Doãn Đông Tinh là người trên giang hồ mà Nguyễn gia lại là dòng dõi thư hương nên Nguyễn phụ đã không đồng ý cho hôn sự này. Cuối cùng nàng lấy tính mạng của chính bản thân ra uy hiếp Nguyễn gia

mới miễn cưỡng đáp ứng hôn sự của hai người. Bất quá Nguyễn phụ từng nói nữ nhi gả cho người ta giống như nước đổ khó hốt, ngày sau nếu có vấn đề thì không cần về nhà khóc lóc kể lể, bởi vì chính nàng đã lựa chọn Doãn Đông Tinh nên nàng phải chịu trách nhiệm về lựa chọn của mình.

Lúc ấy Nguyễn Tuỳ Tuyết đối với lời nói của phụ thân cũng chỉ vào tai này ra tai kia tuyệt sẽ không có cơ hội để trở về nhà mà khóc kể, bởi vì Doãn Đông Tinh rất yêu nàng.

Lúc đầu hai người cũng có kiên định tình thâm, cũng có cuộc sống tân hôn ngọt ngào hạnh phúc. Thật không nghĩ tới chưa đến hai năm hân đã nạp thiếp!

Vì việc này mà nàng cùng hân cãi nhau, cũng đã náo loạn qua, thậm chí là quỳ xuống khóc lóc cầu xin hân, nhưng Doãn Đông Tinh lại muốn nàng chấp nhận việc nam nhân năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường. Huống chi Hàn Phượng Cẩm là một mỹ nhân, lại khéo ăn khéo nói, hoàn toàn có thể giúp tiêu cực phát dương quang đại, làm thiếp đã là ỷ khuất cho nàng ấy rồi.

“Kia rõ ràng là lưu thiếp, cưới nàng ta!”

Cuối cùng nàng đứng lên rống giận nói.

Nàng còn nhớ khi đó Doãn Đông Tinh vẻ mặt lạnh lùng, nói hân không phải là người vô trách nhiệm, nếu hân đã cưới nàng, hân sẽ không tùy tiện lưu thê (bỏ vợ). Nạp Hàn Phượng Cẩm làm thiếp dù sao cũng không gây tổn thất gì cho nàng, hân vẫn sẽ đứng giờ đến Di Thăm viện cùng nàng đồng tắm.

“Không cần! Thiếp không cần cùng người khác chia sẻ trượng phu!”

“Như vậy tùy nàng!”

Nàng còn nhớ rõ lần cuối cùng nàng nói chuyện với hân là vào ba tháng trước, trên mặt hân biểu tình sự không kiên nhẫn cùng lạnh lùng, giống như nàng là tiểu hài tử thích gây sự vậy.

Nguyễn Tuỳ Tuyết tan nát cõi lòng nhìn vòng ngọc phỉ thúy trên tay, nó là vật đính ước mà Doãn Đông Tinh cấp cho nàng. Lúc ấy hai người yêu cuồng nhiệt nàng còn tưởng rằng hai người sẽ yêu đến trường thiên địa cửu, không nghĩ tới...

Mới không đến hai năm a! Tình yêu cuồng nhiệt đi qua phẳng phất giống như là giả, tất cả chỉ là ảo mộng mà thôi! Các tiểu thuyết tình yêu đều chỉ nói cuối cùng đôi tình nhân sẽ thành thân lại không nói tới sau khi thành thân, nam nhân thay lòng đổi dạ thì nữ nhân nên làm gì bây giờ?

Nàng đến giờ cũng không nghĩ có một ngày chính trượng phu của mình sẽ thay lòng đổi dạ nạp thiếp, nàng vẫn nghĩ hân vẫn yêu nàng như nàng đối với hân một mảnh chân tình vậy.

Làm sao bây giờ? Nàng mới mười tám tuổi đã bị trượng phu lạnh nhạt, sau này ngày tháng còn dài, nàng phải làm sao bây giờ? Khi ấy gả đến Doãn gia trang nàng cùng cha cãi nhau một trận quyết liệt, hiện tại nàng còn mặt mũi nào mà trở về Tô Châu?

Nguyễn gia tuy là dòng dõi thư hương nhưng lại cổ hủ ở một mặt. Bởi vì Nguyễn phụ tin rằng nữ tử chỉ cần biết tam tòng tứ đức là được. Chính vì thế mà Nguyễn Tuỳ Tuyết không biết chữ, chỉ biết thêu thùa may vá, giúp chồng dạy con đối với nàng mà nói đây là giấc mộng lớn nhất liếp này của nàng.

Gặp Doãn Đông Tinh nàng còn tưởng đã gặp được ý chung nhân, nào ngờ hân lại thay lòng đổi dạ khiến nàng không biết phải làm sao bây giờ? Nàng đành chọn tấm lòng của mình cho hân, thật tâm cũng cho rằng hân cũng yêu nàng như thế, thật không nghĩ tới sự thật lại tàn khốc như thế!

Doãn Đông Tinh nửa năm trước đã nói với nàng muốn nạp Hàn Phượng Cẩm làm thiếp, nàng kịch liệt phản đối. Nửa năm sau, hân dùng hành động để biểu đạt sự phản bội đối với tình yêu thâm thiết của nàng. Nàng cho rằng nạp thiếp chính là hành động phản bội tình cảm, nhưng hân lại không cho là vậy, hân cho rằng nam nhân tam thê tứ thiếp là phù hợp với xã hội này. Doãn gia trang sản nghiệp lớn mạnh, nạp thiếp cũng không có gì là giới giang cả, là nàng kiến thức nông cạn, lại đi so đo truyện nhỏ nhặt như thế.

Hừ! Nam nhân đều sẽ thay chính mình tìm một ít lý do đường hoàng, nếu nàng cũng nạp nam nhân, chỉ sợ hân không cầm dao nhỏ khảm nàng thì đúng là chuyện lạ!

Tại cái xã hội này, nếu thê tử phản đối trượng phu nạp thiếp, trượng phu có thể hưu thê. Đối với Nguyễn Túy Tuyết mà nói, nếu nàng bị hưu làm sao còn mặt mũi nào mà về lại Tô Châu, nàng phải làm sao để nuôi sống chính mình?

Nhưng nàng cũng không vì một miếng cơm manh áo mà ở lại Doãn gia giả vờ xem sắc mặt Doãn Đông Tinh.....

Trời ạ! Nàng mới mười tám tuổi đã lưu lạc đầu đường?

Nguyễn Túy Tuyết càng nghĩ càng buồn rầu. Bên ngoài hủ pháo phóng chấn động trên trời, tiếng người ồn ào, có thể thấy được trước đại sảnh náo nhiệt. Hai năm trước cũng như thế, nàng mặc giá y đỏ thẫm, vinh quang vô cùng tiến vào Doãn gia..... Nhớ tới đầu đêm ân ái, Nguyễn Túy Tuyết lại là hai hàng nước mắt tuôn dài.

Tân lang năm đó tối nay sẽ ôm lấy tân nương tử ân ái ái ái, Nguyễn Túy Tuyết đau lòng khôn cùng, miệng vẫn thì thào, Hân không cần ta! Đông Tinh không cần ta.....”

Nha hoàn Hạ Hà bên cạnh vẫn khuyên chủ tử nên phóng khoáng tâm. Nếu tâm cô gia đã không còn ở bên mình, sao không để cho chính mình thoải mái một chút?

“Tâm của hân đã không còn ở đây.....Tâm của ta..... Tâm của ta làm sao bây giờ đây?” Nguyễn Túy Tuyết sắc mặt tái nhợt, môi không ngừng run run, dung nhan vốn dĩ xinh đẹp giờ phút này không còn một chút huyết sắc, không hề tức giận.

Dần dần, Nguyễn Túy Tuyết ngừng khóc, hai mắt ngật ngóc nhìn vòng ngọc trên tay thật lâu thật lâu.....

Rốt cục, nàng sâu kín nói: “Hạ Hà, người đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Hạ Hà thấy chủ tử đã ngừng khóc, vả lại đêm cũng đã khuya, nhưng nàng vẫn là có chút lo lắng, “Tiểu thư, ta giúp người cởi áo, người lên giường nghỉ ngơi đi!”

Nguyễn Túy Tuyết để cho Hạ Hà thay y phục, lên giường đi ngủ. Hạ Hà giúp chủ tử đắp chăn phủ gối, nhìn tiểu thư nước mắt ràn rụa thật sự tâm không đành lòng. Nhưng nàng chỉ là một nha hoàn bồi gả của Nguyễn gia đưa đến, không thể làm gì, chỉ có thể khuyên tiểu thư thả lỏng tâm tư mà thôi.

Nàng ở trong phòng đợi trong chốc lát, xác định Nguyễn Túy Tuyết đã ngủ, mới lẳng lặng rời khỏi phòng.

2. Chương 2

Đêm đã rất khuya!

Hạ Hà ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời. Kỳ quái, là nàng hoa mắt sao? Tại sao nàng lại cảm thấy ánh trăng đêm nay tràn ngập huyết sắc, đỏ tươi một mảnh?

Nàng cảm thấy sợ run cả người. Đêm nay Di Thấm viện ít người, mọi người đều đến tiền thính uống rượu mừng ; Nàng nhìn trái nhìn phải, thực sự khi không thấy bóng dáng một người nào... Một trận gió nổi lên, Hạ Hà kéo nhanh áo liền hương hậu viện nơi ở chính mình chạy tới.

Ánh trăng vẫn đỏ một màu đáng sợ như máu....

“Người tới a! Không tốt, phu nhân cắt cổ tay!”

Từ sáng sớm tinh mơ, nha đầu Thủy Cúc bưng chậu nước đến cho đại phu nhân rửa mặt liền lớn tiếng hét chói tai, khiến cho toàn trang chú ý.

“Sao lại thế này?” Hạ Hà quần áo không chỉnh tề từ sau viện chạy vội lại đây, bắt lấy nha hoàn đang hốt hoảng.

“Phu nhân..... Bà ấy..... Máu..... Thật nhiều máu!”

Sắc mặt Hạ Hà phút chốc trắng xanh, xoay người vọt vào Mai hiên nơi Nguyễn Túy Tuyết nằm ngủ. Màu máu đỏ tươi chảy từ trên giường, sàn nhà, khắp nơi toàn là máu! Nguyễn Túy Tuyết nằm ở đầu giường, cổ tay trái nghiêng ở bên giường, máu tươi từ cổ tay này đang tuôn chảy, nhiễm đỏ toàn bộ tay trái, cũng nhiễm đỏ vòng ngọc trên cổ tay.....

Sắc mặt Nguyễn Túy Tuyết tái nhợt gần như trong suốt, giống như máu khắp cơ thể đã chảy ra hết ở cổ tay.

“Tiểu thư! Tiểu thư –” Hạ Hà kinh hoảng thét chói tai, tiếng thét chói tai này lập tức bị tiếng người tới ồn ào náo loạn cả nhà.

Tâm dựa vào nếu không có, còn sống làm gì?

Đây là ý niệm cuối cùng trong đầu Nguyễn Túy Tuyết.

Một tháng sau

Cuối thu, chiếc lá cuối cùng của Di Thảm viện đã rơi xuống, cũng không có người gặt quét tước, toàn bộ đình viện giống như là không người ở vô cùng hoang vắng, gió thu hiu quạnh, trong viện không thấy vết chân.

Mai hiên truyền đến thanh âm Hạ Hà khuyến dụ, “Tiểu thư, mau thừa dịp thuốc còn nóng uống một chút đi! Đây là do muội sáng sớm đã đến Xuân Dược Đường mua về, Triệu đại phu nói thuốc này rất hữu hiệu.”

Nguyễn Túy Tuyết mặt không chút thay đổi ngồi ở trên giường, sắc mặt tái nhợt như trước, một đôi mắt đẹp sẫm vì người khác mỗi ngày khóc mà sưng đỏ không chịu nổi, cổ tay trái còn quấn một miếng vải trắng, cánh môi không có huyết sắc lãnh đạm nói: “Không cần.”

“Tiểu thư, không uống thuốc, thân mình sẽ không phục hồi như cũ nha! Triệu đại phu nói một ngày nên uống ba lượt, như vậy mới có thể mau khỏe lại. Mau! Đem thuốc này uống đi.” Hạ Hà vẫn ngọt ngào khuyến dụ.

“Ta không cần khỏe lại, những người ta yêu thương đều không cần ta, ta khỏe lại để làm cái gì? Lúc trước tại sao muốn cứu ta? Vì sao không để ta chết đi? Kéo lại thân xác thối tha này lại Doãn gia để chộc người ta sao, tại sao không cho ta chết đi? Vì sao...Ồ...” Nguyễn Túy Tuyết vừa kêu vừa khóc như bệnh tâm thần.

“Bởi vì ta không cho phép người chết!” Ngoài cửa truyền đến một thanh âm thanh thúy.

Nguyễn Túy Tuyết ngẩng đầu nhìn phía cửa phòng.

“Vô Ngôn.....” Nguyễn Túy Tuyết thấp giọng hô lên.

Người vừa tới là một thiếu niên thần y tên Triệu Vô Ngôn. Nàng là nữ nhi của Giang Nam danh y Triệu Hoa Đà, từ nhỏ đã theo cha học tập hành y, khi mới mười ba tuổi y thuật đã rất tinh. Vì có nhiều kinh nghiệm chữa trị bệnh nên Triệu Vô Ngôn mười bốn tuổi đã rời nhà, dạo chơi tứ hải. Triệu Vô Ngôn ở bên ngoài hành tẩu đều cải nam trang nên những bệnh nhân được nàng chữa trị đều kêu nàng một tiếng thiếu niên thần y. Trên thực tế nàng cũng rất trẻ, so với Nguyễn Túy Tuyết còn nhỏ hơn một tuổi.

Triệu Vô Ngôn cùng Nguyễn Túy Tuyết từ nhỏ đã ở chung một chỗ, Triệu Vô Ngôn thường nghiên cứu sách thuốc còn Nguyễn Túy Tuyết ngồi bên cạnh thêu thùa. Chờ khi nàng đọc xong sách, hai người thường đi hái hoa bắt bướm, tình cảm cũng rất tốt. Khi Triệu Vô Ngôn mười bốn tuổi đã vân du tứ hải, Nguyễn Túy Tuyết đã thêu cho nàng một cái túi thuốc, bên trên thêu cảnh hoa mai nở rộ.

Nguyễn Túy Tuyết mười sáu tuổi lấy chồng, khi đó Triệu Vô Ngôn đang ở phủ Quảng Châu không kịp chạy về ăn mừng với nàng, từng muốn viết thư nhưng Nguyễn Túy Tuyết lại không biết chữ nên cứ như vậy thời gian trôi qua đã hơn một năm. Triệu Vô Ngôn vất vả lắm mới vào được Doãn gia trang, vừa vặn lúc Doãn Đông Tinh nạp thiếp, nghĩ rằng hôm sau sẽ đến chào hỏi, không nghĩ đến Nguyễn Túy Tuyết đêm đó liền cắt cổ tay, bên trong trang trên dưới loạn thành một đoàn, mời đại phu đến đều nói không cứu được, cuối cùng vẫn là Triệu Vô Ngôn y thuật tinh đã đem Nguyễn Túy Tuyết từ quỷ môn quan cứu trở về.

Khoảnh khắc Triệu Vô Ngôn ấn tượng sâu sắc nhất là Doãn Đông Tinh đang chau mày, rúc vào bên cạnh hắn là tân thiếp xinh đẹp Hàn Phượng Cẩm. Vì bệnh tình của Nguyễn Túy Tuyết, nàng thuận thế ở lại Doãn gia trang, đến nay đã gần một tháng.

“Triệu đại phu, người tới, vừa lúc tiểu thư nhà ta không chịu uống thuốc.”

“Hạ Hà, được đưa cho ta, người xuống trước đi.” Triệu Vô Ngôn tiếp nhận chén thuốc rồi ngồi xuống ở mép giường, nhìn khuôn mặt không còn chút máu của Nguyễn Túy Tuyết.

“Túy Tuyết.....”

“Không cần khuyên ta nữa, ta không cần uống thuốc, ta không cần khỏe mạnh! Cha ta không cần ta, Đông Tinh không cần ta, ta còn sống làm gì? Vô Ngôn, muội vì sao muốn cứu ta? Vì sao.....?” Tiếng khóc của Nguyễn Túy Tuyết tựa hồ không hề bị gián đoạn.

Triệu Vô Ngôn nhìn bằng hữu của mình, ba năm không thấy, không nghĩ tới vừa thấy mặt chính là thay nàng trị liệu vết thương bị cắt ở cổ tay. Miệng vết thương kia cắt rất sâu, biểu hiện nàng thực sự muốn chết. Nhưng chết rồi thì thật sự sẽ xong hết mọi chuyện?

Túy Tuyết trước kia mặt mày tươi cười, nay lại mặt chau mày rử, hai mắt sưng đỏ, không được khóc, khóc sẽ rất xấu.

Này không phải là Túy Tuyết từ nhỏ yêu cười yêu ảo tưởng! Doãn Đông Tinh chết tiệt!

Biết rõ Túy Tuyết để ý nhất là tình cảm, hắn cư nhiên nạp thiếp để tổn thương nàng, nàng cắt cổ tay, hắn cũng không thăm hỏi, hờn dỗi! Ngày mai hạ độc chết người, ngàn đao chém chết Doãn Đông Tinh!

Triệu Vô Ngôn trong lòng chửi bới Doãn Đông Tinh, trên mặt lại tươi cười, “Túy Tuyết, tỷ có nghĩ tới ta hay không? Nếu để người trong thiên hạ biết thiếu niên thân y ngay cả hảo bằng hữu cũng không cứu được, ta đây về sau hành nghề sao được? Tỷ cũng không hy vọng ta như vậy chứ?”

3. Chương 3

Nguyễn Túy Tuyết mở to đôi mắt đăm lệ nhìn nàng “Không nói gì.....”

“Người từ nhỏ đã tinh tế mẫn cảm, sẵn sóc chu đáo, luôn chiều cố người khác, luôn quan tâm đến người khác. Túy Tuyết, hôm nay vì ta, không cần la hét muốn chết, được không?” Triệu Vô Ngôn đau lòng lấy tay gạt nước mắt trên mặt nàng.

“Nhưng là người khác không cần ta, Đông Tinh..... Đông Tinh hắn.....” Nguyễn Túy Tuyết lại muốn khóc. Nửa năm trước Doãn Đông Tinh nói muốn nạp thiếp, nàng cơ hồ mỗi ngày đều khóc.

“Đừng khóc. Túy Tuyết, hãy nghe ta nói, năm đó người dùng tính mạng của mình đổi lấy việc hôn nhân của người và Doãn Đông Tinh đúng không?”

Nàng gật gật đầu.

“Người quan niệm hôn nhân là cuộc sống của người, lấy trượng phu làm trọng, giúp chồng dạy con là lý tưởng của người, đúng không?”

Nàng lại gật gật đầu.

“Đây cũng là yêu cầu truyền thống đối với con gái. Cho nên sau khi người được gả cho Doãn gia, đối với chuyện cần làm thì phải dốc hết sức mà làm, như vậy mới làm tròn bổn phận của một thê tử tốt, đúng hay không?”

Nàng dùng hết sức gật một cái.

“Các tình huống chính mình làm đều tốt đẹp, trượng phu muốn nạp thiếp, người cảm thấy chính mình bị trượng phu phản bội, cuộc hôn nhân này sẽ bị phá hủy, cho nên cắt cổ tay tự sát, đúng hay không?”

Nàng vẫn là gật gật đầu.

“Người làm việc không thẹn với lương tâm, trượng phu của người nạp thiếp không phải lỗi tại người, đúng không?”

Nàng lại gật đầu.

“Người lại không sai, càng không cần phải cắt cổ tay tự sát, đúng hay không?”

Nàng gật đầu, sau đó lại chần chờ một chút.....

Triệu Vô Ngôn lẳng lặng nhìn nàng, biết nàng đang tự hỏi. Nàng bắt đầu dùng cái đầu của nàng để nghĩ mà không phải dùng đến nước mắt.

“Không nói gì, người nói ta không sai, cho nên ta không cần cắt cổ tay tự sát?”

Triệu Vô Ngôn gật gật đầu.

“..... Nhưng là Đông Tinh không cần ta.....”

“Hắn không cần người, ta cần người.”

“Kia..... Cái kia không giống, ta yêu Đông Tinh a!”

“Nhưng hắn hiện tại đang sủng thiếp trong lòng!”

“Không nói gì.....” Nguyễn Tuý Tuyết thống khổ nhìn nàng.

“Tuý Tuyết, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta biết làm vợ làm mẹ là ước mơ của người, ta cũng biết người yêu trượng phu của người, nếu không năm đó sẽ không lấy tính mạng ra bức, muốn cha người đồng ý cuộc hôn nhân này. Nhưng người nên mở to mắt ra! Tuý Tuyết. Người vì Doãn Đông Tinh mà cắt cổ tay, còn hắn thì lại ôm tiểu thiếp trong lòng, như vậy đáng sao?”

Nguyễn Tuý Tuyết cúi đầu.

“Người nếu thực sự chết đi, tiểu thiếp kia vừa vặn làm chính thê, đến lúc đó chỉ sợ chỉ còn Hạ Hà là nhớ rõ người.”

“Không nói gì..... Đông Tinh không thương ta, ta lại không thể ở lại Doãn gia, nhưng ta không có tài nghệ gì, lại không biết chữ, ta đi ra ngoài có thể làm được gì đây? Ta cũng không thể quay về Tô Châu.....”

“Tuý Tuyết, người có thể đi theo ta.”

“Không Ta.....”

Nàng vẫn không thể bỏ Doãn Đông Tinh xuống được, nàng yêu nam nhân kia!

Triệu Vô Ngôn đương nhiên biết trong lòng nàng đang nghĩ gì. Năm đó nàng vì hắn đến tính mạng cũng không cần, làm sao có thể nói quên là quên luôn được!

“Tuý Tuyết, ta không thể nói cho người ngày sau như thế nào, nhưng người phải nhớ kỹ, đây là sinh mạng của người. Trong lòng người muốn người thành cái dạng gì, người sẽ thành cái dạng đó. Người muốn khóc lóc suốt cả đời sao?”

Nguyễn Tuý Tuyết lắc đầu.

“Ngoan Tuý Tuyết, đem uống hết bát dược này, ta sẽ kể cho người nghe hơn một năm trước ta gặp những chuyện gì. Chuyện rất ý tứ nga! Chuyện xưa nhân vật chính tên là Tô Thái Tần..... Ngoan, uống thuốc này trước.”

Nguyễn Tuý Tuyết ngoan ngoãn uống thuốc.

Triệu Vô Ngôn giúp nàng rời giường, đem áo choàng khoác lên vai nàng, “Hôm nay thời tiết rất tốt, chúng ta đi ra ngoài một chút đi!”

“Không.....” Nàng sợ.....

“Yên tâm sẽ không gặp Doãn Đông Tinh cùng nữ nhân kia đâu.”

Cái ngày Nguyễn Tuý Tuyết cắt cổ tay, Doãn Đông Tinh tức giận, Doãn gia nô tì đều không một ai dám bước chân vào Di Thăm viện, cho nên nàng lo lắng cũng là dư thừa.

Đẩy cửa phòng ra, ánh dương sáng chiếu vào mặt Nguyễn Tuý Tuyết, nàng hơi nheo mắt lại nhỏ giọng nói: “Thời tiết thật sáng sủa a!”

“Đúng vậy! Vũ trụ chính là như vậy, chúng ta khóc, chúng ta cười, chúng ta sinh, chúng ta tử, mặt trăng, mặt trời vẫn cứ lên hạ xuống, chúng sẽ không vì cảm xúc của chúng ta mà thay đổi.” Triệu Vô Ngôn nở nụ cười một chút “Thực châm chọc quá đi! Khi chúng ta thống khổ đến chết, cho rằng trên trời đất không còn ai có thể bi thảm hơn ta, ước gì trời đất sụp đổ đem tất cả mọi người cùng tiêu diệt hết. Nhưng khi vừa bước ra khỏi cửa, mặt trời vẫn chiếu sáng trên cao như cũ, người khác cũng không có biến mất, thống khổ chỉ có chính mình.”

Nguyễn Tuý Tuyết nghe xong, đáy lòng giật mình.

“Thời điểm người sung sướng, khắp thiên hạ cùng người sung sướng, nhưng thời điểm người thống khổ, trong thiên địa chỉ có mình người bi thương.” Triệu Vô Ngôn chỉ ra ẩn ý.

“Không nói gì.....”

“Tuý Tuyết, ta hiện tại muốn kể cho người nghe ta ở hấp huyện nghe được truyện thật từ xưa, cẩn thận nghe nha.” Hai người sóng vai đi tới, Triệu Vô Ngôn ôn nhu nắm tay phải của nàng, chậm rãi hướng nàng nói chuyện gặp được ở hấp huyện.

Hai năm trước, từ kinh , trùng hợp cứu được một vị cô nương người đầy huyết, tên là Tô Thái Tần, nguyên là thiên kim nhà quan, sau gia cảnh sa sút, bị phu gia tương lai từ hôn, nhưng nàng ý chí kiên cường, tự gánh vác nghề nghiệp. Mỗi ngày nàng kiếm tiền, bất hạnh bị gian nhân hãm hại, người đầy huyết nằm ở khe suối, thương thế nghiêm trọng. Nàng phải mất ba ngày ba đêm mới cứu sống Tô Thái Tần.

Nguyễn Tuý Tuyết nghe xong không thể tin. Nữ tử cũng có thể kinh doanh sao?

“Tuý Tuyết, Tô Thái Tần năm nay tính ra cũng đã mười lăm tuổi rồi. Nghe nói Tô gia gia sản cũng rất lớn. Ta đến Doãn gia trang ở hấp huyện, nghe bọn hắn nói, không quá ba năm, Tô Thái Tần sẽ độc bá hấp huyện, trở thành hấp huyện thủ phủ lý!”

“Thực sự? Nữ tử cũng có khả năng làm việc này?” Tâm Nguyễn Tuý Tuyết mơ hồ nổi lên một trận sóng nhỏ.

“Đây là truyện có thật.”

“Nhưng..... Nhưng là Tô Thái Tần kia biết chữ! Ta..... Ta không biết chữ, cũng không có đọc qua kinh thư, chỉ biết chút việc may vá, như thế nào cùng người ta so được?”

Nhìn Nguyễn Tuý Tuyết đẹp như phù dung, Triệu Vô Ngôn mỉm cười ngụ ý sâu xa nói: “Trên đời này không có truyện gì là không thể xảy ra, nhưng..... cũng không có chuyện gì đơn giản.”

Nguyễn Tuý Tuyết nghe vậy liền nhìn nàng một cái, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ cảm thấy ở phía chân trời nhuộm màu xanh, mây trắng thoạt nhìn thật vui vẻ.

Năm đó, Nguyễn Tuý Tuyết mười tám tuổi, Triệu Vô Ngôn mười bảy.

4. Chương 4

Năm năm sau

Trên ngã tư đường, một chiếc xe ngựa hoa lệ tôn quý phi phàm trên đường, khiến cho người qua đường nhìn chăm chú. Mọi người nghĩ rằng người ngồi trong cỗ xe kia nhất định là quan to hiển quý, mới dám không kiêng nể gì ở trên ngã tư đường kinh sư như vậy đang chạy cấp tốc trên đường.

Trên chiếc xe ngựa đang chạy cấp tốc trên đường truyền đến một đoạn đối thoại.

“Vệ tướng quân, ta nói rồi, người có chuyện quan trọng trong người, không cần theo giúp ta, ta một chút cũng sẽ không để ý.”

“Ai, Vô Ngôn à, người tại sao lại nói như vậy? Ta rất thích được giúp người. Đám giặc cỏ này làm sao quan trọng hơn so với người được! Còn có, làm ơn hãy gọi ta là Đình Long, không cần kêu Vệ tướng quân, dựa vào giao tình của chúng ta gọi như thế thật kì lạ a –” Lời nói của nam nhân còn chưa xong đã bị cắt ngang.

“Ta nói rồi ta lần này đến kinh thaanh chỉ là để thăm bằng hữu, người thật sự không cần phải đa lễ như vậy. Vệ tướng quân!” Thanh âm thanh thúy ở ba chữ cuối cùng còn tăng mạnh ngữ khí.

“Lời này sẽ không đúng rồi. Vô Ngôn, người là ân nhân cứu mạng của ta, ân nhân cứu mạng khó khó có dịp mới đến kinh thành một chuyến, ta có thể nào không tận tình chiêu đãi đâu?”

Nguyên lai Triệu Vô Ngôn từ châu phủ của U Dương sơn trang rời đi, liền một đường hướng về phía bắc, muốn thăm người bạn tốt đã năm năm không gặp là Nguyễn Túy Tuyết, nào biết đâu rằng dọc theo đường đi có một đám người đuổi theo nàng không buông, toàn là những người mà nàng đã trị liệu qua muốn báo ơn nàng. Nàng đông trốn tây tránh, bất đắc dĩ vẫn là bị Vệ tướng quân thần thông quảng đại đuổi kịp, không nói hai lời đã đem nàng nhét vào trong xe ngựa hoa lệ.

Nhìn trước mắt da mặt trắng nõn, tuấn mỹ vô trù Vệ Đình Long Vệ đại tướng quân, biết nhiều lời vô dụng, Triệu Vô Ngôn trong lòng thở dài một hơi. Quên đi, liền y theo hấn đi!

Nhưng vào lúc này, xe ngựa đi qua một tòa lầu rất lớn, khách nhân đông nườm nượp, bắt đầu xếp hàng từ cửa hiệu kéo dài đến trên đường. Triệu Vô Ngôn liền tò mò hỏi Vệ Đình Long là chuyện gì xảy ra.

“Đó là Diệp Vân lâu, tiệm ăn mới mở hai năm trước. Bên trong Vân Lâu là thức ăn nổi danh ở kinh thành, cho nên khách nhân đều sắp hàng chờ để được ăn. Như thế này đâu gọi là nhiều, đến ngày mùng 1 và, mười lăm, bảo đảm người đứng ở đầu hàng cũng không thể nào nhìn thấy người cuối hàng đâu.”

“Nhiều người như vậy a! Tại sao vậy?”

“Bởi vì chủ của Diệp Vân lâu vào những ngày đầu tháng, mười lăm tự mình xuống bếp, làm những thức ăn mà nhân gian phải dùng đến từ mỹ vị để hình dung!”

“Nga? Vậy người đã ăn qua?”

“Ừ! Nhưng ta rất lâu mới đến đây ăn một lần. Những món ăn mà ta thích là Chỉ Bạc thịt bò, Thủy tinh hào thịt, khi ăn vào mùi hương của nó cứ quanh quẩn mãi, ba tháng không quên!” Vệ Đình Long nghĩ đến mỹ thực của Diệp Vân lâu, nước miếng muốn ứa ra.

“Cái gì? Ngay cả người tôn quý như tướng quân cũng phải chờ sao?”

Triệu Vô Ngôn thật sự kinh ngạc. Tướng quân cũng phải xếp hàng?

“Diệp Vân lâu chẳng phân biệt phú quý sang hèn, căn cứ theo trình tự, ai đến trước thì được, nếu gặp phải những người hồng hách, họ sẽ không tiếp, cho nên ta chỉ cải trang thành dân chúng bình thường đi xếp hàng.” Vệ Đình Long giải thích. Hấn ở trên chiến trường lấy nghiêm khắc để nghiêm trị quân binh, nhưng khi dỡ xuống chiến bào, hấn liền tự nhận mình cũng không khác gì một bình dân bá tánh bình thường, cho nên xếp hàng đối với hấn mà nói cũng không là gì cả.

“Còn có người đem nguyên tắc như thế vào việc kinh doanh? Trong thời thế hỗn loạn xu nịnh như hiện nay, coi trọng xã hội vật chất, rất hiếm có.” Triệu Vô Ngôn thật tình bội phục đứng lên.

“Vô Ngôn, lần khác nếu người muốn ăn, ta gọi gia nhân đến chiếm vị trí trước, như vậy sẽ không phải chờ thật lâu. Bảo đảm người sau khi đến đó ăn xong về sau sẽ luyện tiếu không muốn rời khỏi kinh thành.” Vệ Đình Long lại tặng bốc Diệp Vân Lâu.

“Cám ơn thịnh tình của tướng quân. Ta lần này đến là để gặp người bạn tốt, không nhọc lòng tướng quân lo lắng.” Triệu Vô Ngôn chối từ.

Trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, xe ngựa đã đến Minh Ngọc phường Doãn gia trang.

“Hai vị muốn gặp Túy Tuyết?” Chủ nhân của Doãn gia trang Doãn Đông Tinh nhìn hai vị khách trước mắt có thân phận tôn quý, trong giọng nói lộ lên vẻ kinh ngạc.

Buổi chiều hôm đó xe ngựa vừa đến Doãn gia trang, Vệ Đình Long liền bảo thuộc hạ đem bái thiếp* đi vào, Doãn gia vừa thấy trên thiếp ghi là Vệ đại tướng quân đương kim danh chấn thiên hạ, lập tức sai gai nhân nhanh chóng mời vào đại sảnh, Triệu Vô Ngôn bên cạnh hắn đương nhiên cũng bước vào theo.

(thời xưa quan to hay người có danh phận cao quý hay dùng thứ này, cũng giống như danh thiếp ngày nay.)

Doãn Đông Tinh tự mình chiêu đãi khách phương xa, hắn thoạt nhìn so với năm năm trước có khí chất cứng rắn của một nam nhân, nhưng trong ánh mắt luôn chứa điều u uất, cảm giác như cả người có tâm sự. Triệu Vô Ngôn cũng mặc kệ hắn, chỉ mở miệng liền nói muốn gặp Nguyễn Túy Tuyết, lại đổi Doãn Đông Tinh về mặt kinh ngạc.

“Như thế nào, không được sao?” Vệ Đình Long nhìn thấy trang chủ Doãn gia trang dường như không muốn, liền động thân mà ra – đương nhiên là vì Triệu Vô Ngôn.

Triệu Vô Ngôn liếc hắn liếc mắt một cái, xem như trách hắn xen vào việc của người khác; Vệ Đình Long giả vờ như không phát hiện, chỉ liên tiếp bước Doãn Đông Tinh.

“Không phải không được, mà là Túy Tuyết nàng..... Nàng đã năm năm nay không gặp khách. Những năm gần đây nàng chưa từng bước ra Di Thảm viện, chỉ sợ.....” Doãn Đông Tinh nhìn Vệ Đình Long, nghĩ rằng Túy Tuyết làm sao có thể quen biết một nhân vật nổi danh như Vệ tướng quân này?

“Làm phiền Doãn trang chủ thông báo một tiếng, nói là Triệu Vô Ngôn đến đây.” Triệu Vô Ngôn đánh gãy câu nói của hắn.

“Thì ra là Triệu đại phu a!” Doãn Đông Tinh đem ánh mắt chuyển qua trên người Triệu Vô Ngôn, nhớ mang máng nàng là nữ đại phu năm năm trước cứu Túy Tuyết trở về. Xem ra Vệ tướng quân là cùng Triệu Vô Ngôn đến, cùng Túy Tuyết không quan hệ.

Gặp Doãn Đông Tinh vẫn bất động như núi, Vệ Đình Long sắc mặt có chút giận dữ nói: “Doãn trang chủ, làm phiền người phái người đi thông báo tôn phu nhân một tiếng, nói thần y Triệu Vô Ngôn ở đại sảnh chờ gặp nàng!”

Vệ Đình Long cũng không muốn biết giữa Nguyễn Túy Tuyết cùng Triệu Vô Ngôn có quan hệ gì, hắn chỉ biết là chỉ cần là Triệu Vô Ngôn muốn gặp người, bất luận là ai, đều lập tức xuất hiện. Huống chi Doãn Đông Tinh này ra sức khước từ, thật sự rất khó hiểu.

“Tướng quân dùng lời này nghiêm trọng rồi. Ta không phải không mời Túy Tuyết đi ra, mà là..... Mà là.....” Doãn Đông Tinh hiển nhiên đang cân nhắc lời này nên nói hay không.

“Mà là cái gì?” Triệu Vô Ngôn lạnh lùng nhìn nam nhân trước mắt này.

“Mà là ngay cả ta đã năm năm chưa gặp qua nàng.”

“Cái gì?! Nàng không phải thê tử của người sao, làm sao có thể năm năm không gặp mặt? Hay là.....” Triệu Vô Ngôn cảm thấy cả kinh. Hay là Túy Tuyết nàng..... Đã chết?!

“Triệu đại phu, Túy Tuyết ở tại Di Thảm viện, nàng từ năm năm trước đã bảo rằng không cho bất cứ ai tiến vào trong viện, ngay cả ta vài lần đến xin gặp đều bị cản trở về, ta cũng đành chịu theo ý nàng.”

Thì ra là thế..... Chết tiệt Doãn Đông Tinh, nói cũng không một lần nói xong, hại nàng dọa nhảy dựng! Triệu Vô Ngôn ở trong lòng mắng.

“Doãn trang chủ, người chỉ cần phái người đi thông báo Túy Tuyết, ta chờ ở nơi đây.” Triệu Vô Ngôn nói xong, liền thành thật không khách khí ngồi xuống.

Doãn Đông Tinh nhìn Triệu Vô Ngôn liếc mắt một cái, lại nhìn Vệ Đình Long một chút, người kia đang dùng ánh mắt nói cho hắn nên nhanh một chút.

“Được rồi. Hai vị trước ngồi đợi trong chốc lát, ta lập tức sai người đến Di Thảm viện; Nếu không được thì ta cũng chịu thôi.”

“Nếu Túy Tuyết không muốn gặp ta, ta đương nhiên là sẽ không trách người.” Triệu Vô Ngôn thành thật không khách khí nhắp một hớp trà.

Doãn Đông Tinh gọi tổng quản đến, ra lệnh cho hắn đến Di Thăm viện thông báo phu nhân có khách cầu kiến. Đang chờ đợi người trở về thông báo, thị thiếp của Doãn Đông Tinh là Hàn Phượng Cẩm ra đến đại sảnh, tiếp đón khách quý hiếm có— đương nhiên là Vệ Đình Long.

“Vệ tướng quân, thật sự là khách quý! Ngài giá lâm tề trang thật sự là vinh hạnh lớn cho kẻ hèn này! Hàn Phượng Cẩm vẫn như cũ cho rằng trang điểm xinh đẹp, giống con bướm như hoa hờ hững. Triệu Vô Ngôn cũng không để ý đến nàng, để cho Vệ Đình Long ứng phó đi..

5. Chương 5

Tổng quản nhanh chóng quay trở lại.

“Khởi bẩm trang chủ, phu nhân nói thỉnh Triệu cô nương chờ một chút, nàng trang điểm một chút, lập tức đi ra.”

Doãn Đông Tinh cùng Hàn Phượng Cẩm nghe vậy đều ngây ngẩn cả người. Nguyễn Túy Tuyết đã năm năm không bước ra khỏi Di Thăm viện, bất luận kẻ nào đều thỉnh nàng không được, như thế nào nay lại.....

Triệu Vô Ngôn chính là lẳng lặng uống của nàng trà.

Thời gian trôi qua lâu như một thế kỷ vậy, ngoài đại sảnh vang lên những tiếng bước chân nhẹ nhàng, tất cả mọi người bao gồm Doãn Đông Tinh, cũng không hện mà đồng thời nhìn ra cửa đại sảnh.

Nguyễn Túy Tuyết xuất hiện!

Tất cả mọi người nhìn nàng, cũng đều quên hô hấp.

Ông trời, nàng đẹp quá! Rất giống như tiểu mỹ nhân bước ra từ trong tranh vẽ....

Nguyễn Túy Tuyết mặt hoa da phấn, mày liễu thanh tao, đôi mắt long lanh ánh nước như ẩn chứa nụ cười, đôi môi đỏ mọng giống như trái chín trên cành kêu gọi mời người đến hái, đôi gò má hồng như quả đào khiến người như đang lạc giữa cơn say, da thịt trắng trẻo mịn màng được tôn lên bởi bộ xiêm y tơ lụa màu tím thanh nhã, càng tăng thêm vẻ quyến rũ huyền bí.

Đôi môi hoa anh đào mỉm cười tản mát ra tự tin, khiến nàng toàn thân cao thấp sắc sỡ loá mắt, xinh đẹp động lòng người!

Nguyễn Túy Tuyết vừa vào cửa, cũng không nhìn bất luận kẻ nào, chỉ nhìn Triệu Vô Ngôn, nhìn nàng gật đầu mỉm cười.

Tất cả mọi người xem ngây người, chỉ có Triệu Vô Ngôn khước miệng khẽ nhếch một tia mỉm cười, trong lòng nghĩ: Túy Tuyết, người rốt cục tìm được chính mình!

“Vô Ngôn, đã lâu không thấy.” Nguyễn Túy Tuyết thản nhiên cười, tựa như một đóa mẫu đơn nở rộ, làm những nam nhân ở đây đều hít một hơi dài.

“Túy Tuyết, ta lần này đến đây riêng biệt chỉ thăm nàng, nàng sống có tốt không?” Triệu Vô Ngôn cười nhìn Nguyễn Túy Tuyết xinh đẹp giống như tiên tử hạ phàm.

“Ta? Ta thật sự tốt lắm a! Nhưng thật ra người –”

“Đại tể, ngồi xuống rồi nói sau, đừng để cho khách nhân đứng.” Một bên Hàn Phượng Cẩm chen vào nói nhắc nhở hai người đang đứng.

Câu nói bị người xen ngang, chỉ thấy Triệu, Nguyễn hai người đối diện nhìn nhau, Vô Ngôn hiểu ý đưa mắt nhìn Túy Tuyết.

“Túy Tuyết, nơi này có nhiều người ngoài không tiện lắm, hay là chúng ta đến Di Thăm viện lại tán gẫu đi!” này chủ tịch ngoại nhân nhiều, vẫn là Triệu Vô Ngôn nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp Nguyễn Túy Tuyết.

Nguyễn Túy Tuyết khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ, gật gật đầu, xoay người liền phải rời khỏi đại sảnh.

“Túy Tuyết.....” Là thanh âm Doãn Đông Tinh.

Nàng ngừng một chút, cũng không xoay người, tiếp theo cũng không quay đầu rời khỏi đại sảnh.

Triệu Vô Ngôn, Vệ Đình Long đi theo sau nàng cũng rời khỏi đại sảnh, đi trước Di Thấm viện.

Những người ngoài đương nhiên là Doãn Đông Tinh cùng Hàn Phượng Cẩm và hai vị tổng quản và phó tổng quản, Doãn Đông Tinh dáng vẻ buồn bã thất vọng, đều lọt vào đôi mắt của Hàn Phượng Cẩm. Nàng đang muốn nói chuyện, Doãn Đông Tinh đã xoay người rời đi.

Doãn gia trang Di Thấm viện

“Vô Ngôn, mấy năm nay không gặp, người trở mã càng xinh đẹp hơn.”

“Không đúng. Người mới là mỹ nữ tiên tử a!”

Hai người ở trong đình hoa viên ngồi đối diện nhau, vừa mở miệng liền cho nhau ca ngơ, chọc Vệ Đình Long ở bên cạnh tức giận bất bình.

“Ai, Vô Ngôn, người không cần xem ta là người trong suốt được không? Tốt xấu gì cũng nên giới thiệu ta với vị bằng hữu xinh đẹp của người đi chứ.”

Triệu Vô Ngôn hoành hấn liếc mắt một cái, tức giận nói: “Túy Tuyết, đây là bằng hữu của ta Vệ Đình Long. Vệ tướng quân, vị này là bạn tốt từ thời thanh mai trúc mã của ta Nguyễn Túy Tuyết.”

“Bằng hữu? Chẳng lẽ người.....” Nguyễn Túy Tuyết rất hứng thú nói xong. Chẳng lẽ Vô Ngôn sắp thành thân? Thật sự là quá tốt!

“Túy Tuyết, người cũng không nên đoán, ta cùng hấn một chút quan hệ đều không có, lửa và nước không dung nạp gần nhau, cũng chỉ là bằng hữu!” Triệu Vô Ngôn nhanh chóng làm sáng tỏ.

“Vô Ngôn, người tại sao lại nói tuyệt tình như vậy! Biết đâu một ngày nào đó người phát phát từ bi, liếc con mắt nhìn ta một chút?” Vệ Đình Long hướng về phía Triệu Vô Ngôn nói, đem chính khuôn mặt tuần mỹ của mình đưa đến tận mắt của Vô Ngôn.

“Đi đi đi! Vệ đại tướng quân, người này căn bản chính là thủ thuật che mắt. Ai biết người thích là nam hay là nữ a? Làm trò phiền ta!” Triệu Vô Ngôn nhìn hấn nói chuyện giống như hai nam nhân thân thiết, một chút cũng không có bộ dáng tiểu thư khuê các.

Nguyễn Túy Tuyết cười ha ha ra tiếng, “Vô Ngôn, chúng ta tuy rằng đã lâu không gặp, nhưng mà ta dám khẳng định mấy năm nay người nhất định sống phi thường đặc sắc.”

“Cũng vậy. Túy Tuyết, mấy năm nay người làm cái gì? Ta dám đánh cam đoan, nhất định so với ta đặc sắc hơn gấp trăm lần ngàn lần. Người khác chỉ nhìn đến diện mạo mỹ mạo của người, nhưng ta có thể thấy ý tưởng trong đầu người đặc sắc hơn rất nhiều!”

Nguyễn Túy Tuyết khoa trương hướng Triệu Vô Ngôn làm dấu bái phục, miệng nói thẳng: “Thật sự là sinh ta ra là cha mẹ, người hiểu ta cũng chỉ Vô Ngôn!”

Đêm đó Nguyễn Túy Tuyết ở Di Thấm viện thiết yến giúp Triệu Vô Ngôn tẩy trần, Vệ Đình Long sớm đã bị Triệu Vô Ngôn phái trở về. Bất nàng phải cam đoan sau khi rời khỏi Doãn gia trang nhất định phải đi tìm hấn, Vệ đại tướng quân mới miễn cưỡng leo lên xe ngựa hoa lệ trở về phủ tướng quân.

Nguyễn, Triệu rửa mặt chải đầu xong, ở Mai hiên Di Thấm viện một bên dùng bữa một bên nói chuyện phiếm, Hạ Hà ở bên cạnh hầu hạ.

“Hạ Hà, người cũng đã hai mươi tuổi a, Túy Tuyết tốt xấu gì, cũng không thay người tìm một đáng trọng phụ để gửi thân sao?” Triệu Vô Ngôn nhìn nha hoàn Hạ Hà trở mã tự nhiên hào phóng, nhìn Nguyễn Túy Tuyết chớp mắt.

Câu nói đùa này làm cho Hạ Hà một trận đỏ mặt.

“Vô Ngôn, Hạ Hà ở hai năm trước đã lập gia đình.”

“Kia..... Như thế nào.....” Hạ Hà đã lập gia đình, tại sao còn làm công việc của một tỳ nữ?

“Đó là bởi vì vị hôn phu của Hạ Hà là gia nhân trong nhà ta, Hạ Hà lại luyện tiết chủ tử như ta, nên sang sớm đã đến đây hầu, chẳng vãng trở về, đến hầu hạ ta lão bà tử này. Hôm nay là vì người đến, Hạ Hà xin nghỉ phép một hôm với phu quân của nàng, mới có thể ở chỗ này. Hạ Hà thật sự không tốt đâu.”

“Cái gì? Ta nghe không hiểu.” Triệu Vô Ngôn không hiểu ra sao.

Hạ Hà trên mặt hiện lên hai đóa mây đỏ, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, ta đi xuống lấy thêm chút rượu và thức ăn.” Sau đó liền lui xuống.

Nhìn Hạ Hà lui ra, Nguyễn Túy Tuyết mỉm cười nói: “Hạ nha đầu thật đúng là e lệ a!”

“Túy Tuyết, tại sao người càng nói, ta càng hồ đồ?” Triệu Vô Ngôn như rơi vào bên trong mây mù.

“Vô Ngôn, trước đem đồ ăn ăn xong, ta nói cho người một chuyện xưa thú vị đã xảy ra ở kinh thành này! Ngoan, trước đem cơm ăn.” Nguyễn Túy Tuyết còn không quên năm năm trước khẩu khí của Triệu Vô Ngôn đồ nàng uống thuốc.

“Túy Tuyết.....” Triệu Vô Ngôn đương nhiên cũng sẽ không quên.

Xem ra Túy Tuyết đã hoàn toàn khôi phục sau biến cố đau xót đến tận sát kia. Thật tốt quá!

Hạ Hà đem chén bát đĩa nhận lấy, để lại trên bàn một ấm trà, Mai hiên chỉ còn Nguyễn Túy Tuyết cùng Triệu Vô Ngôn.

“Túy Tuyết, nói đứng đắn một chút, người vài năm qua sống như thế nào? Hiện tại bốn bề vắng lặng, người có thể yên tâm nói, không cần có cổ kị.”

“Ta vài năm qua sống rất khá. Thật sự.”

“Bên cạnh Doãn Đông Tinh tại sao vẫn còn cái ả Hàn Phượng Cẩm kia? Hắn còn nói người năm năm không bước ra Di Thăm viện..... Sao lại thế này?” Giọng nói của Triệu Vô Ngôn có chút vội vã, sợ mỹ nhân ở trước mắt đang miễn cưỡng cười vui.

“Vô Ngôn, bên người Doãn Đông Tinh không chỉ có Hàn Phượng Cẩm. Sau khi người rời khỏi Doãn gia trang, hắn lục tục lại nạp hai thiếp.” Nguyễn Túy Tuyết bình tĩnh nói.

“Cái gì?! Kia người.....” Kia người như thế nào chịu được?! Triệu Vô Ngôn lo lắng nhìn nàng, ánh mắt không tự giác lại di chuyển xuống cổ tay trái của nàng.

6. Chương 6

“Vô Ngôn, ta đã không phải là Túy Tuyết của năm năm trước, khi gặp được trượng phu nạp thiếp liền yếu đuối, lùi bước, muốn ôn ào tận sát,” Nàng ngược đôi mắt trong veo nhìn Triệu Vô Ngôn. “Những lời của người nói lúc trước ta đã lãnh ngộ thật nhiều. Nếu chính mình không muốn đứng lên, bất luận kẻ nào đến đỡ cũng không có tác dụng. Nhưng nếu một người thật muốn tự lập tự cường, cho dù mọi người khắp thiên hạ muốn đàn áp, cũng không được.”

“Túy Tuyết.....” Triệu Vô Ngôn đương như vì vui mừng quá mà suýt phát khóc.

“Uống ly trà trước đi, rồi từ từ ta sẽ kể cho người nghe chuyện mấy năm nay ta đã làm.”

Năm năm trước Vô Ngôn một phen nói hết lời đã làm nàng giác ngộ rất sâu, lập tức nàng đã quyết tâm, tuyệt đối cần phải dùng chính sức lực của chính bản thân mình để đứng lên. Hôm nay Doãn Đông Tinh nạp một thiếp nàng liền tận sát, hắn sau này nếu lại nạp thứ hai, thiếp thứ ba, thì nàng sẽ như thế nào?

May mắn nàng đã sớm hết hy vọng bởi vì cách một năm sau, hấn lại nạp thiếp thứ hai Lí Loan, và năm kia thiếp thứ ba Lâm Tú Nhi cũng vào cửa. Năm nay không biết sẽ là vị tiểu thư nhà nào muốn vào nhà nữa đây?”

May mắn Doãn Đông Tinh xem như nam nhân có ý thức trách nhiệm, định kỳ cấp Di Thấm viện mọi thứ cần dùng, trong viện lão mẹ phụ trách thức ăn, bốn mùa cũng đều phải sự phó phụ trách may mặc đến Di Thấm viện giúp nàng may bộ đồ mới, cũng không để nàng bị đói bị lạnh.

“Nói như vậy, Doãn Đông Tinh này coi như là còn có chút tình nghĩa.”

“Vô Ngôn, ta dùng tánh mạng đổi lấy cuộc hôn nhân này, đây là hấn nợ ta hấn trả. Nếu ngay cả điểm này hấn cũng làm không được, thì thật là không có nhân tính.” Nguyễn Túy Tuyết tinh tế nói.

Áo cơm không cần phải lo, nàng liền bắt đầu nghĩ biện pháp đọc sách biết chữ. Nàng muốn Hạ Hà thông báo với bên ngoài bởi vì Doãn Đông Tinh nạp thiếp, thể xác và tinh thần bị thương, không gặp bất luận kẻ nào, cũng không cho bất luận kẻ nào tiếp cận Di Thấm viện. Nàng muốn Hạ Hà đi ra ngoài mua một ít sách dạy chữ vỡ lòng, chính mình một mặt dưỡng thương, một mặt học biết chữ, ở trong này mấy năm nàng đã thông lâu khá nhiều chữ và biết rõ mọi chuyện hơn.

Thân thể tốt hơn một chút, nàng vụng trộm cải trang thành thư sinh, đến lớp học bên ngoài trường, len lén Dự thính”. Mỗi khi nàng gặp được nghe từ ngữ không hiểu, liền đợi sau khi các học trò tan học, gặp một số đệ tử để hỏi cho thông, thuận tiện mang thêm một ít sách cần thiết trở về. Dần dần, nàng nhận được mặt chữ càng ngày càng nhiều.

Gặp phải khi thời tiết lạnh, nàng đứng phát run ở bên cạnh tường. Khi trời nóng, bị mặt trời chói chan phơi nắng ngất đi, miệng khô lưỡi khô. Đã nhiều lần nghĩ muốn buông tay, nhưng một khi nhớ đến lời của Triệu Vô Ngôn nói: “Trên đời này không hề có chuyện không thể làm được, nhưng chuyện cũng không hề đơn giản dễ làm.”

Nếu gặp phải suy sụp liền lùi bước, vậy chuyện gì cũng làm không được. Cho nên cho dù nàng bị lạnh đến tê cứng cả đầu óc, cho dù chân đứng không cảm giác, cho dù nàng bị phơi nắng đến đầu vàng mắt hoa, nàng vẫn là kiên trì không bỏ sót buổi học nào. Ba năm sau, nàng đã có thể ngâm thơ đối chữ.

Nhưng mà càng về sau nàng càng cảm thấy lỗi dạy của các danh nhân thời xưa khá cứng nhắc, nên nàng đi đến khách sạn, tửu lâu, nghe những người kể chuyện xưa tích cũ ở các trà đình hay tửu quán, sau đó sưu tầm những truyện này về nhà xem; Dần dần, kiến thức nàng rộng rãi, cũng chậm rãi có ý nghĩ của riêng mình.

“Vô Ngôn, nếu đem quá trình ta tự học biết chữ viết thành sách, chỉ sợ nữ tử khắp thiên hạ đều phải rơi nước mắt – đương nhiên, điều kiện đầu tiên là các nàng ta phải biết chữ để đọc.” Nguyễn Túy Tuyết lời này nói được thoải mái, nhưng bên trong lại ẩn chứa biết bao tâm sự chua xót.

Biết chữ đọc sách, nàng dần dần có ý nghĩ của chính mình, cái nhìn, suy tư về chuyện phải tự lập như thế nào. Doãn gia trang tuy rằng sự nghiệp lớn mạnh, Doãn Đông Tinh cũng làm tròn trách nhiệm của một trưởng phu, nhưng nàng không có sinh một đứa con trai hay gái nào cho hấn, Doãn gia không cần thiết phải chiếu cố nàng cả đời.

Nàng phải vì chính mình chuẩn bị cho tuổi già về sau, tránh sau này khi tuổi đã xế chiều mà phải nhìn sắc mặt của những đứa con của mấy thị thiếp sau khi lớn lên. Tuy rằng mấy vị thiếp kia cũng chưa có mụn con nào, Doãn Đông Tinh đến bây giờ vẫn đang ao ước.

Con người khi đã hiểu rõ mọi chuyện đương nhiên ý tưởng sẽ sâu xa hấn lên. Nàng chính là một ví dụ.

Nhưng nàng có thể làm cái gì? Giống như Tô Thái Tần buôn bán sao? Không được, nàng không có nhiều tiền như vậy, cá tính cũng không thích hợp cùng người giao tế.

Nàng hiểu được chính mình không cần loại giàu có đại phú nghề nghiệp đất tiền, nàng chỉ cần kinh doanh một cửa hiệu, có kẻ sinh nhai, chuẩn bị sẵn cho tuổi xế chiều của mình thì đã mãn nguyện rồi, đã tâm của nàng cũng không lớn.

Nhưng chuyện thế gian thường thường là vô tình trồng liễu, liễu xanh um.

Nàng từ nhỏ đã bị giáo huấn quan niệm chính là giúp chồng dạy con, làm thê tử mềm mại ôn nhu, mẫu thân nghiêm khắc, cho nên công phu thêu thùa của nàng khá tốt. Mà ngoài thêu thùa, trù nghệ của nàng cũng rất giỏi, đây đều là chuẩn bị làm hiền thê lương mẫu cũng là chuyện duy nhất mà Nguyễn gia đồng ý cho nàng làm.

Thêu thùa đương nhiên cũng thu về cho nàng chút ít bạc, nhưng thu vào quá ít; Cho nên nàng hay dùng sở trường khác của mình— Trù nghệ, tự xây dựng nên một khoảng trời riêng cho chính mình.

“Đúng rồi, Túy Tuyết, người làm thức ăn ngon lắm a, ta cũng thật lâu chưa ăn thức ăn mà người nấu!” Triệu Vô Ngôn chỉ nghĩ đến, cơ hồ nước miếng muốn rớt xuống.

“Vô Ngôn, vừa mới ăn no người liền đói bụng? Không sợ phá hư dáng vóc sao? , Ta mang người đến Diệp Vân lâu ăn ngon thiện đi.”

“Diệp Vân lâu? Không được! Vệ Đình Long nói chỗ đó rất đông người. Đến phiên chúng ta gọi món ăn, chỉ sợ đã là buổi tối.” Triệu Vô Ngôn có thể không cần ăn mỹ thực, nhưng nàng sợ nhất là chờ đợi. Thời gian lâu, khẩu vị của nàng cũng mất dần theo.

“Người yên tâm, chúng ta đi không cần chờ. Chủ của Diệp Vân lâu hôm nay nghỉ ngơi một ngày, chuyên môn chiêu đãi người vị khách quý này.”

“Nhưng là Vệ Đình Long nói Diệp Vân lâu người nào kiêu ngạo quá sẽ không tiếp, ngay cả một tướng quân như hắn cũng phải xếp hàng gọi món ăn đâu! Ta nghĩ Diệp Vân lâu sẽ không vì chúng ta mà tiếp tục kinh doanh một ngày.” Triệu Vô Ngôn không muốn làm bạn tốt khó xử.

“Ta nói có thể là có thể.” Nguyễn Túy Tuyết mỉm cười nhìn bạn tốt.

“Vì sao?” Triệu Vô Ngôn nhìn bộ dáng Nguyễn Túy Tuyết tự tin tràn đầy, cảm thấy sự có kỳ quái.

“Bởi vì ta chính là lâu chủ của Diệp Vân lâu!”

Cái gì?!

Triệu Vô Ngôn hé ra cái miệng nhỏ nhắn đang mở thật to, mãi đến khi nàng nằm ở trên giường phòng khách, còn đã quên khép miệng lại.

7. Chương 7

Cách ngày, Diệp Vân lâu ra thiệp bố cáo, bởi vì muốn tiếp đãi khách quý là thần y Triệu Vô Ngôn, nên ngừng kinh doanh một ngày.

Khắp cả kinh thành, ai ai cũng hỏi nhau xem Triệu Vô Ngôn là thần thánh phương nào, mà lại có thể làm cho Diệp Vân lâu lại phá lệ lại đóng cửa một ngày vì nàng mà nấu cơm.

“Vô Ngôn, danh tiếng của cô cũng thật nổi bật nha, lại có thể làm cho Diệp Vân lâu phá lệ. Tại hạ thật sự là bội phục bội phục.”

Vệ Đình Long được mời đến làm người tiếp khách. Sáng sớm hắn nghe nói Diệp Vân lâu mời tới làm khách, còn tưởng rằng chính mình nghe nhầm. Xem ra hôm nay hắn được hưởng phúc của Triệu Vô Ngôn, mấy ai được độc hưởng đồ ăn danh tiếng của lâu.

“Vệ tướng quân, hôm nay mời người đến, nghe nói vấn đề này nhất định phải giữ bí mật.” Triệu Vô Ngôn dặn dò lần nữa.

“Vô Ngôn, Vệ tướng quân đã chọn được món ăn chưa?” Nguyễn Túy Tuyết hỏi.

“Cứ tùy ý đi, không cần phiền toái.”

“Đúng đúng ! Vô Ngôn nói phải. Dù sao những món đó bất kể là món nào cũng đều ngon như nhau, túy ý chuẩn bị là được rồi.” Vệ Đình Long vội vàng phụ họa, nếu không một lát nữa nàng cũng sẽ quăng cho hắn một ánh mắt rõ ràng.

“Kia...Vậy thì mang lên một đĩa thịt bò thăn, gà nhồi thịt, tôm chiên, cá nướng, thêm canh bao tử cá trích và thịt đông. Vô Ngôn, người cảm thấy như vậy thế nào?”

Triệu Vô Ngôn nghe thấy một đồng tên đồ ăn đầu liền choáng váng. Dù sao nàng cũng không kén chọn, liền gật đầu.

“Nguyễn cô nương, có món cá trích đông lạnh không? Món này ăn tốt lắm.”

Nói đến đây thì nước miếng Vệ Đình Long đều nhanh chảy xuống.

Triệu Vô Ngôn liếc mắt nhìn hẩn một cái.

Nguyễn Túy Tuyết cười nói: “Vệ tướng quân, cá trích đông lạnh mùa hạ mới có, bây giờ trời lạnh, đã vào đầu thu nên món ăn này không có. Chờ mùa hè sang năm, nếu người thật muốn ăn, ta làm nhiều một chút, sai Hạ Hà đưa qua phủ tướng quân.”

“Thật sao? Nguyễn cô nương, người quả thật chính là thần tiên hạ phàm, tâm địa thật tốt quá! Không giống như Vô Ngôn...” Vệ Đình Long liếc nhìn Triệu Vô Ngôn một cái.

“Ta làm sao? Tâm ta không tốt sao? Lẽ ra ta quả thật nên tâm địa không tốt, thấy người chết mà không cứu. Có phải hay không a? Vệ đại tướng quân.” Giọng nói Triệu Vô Ngôn sắc nhọn.

“Không không không. Vô Ngôn, người là tốt nhất, cùng với Nguyễn cô nương đều là tiên tử hạ phàm! Ha ha ha.” Vệ Đình Long cười khan vài tiếng, che dấu sự xấu hổ của chính mình.

Trong lúc hai người đấu võ mồm Nguyễn Túy Tuyết đã vào trong phòng bếp, đích thân nấu nướng.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn nóng hằm hập được bưng lên, Hạ Hà cùng vị hôn phu Hà Quan Nguyệt từ từ hầu hạ đám người Triệu Vô Ngôn; Nguyễn Túy Tuyết cũng rửa tay ngồi xuống, ba người cùng nhau dùng bữa.

“Hạ Hà, người cũng ngồi xuống cùng dùng bữa đi.” Triệu Vô Ngôn nhiệt tình mời Hạ Hà ở phía sau.

“Không được. Hôm nay Triệu đại phu là khách quý của lâu, ta cùng Hà nhi sẽ hầu hạ các vị thật tốt, hi vọng các vị ăn vui vẻ, thoải mái ra về.” Hà Quan Nguyệt đứng bên người Hạ Hà nói.

“Vị này là...” Triệu Vô Ngôn đánh giá một chút người nói chuyện. Ừm, tướng mạo đoan trang, lời nói khôn khéo, không giống như người làm thuê.

“Vô Ngôn, vị này chính là phu quân của Hạ Hà, Hà Quan Nguyệt, cũng là tổng quản Diệp Vân lâu. Trên danh nghĩa hẩn là người làm công của ta, nhưng ta không xem hẩn như người làm, cũng giống như không xem Hạ Hà là tỳ nữ. Nhưng hai người này luôn giữ nghiêm chừng mực chủ tớ, ta không biết đã mời bọn họ ngồi xuống cùng dùng bữa bao nhiêu lần, đến bây giờ còn chưa có lần nào thành công.” Nguyễn Túy Tuyết giải thích rõ ràng.

“Quan Nguyệt cùng Hà nhi không dám quên đại ân của phu nhân. Chúng ta chỉ hi vọng phu nhân thân mình khoẻ mạnh an khang, như vậy chúng ta đã rất cao hứng.” Hà Quan Nguyệt cung kính nói.

“Vô Ngôn, người xem đi.” Nguyễn Túy Tuyết chuyển cho Triệu Vô Ngôn ánh mắt biểu hiện sự đành chịu.

“Phu nhân, Triệu đại phu, tướng quân, các ngài nhanh chóng dùng bữa đi, đồ ăn lạnh, hương vị sẽ không ngon.” Ba người nhắc dũa, Nguyễn Túy Tuyết gấp một khối thịt kho cho Triệu Vô Ngôn, Vệ Đình Long tự gấp một chút thịt bò thăn.

Triệu Vô Ngôn chậm rãi ăn, thật lâu không nói ra lời, cuối cùng chờ đến khi nàng có thể nói, thì đã nghe một loạt câu từ cảm than.

“Trời a! Trên đời sao lại có món ăn ngon như vậy! Hương thơm xông vào mũi! Vừa mát lại vừa mềm.....Túy Tuyết, người làm ta rất sùng bái!”

Đình Long ở một bên hạnh phúc nói không ra lời, đôi mắt chớp chớp giống cầu vồng, cảm giác hạnh phúc thẳng tiến vào trong tâm...Nguyễn Túy Tuyết đối với phản ứng của hai người đã thành thói quen, bởi vì có không ít người ăn đồ ăn của Diệp Vân lâu mà cảm động rơi lệ.

“Thích thì cứ ăn nhiều một chút.” Nguyễn Túy Tuyết lại gấp thêm một ít thịt bỏ vào bát của Triệu Vô Ngôn.

“Tuý Tuyết, món này gọi tên là gì a? Ăn thật ngon.”

“Món này tên là thịt đông, chủ yếu được làm từ thịt lợn mà thành, là món ăn rất được hoan nghênh. Từng có một thư sinh sau khi ăn món này, cảm động đề thơ ở trên tường – này, ngay trên mặt tường.”

Triệu Vô Ngôn ngẩng đầu nhìn bút tích rồng bay phượng múa ở trên tường –

Phong cảnh vô hạn sổ kim tiêu,

Càng yêu kinh giang thịt để ăn thiêu,

Không ngấy vì tô mùi tràn đầy,

Đổ bình nộn đông lạnh thủy tinh hào.

“Vô Ngôn, ta nói cho người biết, đồ ăn Diệp Vân lâu nổi tiếng khắp kinh thành. Lấy món thịt bò thăn mà nói, thịt bò thái rất nhỏ, vừa mềm lại vừa thơm, cực kì mỹ vị.” Vệ Đình Long lại gấp thêm một ngum thịt bò.

“Đúng, đúng, đúng, người sành ăn hơn cả.” Triệu Vô Ngôn tức giận nói. Nàng đối với đồ ăn không mấy chú ý, không như Vệ Đình Long là một ẩm thực gia.

Nguyễn Tuý Tuyết nhìn hai người đấu võ mồm, cảm thấy thật sự thú vị, hé môi cười.

“Đúng rồi, Tuý Tuyết, người cũng là lâu chủ Diệp Vân lâu, vì sao chỉ vào ngày một và ngày mười lăm mới vào bếp?” Triệu Vô Ngôn nhớ tới chuyện mà Vệ Đình Long nói qua.

8. Chương 8

Tình yêu ơi!!! Cho ta xin lỗi nhé cứ vô tâm làm buồn bạn hoài thật sự không có cách nhìn ai!!!

”Năm năm trước, Doãn Đông Tinh nạp thiếp, trong mắt hạ nhân Doãn gia trang ta

xem như thất sủng, còn có lão mẹ dạy ta phải sùng Phật, vào ngày một, mười lăm phải niệm Phật, nhắc đi nhắc lại với ta, nữ nhân thất sủng phải cam chịu số phận.”

Nguyễn Tuý Tuyết tiếp tục: ”Ta mới mười tám tuổi, dạy ta chấp nhận số mệnh, ta

không cam lòng. Hơn nữa sùng Phật rất tiêu cực, ta muốn khai sáng sinh mệnh chính mình! Sau này nghĩ lại, chủ ý này cũng không sai, ngày một, mười lăm niệm Phật, bất luận kẻ nào cũng không được đến Di Thăm viện, như vậy hành động của ta càng tự do, cho nên ta chỉ có vào ngày một, mười lăm mới ở trong lâu làm đầu bếp.”

“Ngày thường thì sao?”

”Ngày thường là do tổng quản quan Nguyệt làm đầu bếp. Tài nghệ nấu ăn của hần

không tệ, các người xem Hạ Hà trở mã thành mỹ nhân, cũng đều là Quan Nguyệt dưỡng ra.”

Hạ Hà mặt đỏ lên, cúi đầu, “Quan Nguyệt làm sao khéo tay hơn phu nhân.”

Vị hôn phu bên người mỉm cười nhìn nàng.

“Tay hần nếu không khéo, người sẽ thích hần sao? Hà nha đầu!” Nguyễn Tuý Tuyết giấu cột nha hoàn bên người.

“Tiểu thư—”

Hạ Hà mặt đỏ bừng.

“Tuý Tuyết, chuyện của Hạ Hà cùng Quan Nguyệt hình như rất đặc sắc.” Triệu Vô Ngôn nhìn ra được hai người này không phải tùy tiện đến được với nhau.

“Chuyện này nói đến thật dài. Hạ Hà của chúng ta –”

”Phu nhân, ngài mà nói, sau này Hạ Hà sẽ không để ý ngài, cũng không coi sóc Diệp Vân lâu!” Mặt Hạ Hà sắp bị thiêu cháy.

”Vậy không được, Hà nha đầu không trông coi Diệp Vân lâu, Quan Nguyệt sẽ bãi công. Đúng hay không a? Quan Nguyệt.” Nguyễn Túy Tuyết bốn cột nhìn nhìn Hà Quan Nguyệt.

“Phu nhân, ngài đại nhân đại lượng,nếu không Hà nhi sẽ...” Hà Quan Nguyệt thoáng nhìn qua vẻ mặt đỏ bừng của thê tử.

“Được rồi, được rồi, không phá các người nữa.” Cuối cùng Nguyễn Túy Tuyết cũng ngừng.

Lúc này Vệ Đình Long đã ăn hết phân nửa món tôm chiên, Triệu Vô Ngôn thì ăn canh bao tử cá trích mà Nguyễn Túy Tuyết múc cho nàng, chỉ cảm thấy thức ăn thủy sản thật mỹ vị, kích thích đầu lưỡi, khó trách Vệ Đình Long nói nếu ăn đồ ăn của Diệp Vân lâu, đảm bảo nàng sẽ không muốn rời khỏi kinh thành. Nàng hiện tại còn có loại cảm giác này.

Sau khi ba người dùng bữa xong, Vệ Đình Long đề nghị đến chơi các thắng cảnh ở kinh thành, ra vẻ nịnh nọt,nhiệt tình cống hiến.

Triệu Vô Ngôn cũng không ý kiến, nhưng Nguyễn Túy Tuyết bày ra bộ dạng tiểu hài tử muốn đi du lịch, vẻ mặt rất hưng phấn.

Vì thế ba người du ngoạn Pháp Nguyên tự ở kinh thành , Thập Phương Phổ Giác tự, Chân Giác tự, Giới Đài tự, mỗi khi đến một ngôi chùa miếu, ba người đều

thành kính cúng bái. Khi Vệ Đình Long dẫn dắt Nguyễn Túy Tuyết vào trong tự tham quan, Triệu Vô Ngôn ra ngoài tự xem bệnh cho người nghèo khổ và ăn mày, đem được tủy thân của mình phân phát cho họ. Cứ như vậy, một ngày liền trôi qua rất nhanh.

Chạng vạng, xe ngựa hoa lệ của phủ tướng quân đưa Nguyễn Túy Tuyết về Doãn gia trang, Vệ Đình Long sống chết cứng rắn muốn Triệu Vô Ngôn đến phủ tướng quân làm khách, Nguyễn Túy Tuyết ở một bên cổ vũ. Hai người kẻ tung người hứng làm Triệu Vô Ngôn đành phải chấp nhận đề nghị của Vệ Đình Long, đến phủ tướng quân làm khách, còn Nguyễn Túy Tuyết một mình trở lại Di Thẩm viện.

Rửa mặt chải đầu xong, Nguyễn Túy Tuyết thay quần áo rộng thùng thình, nằm trên giường nghỉ tạm một chút, lát sau tỉnh lại, một bên đọc sách một bên dùng bữa

tối.

Nàng nằm trên giường, mái tóc rối tung xõa trên gối, mái tóc đen dài sáng bóng, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào hài lòng. Hôm nay nàng gặp lại bạn tốt của mình, làm sao nàng không cao hứng cho được! Hơn nữa bên người nàng ấy lại có một vị tướng quân tuấn mĩ theo đuổi... Vô Ngôn, rượu mừng hân là sắp tới!

Phiếm môi đỏ tươi mỉm cười, Nguyễn Túy Tuyết ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

* * *

Từ trong Thiên Hạo cư của Doãn gia trang truyền đến từng trận tiếng kêu phóng túng.

Khi vào cửa làm thiếp, Lâm Tú Nhi mới mười sáu tuổi, là tam thiếp tuổi nhỏ nhất.

Nhìn thấy nàng ở dưới thân rỉ phóng túng, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh năm đó Nguyễn Túy Tuyết cũng là mười sáu tuổi đã gả cho hắn làm vợ.

Năm đó Nguyễn Tuý Tuyết tựa như chồi non mùa xuân, tươi mát mơn mớn, tinh tế xinh đẹp. Hấn ở hoa viên Nguyễn gia, vừa nhìn thấy nàng, tâm như bị người khác hung hăng đánh một quyền, đau đến không thở nổi. Nàng hút hồn hấn, chiếm lấy tim hấn, hấn muốn nàng!

Hấn bắt đầu mãnh liệt theo đuổi nàng. Khi đêm dài yên tĩnh cũng là lúc hấn đi thăm dò giai nhân. Nguyễn Tuý Tuyết là thiên kim nhà giàu điển hình, từ nhỏ đến lớn đều được bảo hộ chặt chẽ, không có cơ hội cùng người khác phái tiếp xúc. Đối mặt với sự theo đuổi của hấn, nàng liền nhanh chóng ái mộ hấn, không phải là hấn thì quyết không lấy chồng.

Nguyễn phụ biết chuyện hai người, nghiêm khắc phản đối, không chịu đem nữ nhi bảo bối gả cho người không môn đăng hộ đối như hấn. Sau này, vì Nguyễn Tuý Tuyết dùng cái chết uy hiếp, cuối cùng khiến cho cha mẹ nhượng bộ, đáp ứng hôn sự của hai người. Năm đó, đối với việc có thể gả cho hấn làm vợ nàng vô cùng cao hứng, nhận định hấn cả đời chỉ yêu duy nhất mình nàng –

Hấn vĩnh viễn không quên được vẻ mặt của nàng khi nàng nghe nói hấn muốn nạp thiếp, đó là loại vẻ mặt bị chính người mình yêu phản bội, phảng phất như nói chính mình dùng tánh mạng đổi lấy mãi mãi bên nhau, tuy nhiên lại không phải đời đời kiếp kiếp, mà là ngắn ngủi như thế!

Hấn không quên được vẻ mặt này của nàng!

Hấn không quên được gương mặt rơi lệ kia của Tuý Tuyết ...

Mỗi khi đêm dài xuất hiện ở trong mộng của hấn lệ rơi!

Vì sao hấn muốn nạp thiếp? Hấn hành tẩu giang hồ nhiều năm, người nào làm chủ đại gia đại nghiệp mà không phải ba vợ bốn nàng hầu! Người khác kích động, nói hấn đường đường là đương gia Doãn gia trang lại không có đến một thiếp thất thật là khiến người chê cười. Người không biết gì còn tưởng hấn có chứng e ngại thê tử! (Vivy: chứng sợ vợ phải hem nhỉ?)

Khi đó hấn còn trẻ hiếu thắng, không chịu nổi lời nói khiêu khích cùng mê hoặc của người khác, tiếp nhận nữ tử mà bằng hữu giới thiệu là Hàn Phượng Cẩm. Hàn Phượng Cẩm bộ dạng xinh đẹp rực rỡ, mạnh mẽ vì gạo bạo vì tiền, nàng ở bên người hấn chưa nổi danh tiến hành cùng lúc liền giúp bên trong trang tiếp vài bút đại sinh ý, làm cho hấn đối với nàng vài phần kính trọng.

9. Chương 9

Người bên ngoài đều nói hấn cấp cho Hàn Phượng Cẩm một danh phận, nói bất quá chính là làm thiếp, thế nào còn cần chính thất đồng ý! Hơn nữa bên người bằng hữu xác thực thê thiếp thành đàn, chính thê cũng không nói một câu, bởi vậy hấn cũng có ý định nạp thiếp trong đầu.

Nguyễn Tuý Tuyết sau khi biết khóc nháo cả ngày, làm hấn tâm phiền ý loạn, không bước vào Di Thăm viện. Hơn nữa Hàn Phượng Cẩm biết ý hầu hạ, hấn liền rất nhanh quyết định muốn cho Hàn Phượng Cẩm vào cửa làm thiếp.

Không nghĩ tới vào đêm cưới Hàn Phượng Cẩm, Tuý Tuyết liền cút tay, làm hấn

kinh sợ không thôi. May mắn là cứu về được, nếu nàng cứ như vậy chết đi, chẳng phải việc vui vừa xong liền làm tang sự sao, quả thật làm hấn điên đầu, cho nên hấn giận dữ!

Sau khi Hàn Phượng Cẩm vào cửa, cực lực giúp hấn xử lý trang vụ, tích cực tham gia kinh doanh Doãn gia tiêu cực, không giống Tuý Tuyết khắp nơi lấy hấn làm trung tâm. Dần dần, hấn cảm thấy mình cùng Hàn Phượng Cẩm là bạn kinh doanh, không phải quan hệ vợ chồng. Hấn muốn quay đầu tìm Tuý Tuyết, nhưng nàng cự tuyệt, cho hấn ngoài cửa, một câu cũng không nói cùng hấn, hấn cực kỳ buồn khổ. Sau này nữ nhi của một bằng hữu giang hồ là Lí Loan thấy hấn bộ dạng suất khí, thân cường thể kiện, tự nguyện vào cửa làm thiếp, vì thế hấn có thêm thiếp thứ hai.

Lí Loan vào cửa, Hàn Phượng Cẩm nóng lòng bảo vệ địa vị của mình, đối với mọi sự vụ của hấn đều muốn tham gia, làm cho hấn bức bối không thôi. Lí Loan tự nhận so với Hàn Phượng Cẩm còn thương hấn, cho rằng mục đích của Hàn Phượng Cẩm là sản nghiệp Doãn gia, nàng chính là chung tình với hấn, đối Hàn Phượng Cẩm dật vu ngôn biểu*, hai nàng thuỷ hoả bất dung, hấn ở thế khó xử, càng thêm trong tâm tưởng niệm Tuý Tuyết.

*dật vu ngôn biểu: vượt ra ngoài ngôn ngữ, chỉ tư tưởng hay tình cảm nào đó dù chưa giải thích nhưng lại có thể khiến cho người nghe hiểu được.

Hai năm trước, ở một lần ngẫu nhiên hấn có dịp trông thấy Lâm Tú Nhi. Lâm Tú Nhi tuy rằng không có vẻ xinh đẹp của Tuý Tuyết, nhưng ánh mắt lại có khí chất của Tuý Tuyết năm mười sáu tuổi. Trong lúc đang tưởng nhớ nàng, lại không thể gặp mặt, hấn rốt cuộc nạp Lâm Tú Nhi làm thiếp, lấy loại tình cảm tương tư an ủi chính mình. Khi Lâm Tú Nhi mới vào cửa, hấn cơ hồ đều qua đêm ở chỗ nàng, khiến cho Lí Loan ghen, hướng hấn khóc nháo không ngớt, bảm chết không buông, cứ rần muốn hấn đến chỗ nàng qua đêm.

Hấn thực bức mình đến chết!

Hấn tuổi trẻ háo thắng, hấn không có thâm tư thực lực (suy nghĩ kỹ càng), hấn sai rồi! Nhưng sai lắm khi tuổi trẻ này lại phải dùng cả đời để hoàn lại!

Thật sự là từng bước sai, từng bước sai. Nạp thiếp thì như thế nào, người khác khen ngợi hay tôn thờ sùng bái hấn? Không có! Bọn họ vẫn như trước, vẫn nói những lời xã giao ngoài mặt, mà hấn cũng bởi vì những thiếp này mà phiền phức bức mình, còn bởi vậy... Còn bởi vậy mà mất đi người hấn yêu nhất kiếp này!

Tuý Tuyết! Tuý Tuyết! Tuý Tuyết của ta...

Thân thể mềm nhuyễn dưới thân hấn bị hấn đâm sâu vào, ánh mắt mơ hồ mông lung, mồ hôi đầm đìa, kiều nhuyễn vô lực.

Hắn tê rống một tiếng, gục trên bầu ngực non mềm ấm áp phụ ra mầm móng ấm nóng từ chỗ sâu nhất của hắn, thân thể vô lực bao trùm

nhuyễn ngọc dưới thân, miệng lẩm bẩm kêu không rõ: "Tuý Tuýết..."

Tuý Tuýết của ta..."

10. Chương 10

Đêm dài tĩnh lặng, tĩnh đến mức tiếng người hít thở đều rõ ràng có thể nghe.

Doãn Đông Tinh vô thanh vô tức đứng ở bên giường nhìn dung nhan Nguyễn Túy Tuýết ngủ ngọt ngào. Năm năm không thấy, nàng đẹp hơn! Trong trí nhớ của hắn mặt nàng là tràn đầy nước mắt, khuôn mặt ưu sầu, hắn nghĩ đến năm năm nay nàng đều là như vậy. Nàng không cho hắn tiến vào Di Thăm viện, hắn cũng không dám dùng sức mạnh, sợ nhìn thấy nàng khóc sưng đỏ hai mắt.

Hai năm trước, kinh sư Lí Đại Hộ coi trọng nhà hoàn Hạ Hà bên người của nàng, muốn nạp Hạ Hà làm thiếp; Hắn vốn định nhân cơ hội này đến Di Thăm viện gặp nàng, nhưng nghe lão mẹ cấp tổng quản nói nàng phi thường mất hứng, vì thế hắn liền đuổi Lí Đại Hộ đi, từ nay về sau không có người đề cập đến việc này.

Năm năm nay, tuy rằng ở vật chất hắn cũng không bạc đãi nàng, nhưng hắn biết nàng muốn không phải cuộc sống cơm no áo ấm, mà là một phần suốt đời không thiếu tình cảm, mà hắn..... Phụ bạc nàng!

Hôm nay vừa gặp, Túy Tuýết cũng không có sống trong cảnh tiều tụy cô đơn như hắn tưởng tượng, ngược lại, nàng đẹp hơn, bề ngoài của nàng vốn liền thoát tục xinh đẹp, nhưng nàng hiện tại cả người giống như có một ánh hào quang quang mang vây quanh nàng, từ trong tâm nàng phát ra sức thu hút mị hoặc khiến nàng càng thêm nhiếp hồn mê người, nhất cử nhất động đều khiến người không thể dời đi ánh mắt.

Từ sau khi tái kiến nàng, trái tim của hắn như muốn nổ tung ra, kinh ngạc, hối hận, xấu hổ, cảm xúc xấu hổ lập tức bộc phát ra đến, làm hắn không biết làm sao. Nhưng hắn rõ ràng biết một sự kiện, thì phải là –

Nàng đối hắn đã hết hy vọng!

Túy Tuýết đi vào đại sảnh sau hoàn toàn không nhìn bất luận kẻ nào, chỉ nhìn bạn tốt Triệu Vô Ngôn của nàng, nàng đã muốn xem hắn như một người xa lạ!

Hắn từ ngày hôm đó bắt đầu muốn tìm cơ hội cùng nàng nói chuyện, cho lão mẹ và lão bộc đại bá nói cho hắn phụ nhân mấy ngày nay không cho phép bất luận kẻ nào nhập viện, bao gồm lão mẹ, bởi vì nàng có bằng hữu tới chơi.

Hắn mấy ngày nay đều qua đêm trong ở phòng Lâm Tú Nhi, đối nàng kích tình, không ngừng yêu cầu, dường như muốn đem nàng làm như thể thân của Túy Tuýết – đúng vậy, hắn thật là đem nàng cho rằng là thể thân của Túy Tuýết, lúc trước hắn nạp nàng làm thiếp chính là bởi vì nhìn thấy có một chút điểm giống nàng.

Nhưng tối nay, hắn rõ ràng biết, mặc kệ bất luận kẻ nào đều thay thế không được nàng, nữ nhân hắn yêu kia, nữ nhân vì yêu hắn mà thương tích đầy mình –

Túy Tuýết!

Hắn ở trên người Lâm Tú Nhi phát tiết xong, cảm thấy trong nội tâm vô cùng trống rỗng. Hắn muốn Túy Tuýết, không cần bất luận kẻ nào! Từ khi gặp lại nàng về sau, ý tưởng này không ngừng ở trong lòng hắn mở rộng.

Nhưng hắn còn có mặt mũi đi gặp nàng sao? Năm đó hắn thề chỉ yêu một mình nàng, hiện tại lại nạp ba thiếp.....

Nhưng hắn chịu không nổi tương tư khổ ải trong nội tâm, hắn muốn gặp nàng!

Mấy ngày nay, ý tưởng này cơ hồ bao phủ lấy hắn, làm cho hắn không thở nổi.

Hắn rút cục vào tối nay lặng yên tiến vào Di Thẩm viện. Thừa dịp ánh trăng sáng ngời, dưới bóng cây đại thụ còn làm một bàn đu dây, có vẻ thơ mộng dạt dào.

Hắn vô thanh vô tức tiến vào mai hiên, lẳng lặng đứng ở bên giường si ngốc nhìn nàng, trong lòng suy nghĩ mênh mông mẫn liệt, trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng giây dài!

Vô cùng hy vọng thời gian dừng lại như thế này, chỉ có hai người bọn họ, không hề có những người khác.....

Nguyễn Túy Tuyết lông mi thật dài giật mình, nàng chuyển thân thay đổi tư thế, đưa gương mặt cười nằm nghiêng hướng về đúng nơi Doãn Đông Tinh đang đứng.

Doãn Đông Tinh yêu thương nhìn nàng. da thịt trong trắng phần hồng mềm mại thơm ngát lồ lộ dưới ánh trăng, khoe môi anh đào khẽ nhếch lên trên, dung nhan tuyệt sắc kia, vốn đều thuộc về hắn, là hắn a! Tiếc rằng bởi vì chính mình sai lầm mà mất đi tất cả....

Đại chưởng không tự giác xoa nhẹ lên gương mặt hồng hào của nàng, đúng lúc đó, Nguyễn Túy Tuyết bình tĩnh dậy.

“Ai?! Là ai ở đằng kia?” Thanh âm của nàng sắc bén.

Chưa từng có người vào nửa đêm xâm nhập mai hiên, Nguyễn Túy Tuyết lần này cả kinh không phải là nhỏ.

“Tuyết nhi, không phải sợ. Là ta, Đông Tinh.” Doãn Đông Tinh nhanh chóng lên tiếng, cũng lùi tay mình về.

“Đông Tinh?” Nguyễn Túy Tuyết càng kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Doãn Đông Tinh trong bóng đêm gật gật đầu.

11. Chương 11

Nguyễn Túy Tuyết nhanh bắt lấy chân lùi về phía sau, im lặng.

Đông Tinh đem ánh nến đốt lên sáng ngời, để nàng có thể nhìn thấy rõ mặt hắn, để cho nàng không hề sợ hãi. Dưới ánh nến, nàng nhìn thấy rõ mặt hắn, cũng thấy rõ ràng hắn. Bởi vì tuổi tác tăng trưởng, hắn càng thêm thành thực chững chạc, vẻ anh tuấn cứng rắn bề ngoài, vẫn như cũ không thay đổi, nhưng trong ánh mắt gian trần ngập ưu sầu, có vẻ có thật nhiều tâm sự. Khiến cho hắn thoát nhìn cũng không giống hai mươi tám tuổi, ngược lại như là đã ngoài ba mươi.

Lần trước ở đại sảnh, cũng cố ý không nhìn hắn, cố ý không thêm để ý hắn, mà hắn hiện tại đang đứng ở trước mặt nàng, khiến nàng không thể không nhìn thẳng vào hắn.

Năm năm không thấy, hắn đến làm cái gì?

Nguyễn Túy Tuyết một đôi mắt đẹp tràn ngập cảnh giác, kia không phải ánh mắt nhìn tình nhân, mà là ánh mắt đối phó với kẻ xâm nhập.

“Tuyết nhi.....” Doãn Đông Tinh nhìn ánh mắt cảnh giác mới lạ của nàng cảm thấy đau lòng.

“Không cần gọi ta như vậy! Người tới có chuyện gì?” Nguyễn Túy Tuyết không muốn cùng hắn rầy rà, khẩu khí đông cứng lạnh như băng.

“Ta..... Ta đến gặp nàng.” Doãn Đông Tinh cứ nhiên cảm thấy chột dạ thật sự.

“Bây giờ đã gặp, mời trở về đi!” Nguyễn Túy Tuyết chút không lưu tình.

“Tuyết nhi.....” Doãn Đông Tinh đối mặt Nguyễn Túy Tuyết lạnh lùng, không biết như thế nào cho phải. Hắn rất muốn nàng a! Vì sao nàng nhìn thấy hắn tựa như nhìn thấy kẻ thù, chút cũng không cho hắn cơ hội?

Nguyễn Túy Tuyết không nói nói, một mái tóc dài đen mượt rồi tung xỏa xuống hai bên vai, quay mặt đi, không muốn nhìn thấy người nam nhân trước mắt, lông mi thật dài dưới ánh chúc quang chiếu xuống hình thành độ cong xinh đẹp, càng có vẻ xinh đẹp mê người.

“Ta..... Ta những năm gần đây vẫn rất muốn đến gặp nàng.....” Doãn Đông Tinh giống như tiểu tử si ngốc lúng túng trước mối tình đầu, đối mặt với tâm sự của mình ấp úng bày tỏ tâm tư.

Muốn đến gặp nàng? Năm năm nay có nay trời chặt tay hần chân sao? Phi!

Hay là Doãn trang chủ lại muốn nạp thiếp, riêng đến báo cho biết? Không cần làm điều thừa, dù sao nàng có đáp ứng hay không hần đều chiều nạp không buông tay, không đáng lãng phí thời gian với hần!

“Nhưng.....” Doãn Đông Tinh thực cố gắng tưởng đối nàng giải thích.

“Doãn Đông Tinh, người muốn nạp thiếp cứ việc đi, không cần báo cho ta biết. Ta hiện tại muốn nghỉ ngơi, mời người đi ra ngoài!” Nguyễn Túy Tuyết hoàn toàn không muốn cùng hần rầy rà.

“Không phải.....” Doãn Đông Tinh trên mặt có một tia xấu hổ. Chẳng lẽ trượng phu đến gặp thê tử cũng chỉ có chuyện nạp thiếp sao? Nhưng hần cũng biết chính mình đã phạm lỗi, nên lời nói cứ cứng ở đầu môi.

“Tuyệt nhi, ta chỉ là đơn thuần đến gặp nàng. Làm trượng phu đến gặp thê tử chẳng lẽ không đúng, là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?”

“Doãn Đông Tinh, người còn tự nhận là trượng phu của ta ? Trượng phu nên thương yêu thê tử, tôn trọng thê tử, xin hỏi người năm năm nay có nhớ, có yêu ta, tôn trọng qua ta sao? Người nói thử xem!” Nguyễn Túy Tuyết phát hỏa!

“Không, Tuyệt nhi, ta vẫn muốn đến gặp nàng, nhưng là mấy năm nay nàng không cho phép ta tiến vào Di Thăm Viện, đem ta cự tuyệt ở ngoài cửa, ta..... Ta chỉ”

“Nói như vậy vẫn là sai lầm của ta rồi? Thực xin lỗi a! Doãn trang chủ.” Nguyễn Túy Tuyết lạnh lùng nói.

Câu nói đầu tiên có thể đem hần che ở ngoài cửa? Vậy năm đó nàng quỳ khóc cầu hần không cần nạp Hàn Phượng Cẩm làm thiếp, hần vì sao không nghe?

“Không..... Ta là sợ nàng cho rằng ta không tôn trọng nàng. Chuyện nạp thiếp ta hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của nàng, nếu ta lại cứng rắn xông vào Di Thăm viện, ta sợ nàng cho rằng ta không xem nàng là thê tử . Cho nên không có sự cho phép của nàng,ta sẽ không tiến vào trong viện.” Doãn Đông Tinh nhìn vào đôi mắt của Nguyễn Túy Tuyết, nóng lòng hướng nàng giải thích.

Hần tới chỗ này là muốn đem trách nhiệm giao cho nàng? Lúc trước là có người dùng đao bắt ép hần đi nạp thiếp sao? Đáng giận!

“Người là không được sự cho phép, trước kia không có, hiện tại cũng không có. Doãn trang chủ, mời người đi ra ngoài!” Nguyễn Túy Tuyết lạnh lùng nói xong liền nằm xuống, xoay mặt vào trong vách, đưa lưng về phía Doãn Đông Tinh, kéo chăn phủ lên người, không hề quan tâm hần.

“Chết tiệt! Ta muốn đến để giải thích với nàng, tại sao nàng cứ cự tuyệt tâm ý của ta, bỏ mặc ta? Năm đó chính là bởi vì nàng như thế, ta mới có thể nạp thiếp!” Doãn Đông Tinh rống lên, cũng hét lên lời nói dối.

Nguyễn Túy Tuyết nghe vậy ngồi dậy, khơi mào mảy liễu, đối mặt hần, dùng ngữ khí rất lạnh rất lạnh nói: “Nga! Liên tục nạp ba thiếp sao? Xem ra ta không phải ta cự tuyệt tâm ý của người nên mới thế sao? Doãn Đông Tinh, người muốn nạp mấy thiếp tùy ý người, không cần đem trách nhiệm nạp thiếp cột cho ta! Hiện tại, mời người đi ra ngoài!”

“Nàng.....” Doãn Đông Tinh chưa từng có ăn nói khấp nấp đối với nữ nhân như vậy , tối nay hần tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đã gặp phải Nguyễn Túy Tuyết lạnh lùng mà chống đỡ, còn cứng rắn muốn đuổi hần đi ra ngoài, hần giận cực kỳ!

Thân hình cao lớn nhanh chóng tiến trên giường, hần đem Nguyễn Túy Tuyết đặt ở dưới thân, lấy sét đánh không kịp bưng tai tốc độ hôn lên môi của nàng – đó là đôi môi mà trong mộng đã nhiều năm qua hần luôn mong nhớ, không phải Hàn Phượng Cẩm, không phải Lí Loan, cũng không phải Lâm Tú Nhi, mà là môi của nàng , là cánh môi của Tuyệt nhi hương thơm mềm mại a!

Doãn Đông Tinh bá đạo hôn nàng, dường như muốn dùng nụ hôn kích tình này để nàng biết sự tương tư khổ sở đa vài năm qua. Hần nhớ nàng đến mức độ nào a! Hần muốn cho nàng biết.....

“A!” Doãn Đông Tinh kêu một tiếng, phút chốc rời khỏi môi của Nguyễn Túy Tuyết .

Một tia tơ máu từ đôi môi của hắn chảy xuống dưới, hắn trừng mắt nhìn nàng, Nguyễn Túy Tuyết tắc quay đầu đi không nhìn hắn.

“Nàng cần ta? Nàng thế nhưng dám cần ta?” Doãn Đông Tinh kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng. Trong ấn tượng của hắn Nguyễn Túy Tuyết là nữ tử vô cùng đoan trang và mềm mại , cùng nàng thân thiết, nàng chưa từng có sự phản kháng mạnh mẽ, hiện tại nàng cư nhiên cần hắn?

Nhiều năm giang hồ cuộc sống đã nuôi dưỡng cá tính hắn khí phách, hắn không chịu đựng được thê tử của hắn lại có thể đối với hắn như vậy, cho dù là hắn thực có lỗi với nàng, nàng cũng không thể như vậy đối với hắn! Đôi mắt đen của Doãn Đông Tinh thâm trầm âm u, khóe miệng mím chặt, bất luận kẻ nào đều nhìn ra hắn đang tức giận, hơn nữa rất tức giận!

Hắn bắt lấy cằm Nguyễn Túy Tuyết, khiến cho nàng đối mặt hắn, Nguyễn Túy Tuyết vừa thấy sắc mặt của hắn, biết hắn thật sự tức giận. Nhưng nàng không sợ! Nàng tại sao lại phải sợ hắn? Nàng đã không cần dựa vào Doãn Đông Tinh ăn cơm, nàng đã có năng lực độc lập tự chủ, cho nên nàng không sợ!

Nguyễn Túy Tuyết trừng mắt nhìn hắn, “Buông! Đừng tưởng rằng ngươi là nam nhân là có thể dùng sức mạnh. Đi ra ngoài! Di Thảm viện không phải là địa phương ngươi nên đến, mời ngươi tôn trọng một chút!”

“Ta làm chủ của Doãn gia, ta muốn đi chỗ nào sẽ đi chỗ nào, bao gồm Di Thảm viện. Nếu nàng nói ta không tôn trọng nàng, ta đây đã làm gì đến nàng? Còn có, nhờ nàng nhắc nhở ta, ta là nam nhân, ta đương nhiên có thể dùng sức mạnh! Ta cũng không tin ta cùng với thê tử hoan ái, ai dám nói cái gì!”

Doãn Đông Tinh dùng sức đem bộ quần áo mỏng manh trên người Nguyễn Túy Tuyết phá tan thành từng mảnh, nháy mắt thân thể trắng muốt nagf ngọc của Nguyễn Túy Tuyết lộ ra, tinh tế xương quai xanh, đôi cánh tay mảnh khảnh trắng như tuyết, khắp nơi mê hoặc mắt của hắn.

“Không..... Đừng tay! Ngươi không thể như vậy.....” Nguyễn Túy Tuyết kinh hô, muốn dùng hai tay che ngực, nhưng tay nàng bị cố định chặt chẽ ở hai bên sườn, không thể động đậy.

12. Chương 12

Nguyễn Túy Tuyết ra sức giãy dụa, bàn chân nhỏ bé đã không ngừng, đôi chân cường tráng của Doãn Đông Tinh đè lại, đôi chân nhỏ của nàng lập tức bị áp chặt.

“Không cần! Buông!” Tay chân đều bị chế trụ Nguyễn Túy Tuyết vẫn không buông tay vịn vịn thân mình, hành động này làm cho thân thể khô ngô của Doãn Đông Tinh giống như bị điện giật run động một chút.

Gò mềm mại trắng hồng của nàng, ma sát vào cái bụng bằng phẳng thân hình cường kiện của hắn, ở trên người hắn nhanh chóng đốt lên một ngọn lửa thiêu đốt hắn. Hắn khóa ngồi ở trên đùi Nguyễn Túy Tuyết, đem quần áo trên người còn sót lại lột sạch, thân thể nữ nhân dưới người hắn muốn nhân cơ hội này tránh thoát, cả người nàng giãy dụa thật mạnh, cố gắng bò về phía đầu giường, nhưng tốc độ thoát quần áo của Doãn Đông Tinh quá nhanh, đã đem nàng một lần nữa đè chặt dưới thân.

“Buông! Doãn Đông Tinh! Ngươi không cần như vậy..... Mau thả ta ra!” Nguyễn Túy Tuyết hai tay chống đỡ trong ngực cường tráng rắn chắc trước mắt.

“Ta muốn thê tử của ta có cái gì không đúng?!” Hắn bá đạo che lại đôi môi đỏ mọng của nàng, đôi bàn tay tham lam hưởng thụ thân thể nàng, ve vuốt nàng, từ từ xuống dần chỗ kia làm người ta mất hồn. Đôi chân mạnh mẽ đang đè chặt lên đôi bắp đùi trắng ngọc không tỳ vết Nguyễn Túy Tuyết, hai chân của hắn mạnh mẽ tách cặp đùi trắng nõn của nàng ra, chân nàng cũng bị mở ra theo hắn, đôi chân nàng cảm nhận được vật cứng rắn giữa hai chân hắn nóng ẩm thô kệch mà rung động không thôi.

Ngón tay to dài của hắn rất nhanh tìm được chỗ sâu kín giữa hai chân của Nguyễn Túy Tuyết, không có một tia do dự, ngón tay dài lạnh lẽo dò xét đi vào, mật huyết lập tức gắt gao hấp trụ ngón tay thô của hắn, ngón tay thô ráp của hắn hưởng thụ sự chặt kín ấm nóng của nàng cảm xúc nhanh chóng xông thẳng lên não hắn, kích thích hắn, hắn vùi đầu vào ngực của nàng, mỗi bên đôi môi nóng ẩm không tha thứ duyên hôn liếm mút nhịn không được dật ra một câu, “Tuyết nhi, nàng thật nhanh....”

“A..... Không cần! Mau rút ra! Người.....” Nguyễn Túy Tuyết năm năm nay chưa bao giờ hoan ái qua, thân thể đối với dị vật xâm nhập cảm thấy không thoải mái lắm, co rút người muốn rút ngón tay của hắn ra.

Thân mình hướng lên trên, nàng không muốn ngón tay thô ráp kia của hắn hoạt động trong cơ thể nàng, nhưng nó giống như con rắn, uốn éo quấn lấy mật huyết của nàng, nàng trốn không thoát. Ngón tay của Doãn Đông Tinh ở trong mật huyết sâu kín của nàng bắt đầu nhịp điệu vào ra, hắn thêm một ngón tay khác nhẹ xoa lên nụ hoa ửng đỏ bên ngoài mật huyết của nàng.

“A..... Người.....” Nguyễn Túy Tuyết cắn nhanh môi dưới, giống như chịu được thống khổ thật lớn.

Miệng mật huyết bắt đầu Nguyễn Túy Tuyết chảy ra mật dịch tinh tế, Doãn Đông Tinh nhẹ nhàng mút lấy vành tai, hướng bên tai nàng thổi khí, cười khê : “Tuyết nhi, nàng vẫn như cũ không quên nhớ ta, thân thể của nàng là rõ ràng nhất.”

“Không cần! Buông!” Nguyễn Túy Tuyết thét chói tai, đôi bàn tay trắng muốt đánh loạn xạ lên bờ vai rắn chắc kiên cường của hắn.

Doãn Đông Tinh động thân một cái, đôi bàn tay mạnh mẽ nâng mông của nàng lên, đôi chân thon dài cân xứng của Nguyễn Túy Tuyết ở không trung vô lực loạn xạ, nơi riêng tư giữa hai chân tuyệt vời mất hồn nhìn một cái không sót gì.

Doãn Đông Tinh nhìn thấy dịch hỏa xông trắng lên ót, huyết mạch sôi sục, nam long dưới thân hận không thể lập tức công thành đoạt đất, tiến vào mật huyết non mềm kia cuồng nhiệt tiến thật sâu vào. Nhưng hoa huyết nước mật còn chưa đủ, vì thế hắn cúi đầu.....

“Không cần! A.....” Nguyễn Túy Tuyết hoảng hốt, đang vung tay đánh loạn xạ bỗng chốc như bị điện giật dừng lại, bàn tay ngà ngọc bất lực bám chặt lấy tóc hắn đang cúi ở giữa hai chân mình.

Nàng nhắm chặt hai mắt, há hốc miệng thật to hít vào, giống như có một luồng điện nóng ấm từ riêng tư giữa hai chân bắt đầu lan rộng khắp cơ thể, làm nàng chống đỡ không được.

Hắn đang liếm nàng!

Liếm từ da thịt tinh tế bên trong bắp đùi, bắt đầu tiến dần đến cánh hoa ửng đỏ run rẩy không ngừng, bắt đầu liếm lên viên trân châu nhỏ phía trên của đóa hoa, liếm vào hoa kính nơi phát ra hương thơm, cái lưỡi linh hoạt của hắn ở toàn bộ hoa huyết tàn sát bừa bãi.

Mật dịch trong suốt chảy ra, bị hắn liếm sạch sẽ, càng nhiều yêu dịch chảy ra hắn vẫn như cũ liếm sạch, giống như đang rất thèm khát mật nước của nàng, lưỡi của hắn càng ngày càng tiến sâu vào , hai ngón tay mở đóa hoa đỏ ửng kia lớn ra, để cho cái lưỡi ẩm áp có thể càng thêm xâm nhập hương thơm cấm.

“Không.....” Đôi gò má của Nguyễn Túy Tuyết tràn đầy đỏ ửng, cái trán tinh tế đỏ mề hôi, cái miệng anh đào nhỏ nhắn khê nhếch, đôi môi hồng thốt lên những lời cự tuyệt, nhưng câu “Không” này thật sự không có chút sức lực nào!

Nàng cả người mềm nhũn!

Hắn toàn thân buộc chặt!

Điên cuồng hét lên một tiếng, phân thân nam tính dưới thân nóng cháy không thể kiềm nổi nữa, lấy tốc độ kinh người tiến sâu vào ngọc thể nhuyễn, va chạm mạnh vào nàng, phân thân nam tính to lớn kia, ở trong cơ thể nàng không ngừng va chạm làm đẩy lên ngọn lửa tình đã nhiều năm yên lặng.

“A.....” Nguyễn Túy Tuyết rên rỉ ra tiếng.

Doãn Đông Tinh nhìn tiểu mỹ nhân chính mà mình say mê đang yêu kiều oằn oại dưới thân, , khoe miệng vừa lòng gọi lên mị cười. “Tuyết nhi, nàng yêu ta! Ta biết nàng chỉ yêu ta!” Giống như muốn khẳng định với bản thân, trong cơn dịch hỏa không ngừng lặp lại câu nói ấy.

Dưới thân Nguyễn Túy Tuyết ánh mắt mông lung mơ hồ, run rẩy phe phẩy đầu, không biết là bởi vì hoan ái kết hợp kích thích, hay bởi vì muốn phủ định những lời này của hắn.

Vật phân thân nam tính to lớn nóng bỏng kia mãnh liệt ở nơi riêng tư non mềm ra ra vào vào tàn sát bừa bãi, hấn rút ra hoàn toàn, lại hung hăng đâm mạnh vào, mỗi lần đâm sâu vào nàng đều dẫn phát một tiếng thổ gấp gạn đục khơi trong.

“Tuyệt nhi, nói nàng vẫn yêu ta. Nói!” Doãn Đông Tinh như là muốn sự cam đoan của nàng.

Dưới thân bị hấn khêu gợi biến thành ý loạn tình mê Nguyễn Túy Tuyết, nhứ liễu mảy lại phe phẩy đầu, toàn thân đỏ mồ hôi đầm đìa.

“Nói mau! Tuyệt nhi, nói nàng chỉ yêu ta!” Doãn Đông Tinh cắn răng, cố nén không bùng nổ. Hấn muốn nàng nói vẫn là yêu hắn, hắn sợ nàng không còn thương hắn nữa.

Nguyễn Túy Tuyết nắm chặt chăn phủ găm trên giường, nghiêng mặt đi, cảm nhanh chóng tựa lên bả vai chính mình, miệng không ngừng dật ra hơi thở hỗn hển yêu kiều.

Nàng không nói!

“Tuyệt nhi! Nàng.....” Doãn Đông Tinh trừng mắt nhìn nàng, nam tính dưới thân chôn sâu ở nơi tận cùng ẩm áp ẩm ướt trong cơ thể nàng, nam long dũng mãnh đem tràn đầy chặt khít trong tiểu huyết non mềm, không có một tia khe hở.

Lúc trước Túy Tuyết ở trên giường luôn ngoan ngoãn phục tùng, muốn nàng làm cái gì thì làm cái đó, muốn nàng nói cái gì nàng sẽ nói như thế ấy, vì sao hiện tại nàng..... Nàng không giống ngày xưa?

Doãn Đông Tinh lòng tự trọng nam tính đã bị đả kích, ác ý cố gắng dùng sức lực va chạm thật mạnh vào tiểu huyết của nàng, đôi bàn tay to lớn gặt gao bám lấy cặp mông tuyết trắng của nàng, hấn lên nắm dấu tay màu đỏ hấn khê cắn lên đôi chân non mềm của nàng đang lơ lửng giữa không trung, cắn ra một dấu răng, cắn đau nàng!

“Ngô..... Không cần..... Đau quá.....” Nguyễn Túy Tuyết cau mày.

“Tuyệt nhi, nói! Nói nàng là yêu ta, nói mau!” Doãn Đông Tinh gầm nhẹ, nam tính thật lớn dưới thân hướng chỗ sâu nhất của hoa tâm lại là một cái va chạm mãnh liệt.

“A.....” Nguyễn Túy Tuyết toàn thân phỉm màu hồng, run run, sắp đạt đến mức cao trào.

“Tuyệt nhi!” Doãn Đông Tinh buồn bực dùng hai ngón tay thô ráp của hắn định miết vào viên trân châu đỏ trên hoa huyết của nàng, cố ý làm đau nàng, không nghĩ tới làm như thế càng giúp thêm cho Nguyễn Túy Tuyết đang sắp đạt đến cao trào, bỗng chốc bùng nổ khoái cảm bắt đầu từ viên trân châu nhỏ kia lan tỏa khắp châu thân, làm thần trí nàng như mông lung ở khắp nơi. Nguyễn Túy Tuyết toàn thân co giật mạnh, ý thức của nàng bay lên phía chân trời, đạt tới tầng cao nhất của mây mưa hoan ái.

Nàng hôn mê!

Về mặt đỏ lên Doãn Đông Tinh thú tính nổi dậy, không hề thương hương tiếc ngọc, tốc độ va chạm nhanh hơn, đem nhưng tinh túy nhất nóng bỏng nhất phun ồ ồ sâu trong cơ thể nàng.

Doãn Đông Tinh cũng không dừng lại, ngược lại dường như là muốn trừng phạt nàng, cả một đêm đòi hỏi thân thể nàng không rời, không ngừng xâm phạm thật sâu thật mạnh.

13. Chương 13

Trời vừa sáng hẳn, Doãn Đông Tinh đã bị gia đình thỉnh đến đại sảnh, bẩm báo rằng người Vương gia phủ có việc quan trọng cần thương lượng. Ánh mắt hắn quyền uy trên thân thể trần truồng ngọc ngà kia, lại không thể không đi xử lý công việc, sau khi cúi đầu thì thắm vùi lời bên tai Nguyễn Túy Tuyết đang mê man, hắn liền mặc quần áo đi đến tiền sảnh (sảnh chính).

Thực ra Nguyễn Túy Tuyết đã tỉnh, nhưng lại không muốn cùng hắn nói chuyện, nên vờ như say ngủ.

Sau khi Doãn Đông Tinh rời đi, nàng khó khăn cử động thân mình, vừa cúi đầu đã thấy, trên người chính mình che kín dấu vết màu tím to nhỏ đủ cỡ, da thịt trắng tuyết khắp nơi đều có vết hôn ngân . (Dấu hôn)

Kích tình đêm qua, nàng vẫn có ấn tượng – cho dù nàng không ấn tượng, chất lỏng màu trắng trên người cùng với hương vị hoan ái trên giường cũng sẽ nhắc nhở nàng hành vi man rợ của Doãn Đông Tinh tối hôm qua.

Hắn cư nhiên cưỡng bức nàng!

Không để ý đến ý nguyện của nàng, chiếm đoạt thân thể nàng, nàng cảm thấy mình lại bị hắn nhục nhã!

Cho dù là phu quân của nàng, cũng không thể đối xử với nàng như vậy!

Nàng miễn cưỡng cử động thân mình đau nhức, nhìn chung quanh phòng.

Nàng vốn đã tính rời đi Doãn gia – bởi vì Diệp Vân lâu làm ăn thịnh vượng, chưa tới hai năm đã kiếm đủ ngân lượng cho nàng sinh sống thoải mái ngày sau. Nửa năm trước, nàng ở ngoại ô thành phố mua một mảnh đất, trải qua sự giám sát của Hà Quan Nguyệt, đã xây dựng xong. Đây là chỗ nàng dự tính trải qua lúc tuổi già, vì vậy gọi là Duyệt Vân sơn trang.

Trải qua sự đối đãi thô bạo của Doãn Đông Tinh đêm qua, chút vướng bận còn sót lại trong lòng nàng cũng biến mất không dấu vết. Nàng phải rời khỏi đây, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Nguyễn Túy Tuyết thu dọn đồ đạc, những thứ Doãn gia cấp cho nàng, nàng không mang theo, tơ lụa gấm vóc, châu báu phẩm thúy, đều ở lại chỗ cũ.

Nàng chỉ mang đi bộ sách của mình cùng cái vòng ngọc dính máu, ly khai Doãn gia trang.

Khi nàng theo cửa sau Di Thấm viện đi ra, Hà Quan Nguyệt cùng Hạ Hà đã sớm chuẩn bị xe ngựa đứng chờ chủ tử. Nguyễn Túy Tuyết quay đầu nhìn thoáng lại cuộc sống bảy năm ở Doãn gia trang, trong mắt cũng không có quyến luyến, chỉ có sự cảm thán. Bảy năm trước nàng hạnh phúc gả vào Doãn gia, tiếc rằng nay chỉ còn lại sự đau xót. Doãn gia chưa kịp mang đến hạnh phúc cho nàng đã mang theo thương tổn đến cho nàng, nàng còn ở lại nơi này làm gì?

Nguyễn Túy Tuyết cấn cấn môi dưới, xoay người lên xe ngựa, Hà Quan Nguyệt lập tức khởi động xe ngựa, bụi đất cuộn cuộn bay lên, xe ngựa nhanh chóng cách xa Doãn gia trang, hướng Duyệt Vân sơn trang mà đi.

* * * *

“Tuyết nhi! Tuyết nhi?” Doãn Đông Tinh xử lý xong công vụ đã là chàng vạng, hắn vội vàng bước vào Di Thấm viện, một lòng thầm nghĩ nhanh chút nhìn thấy Nguyễn Túy Tuyết.

Di Thấm viện không một bóng người!

Hắn đưa tới đại bá chăm sóc hoa cùng lão mẹ, nổi giận hỏi: “Sao lại thế này? Phu nhân đến nơi nào vậy?”

“Hồi bẩm trang chủ, hôm nay là ngày mười lăm, phu nhân như thường lệ muốn tụng kinh niệm Phật, chắc đang ở Phật đường!”

“Nói bậy! Ta tìm khắp toàn bộ Di Thấm viện, Túy Tuyết không ở đây. Nàng rút cuộc đến nơi nào?”

Lão mẹ nghe vậy cả kinh, “Trang chủ, phu nhân mỗi ngày một, ngày mười lăm đều thăm Phật, nàng không muốn người ngoài âm ỷ, cũng không nấu nướng, cho nên chúng ta vào hai ngày này không đến Di Thấm viện, đương nhiên sẽ không biết phu nhân ở đâu.”

Doãn Đông Tinh rống lên, “Chẳng lẽ không có người nào hầu hạ ở bên cạnh nàng sao?”

Chết tiệt! Túy Tuyết những năm gần đây sống như thế nào? Cư nhiên không có ai hầu hạ bên người nàng! Hắn là sơ sót với nàng đến mức độ nào a..... Doãn Đông Tinh trong lòng đau đớn!

“Hồi bẩm trang chủ, bên người phu nhân có nha hoàn bồi gả của nàng là Hạ Hà.”

“Hạ Hà kia hiện tại ở nơi nào?”

“Trang..... Trang chủ, điều này..... Điều này chúng ta cũng..... Không biết.” Lão mẹ ấp a ấp úng nói.

“Không biết! Không biết! Các người là nô tài kiểu gì mà chỉ có thể nói không biết, rốt cuộc là các người biết cái gì?” Doãn Đông Tinh không thể tin được người bên cạnh Nguyễn Túy Tuyết thế nhưng cũng không biết nàng đang làm cái gì! Trời ạ! Doãn gia thật sự là đã phụ bạc nàng nhiều lắm.

Hắn làm sao có thể sơ ý như vậy? Nghĩ đến chỉ cần cấp Di Thẩm viện phí hàng hóa, đúng giờ cho sư phó tới may xiêm y bốn mùa là đã chiếu cố nàng, nhưng không có nghĩ đến bên người nàng chỉ có gia đình thủ viện với một cái lão mẹ nấu cơm a!

Doãn Đông Tinh vì sự sơ ý của chính mình mà tự trách không thôi.

Hắn vọt vào Mai hiên, đồ vật này nọ đều không thiếu, dường như như chủ nhân chỉ ra ngoài một lúc. Nhưng hắn chính là cảm thấy không hợp lí, hắn cảm thấy Túy Tuyết sẽ không trở về! Thoáng nhìn trên bàn có một tờ giấy, hắn vừa cầm lấy đã thấy, là nàng lưu lại!

Doãn trang chủ:

Túy Tuyết ở bên trong trang quấy rầy lâu ngày, nay duyên phận đã hết, Túy Tuyết nên rời đi, từ nay về sau nam hôn nữ gả các không liên quan đến nhau, sự sinh tử ngày sau không quan hệ. Kính thư, đã quấy rầy.”

Nguyễn Túy Tuyết

Này..... Đây là thư sao? Là Túy Tuyết viết sao? Nhưng Túy Tuyết không biết chữ a! Nhưng..... Nhưng là, khẩu khí này rõ ràng là Túy Tuyết.....

Doãn Đông Tinh trong lòng hiện lên nghi vấn. Hắn cẩn thận đánh giá trong phòng, trên bàn có văn phòng tứ bảo*, trên tường lộ ra bản vẽ đẹp của người nào đó, hắn tới gần thì thấy, lạc khoản* kí tên Túy Tuyết cho giờ tỵ tháng đầu xuân.

*Văn phòng tứ bảo: là dụng cụ dùng để viết thư pháp, gồm có: giấy, mực, bút, nghiên.

*Lạc khoản: là phần trên bức Thư pháp hoặc tranh vẽ đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn ... đồng thời có đóng ấn chương.

Đột nhiên, Doãn Đông Tinh cảm thấy trời đất rung chuyển, Túy Tuyết nàng..... Biết chữ? Ông trời! Hắn chưa bao giờ biết năm năm nay thế tử chính mình có những chuyển biến lớn cỡ nào.

Doãn Đông Tinh điên cuồng mở ra toàn bộ ngăn kéo, tủ quần áo trong phòng, những thứ hắn cấp cho nàng không ít; xiêm y bốn mùa đặt chỉnh tề trong tủ quần áo, châu báu phẩm thúy bình yên ở trong hòm. Hắn chú ý tới trong góc phòng có cái giá sách trước kia là không có cái giá trống không, bên trên còn lưu lại vài tờ giấy, hắn cầm lấy thì thấy –

Mặt trời lặn tây sơn không người hỏi

Đại hải chảy về hướng đông không còn trở về nữa.

Cùng chữ viết để lại trên thư giống nhau như đúc, là chữ viết của Túy Tuyết!

“Túy Tuyết! Túy Tuyết –”

Hắn rốt cục điên cuồng hét lên, nội tâm cực kì đau đớn, trong lòng hắn gào thét lên cái tên mà hắn quan tâm nhất, tên nữ nhân hắn yêu, tê rống khiến toàn bộ mai hiên đều lâm vào chấn động không thôi!

Hắn hoàn toàn hiểu được: Nàng đã đi! Không hề quyến luyến rời khỏi hắn!

14. Chương 14

Duyệt Vân sơn trang

“Quan Nguyệt, đem này phong thư đưa đến phủ Vệ tướng quân, thông báo với Triệu đại phu là ta đã chuyển nhà đến đây.

“Quan Nguyệt đã biết thưa phu nhân!” Hà Quan Nguyệt lĩnh mệnh lui ra.

Ngoan Túy Tuyết nhìn nơi ở mới của mình Duyệt Vân sơn trang, rất vừa lòng. Bên trong trang có khoảng mười gia đình, đều do Hà Quan Nguyệt tìm đến, người người thành thực tin cậy. Trong trang bài trí đơn giản phù hợp với cá tính của nàng. Rồi khỏi Doãn gia trang, nàng muốn ở chỗ này bắt đầu cuộc sống mới.

Chạng vạng, Triệu Vô Ngôn tới thăm, đi theo bên người đương nhiên là Vệ Đình Long.

“Túy Tuyết, nơi này thật lịch sự tao nhã a, ta đêm nay sẽ ở lại đây.” Triệu Vô Ngôn đối với bài trí trong trang rất thích.

“Ai! Vô Ngôn, người ở chỗ ta chưa đến vài ngày đã tới chỗ Nguyễn cô nương, rất không thấu tình đạt lý nha!” Vệ Đình Long vừa nghe, đương nhiên đã không muốn.

“Vệ đại tướng quân, Vô Ngôn cả ngày ở phủ tướng quân không có việc gì làm, cơm canh đều là sơn hào hải vị, sắp nhanh chóng biến thành phế vật. Chẳng bằng đến đây cùng Nguyễn Túy Tuyết trò chuyện, tán gẫu một ít chuyện nữ nhi thường tình, thật tốt!”

(Vivi: nữ nhân gia sự = nữ nhi thường tình là em chém a >.<)

“Vô Ngôn, người cũng có thể trò chuyện với ta, cũng có thể cùng ta tán gẫu chút chuyện nữ nhi thường tình a!” Vệ Đình Long ủy khuất, nói với giọng điệu của con dâu ngoan ngoãn.

Triệu Vô Ngôn quăng cho hắn một cái ánh mắt xem thường, “Cùng một vĩ nhân đại tướng quân tán gẫu một ít chuyện nữ nhi thường tình? Vệ tướng quân, nói ra người không sợ người trong thiên hạ chê cười?!”

“Vị người, bao nhiêu cực khổ ta đều có thể chịu được. Với ta, việc bị người trong thiên hạ nhạo báng không là gì cả.” Vệ Đình Long còn nói.

“Vệ đại tướng quân, hảo ý của người ta không dám nhận. Đúng rồi, nam sủng lần trước của người, tên gọi là gì..... Có khỏe không?” (tiếp tục chém = =)

“ Nam sủng?” Nguyễn Túy Tuyết vốn rất hứng thú với đối thoại của hai người, vừa nghe đến Vệ Đình Long có nam sủng, liền la hoảng lên. Vệ tướng quân không phải thích Triệu Vô Ngôn sao, làm sao có thể có nam sủng?

(Không nói gì = Triệu Vô Ngôn, phải ko ss?Đúng đó em)

“Vô Ngôn, đó là hiểu lầm a! Ta..... Ta.....” Vệ Đình Long vội vã muốn biện giải.

“Tốt lắm tốt lắm, người trước tiên vẫn nên làm rõ chính mình thích nam nhân nhưng hay là xem trọng nữ nhân.” Triệu Vô Ngôn mang trà lên nhấp một ngụm.

“Vô Ngôn, người đang nói cái gì, sao ta nghe như thế nào không hiểu?” Nguyễn Túy Tuyết không hiểu mọi chuyện là như thế nào.

“Túy Tuyết, người không cần phải hiểu, chỉ cần Vệ đại tướng quân hiểu là đủ. Đúng hay không a? Vệ tướng quân.” Triệu Vô Ngôn có điều ý chỉ nhìn Vệ Đình Long liếc mắt một cái.

“Vô Ngôn, kia thật là hiểu lầm.....” Vệ Đình Long thực ủy khuất nói.

“Tốt lắm, chúng ta tới đây là để chúc mừng Túy Tuyết thăng quan chi hỉ, không cần tại đây bàn luận chuyện khác. Túy Tuyết, người sau này một mình ở tại Duyệt Vân sơn trang thật sự không lo lắng gì? Gia nhân cũng chỉ có mười người, đủ dùng sao? Muốn Vệ tướng quân phân phó vài tùy tùng đến đây hỗ trợ hay không?” Triệu Vô Ngôn thật tình mong sắp xếp mọi việc thoả đáng cho bạn.

“Đúng vậy, Nguyễn cô nương, chỉ cần người muốn, cứ việc mở miệng, tại hạ nhất định sẽ dốc sức mà làm. Bằng hữu của Vô Ngôn chính là bằng hữu của Vệ Đình Long ta, không cần khách khí.”

“Cám ơn hai vị, ở nơi này thật không sao, hướng chỉ Hạ Hà cùng Quan Nguyệt cũng ở trong trang, an toàn không thành vấn đề. Sau này còn có công việc ở Diệp Vân lâu, ta nghĩ cuộc sống của ta sẽ rất bận rộn, thỉnh không cần lo lắng cho ta . Ta đã không phải phải là Túy Tuyết trước kia.” Nguyễn Túy Tuyết mỉm cười nói.

“Kia..... Về Doãn Đông Tinh.....” Triệu Vô Ngôn hiểu được Nguyễn Túy Tuyết không muốn nhắc đến hắn, nhưng nàng nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Ta cùng với hần đã không còn liên quan. Ta lưu thư ở Di Thăm viện, nói rằng từ nay về sau nam hôn nữ giả không liên quan đến nhau. Ta nghĩ hần rất nhanh sẽ đem Hàn Phượng Cẩm lên làm chính thất đi!” Nguyễn Túy Tuyết cười khổ một chút.

“Nhưng..... Nếu Doãn Đông Tinh sửa đổi lỗi lầm, quay đầu tìm người.....” Điều này cũng là có khả năng.

“Hần sẽ không quay đầu tìm ta. Cá tính của hần cùng với tập tính trên giang hồ, thê tử giống như quần áo, tùy thời đều có thể đổi mới, vứt bỏ. Doãn Đông Tinh đã có nhiều thị thiếp như vậy, ta rời đi đối với hần cũng không có ảnh hưởng, ngược lại có khả năng khiến cho hần thoải mái không ít, hần có thể đem tiểu thiếp yêu làm chính thất, với hần mà nói, đây là thiên đại hảo sự ” (việc tốt trời cho, phải ko ss? ^^ Ừm!) Nguyễn Túy Tuyết khẽ cụp mắt nói.

“Túy Tuyết.....” Triệu Vô Ngôn nhìn Nguyễn Túy Tuyết, biết kỳ thật nàng rất đau lòng. Nàng từng dùng cả sinh mệnh yêu Doãn Đông Tinh, sao có thể có thể nói quên là quên ngay được.

“A, không cần nói về việc này nữa. Vô Ngôn, tướng quân, đêm nay liền lưu lại dùng bữa đi, ta tự mình xuống bếp nấu vài món ăn riêng, xem thử có hợp khẩu vị của tướng quân không. Như vậy được không?” Nguyễn Túy Tuyết cười hỏi.

“Tốt! Tốt!” Vệ Đình Long vừa nghe có thể ăn đồ ăn riêng của lâu chủ Diệp Vân lâu,

“Người a, cũng chỉ biết ăn!” Triệu Vô Ngôn cười nhìn hần một cái. Biết Nguyễn Túy Tuyết đối cuộc sống chính mình đã có an bài thích đáng, nàng cảm thấy thoải mái không ít.

Đang lúc ba người tán gẫu cao hứng, âm thanh gầm lên giận dữ từ ngoài cửa truyền vào.

“Túy Tuyết!”

Ba người quay đầu thì thấy, người tới đúng là Doãn Đông Tinh!

Doãn Đông Tinh làm sao mà biết Nguyễn Túy Tuyết ở chỗ này?

Nguyên lai sau khi Nguyễn Túy Tuyết rời đi Doãn gia, hần lập tức phái ra tiêu sư của Doãn gia trang, cho người ra ngoài tìm hiểu nơi ở của nàng. Nhưng nàng giống như là biến mất, không ai biết nàng ở chỗ nào.

Về sau hần nghĩ đến Hạ Hà, liền chuyển hướng thám thính nơi Hạ Hà ở, quả nhiên tìm được Hạ Hà tại Duyệt Vân sơn trang ở ngoại ô, liền vội đến đây. Ở đại môn (cửa lớn) nhìn thấy xe ngựa phủ tướng quân, hần liền biết Nguyễn Túy Tuyết nhất định ở chỗ này. Bởi vì Vệ tướng quân cùng Triệu Vô Ngôn là bằng hữu, mà Triệu Vô Ngôn lại là bạn tốt của Nguyễn Túy Tuyết, nàng đương nhiên biết Túy Tuyết ở đâu.

Hần lập tức chạy như điên đến Duyệt Vân sơn trang, căn bản không có người ngăn cản được hần.

“Doãn trang chủ, ta cũng không mời người tiến vào trang viện của ta, mời đi ra ngoài!” Nguyễn Túy Tuyết lạnh lùng nói.

“Trang viện của người?”

“Đây là Duyệt Vân sơn trang do Túy Tuyết , đương nhiên là nàng a!” Triệu Vô Ngôn nói.

“Cái gì..... Cái gì?” Doãn Đông Tinh trong lòng kinh hãi lắp bắp. Túy Tuyết khi nào đã có tài lực để xây dựng trang viện của mình?

15. Chương 15

Triệu Vô Ngôn thấy Doãn Đông Tinh cái gì cũng không biết, cũng lười nói hần, chọn một cái ghế ngồi xuống chuẩn bị xem kịch vui. Nhưng Vệ Đình Long đối với Doãn Đông Tinh lại có cảm giác đồng tình – tuy nói hần đối Nguyễn Túy Tuyết bất trung, nhưng đồng dạng là nam nhân – cho nên hần liền mở miệng.

“Doãn trang chủ, Nguyễn cô nương là lâu chủ Diệp Vân lâu nổi tiếng khắp kinh thành, cho nên trang viện này xác thực là của nàng, chúng ta chỉ là đến đây làm khách.”

Vệ Đình Long nói xong, Doãn Đông Tinh trên mặt là lúc đỏ lúc trắng. Hắn thật sự không biết thế tử của mình năm năm nay sống như thế nào, cũng không biết thế tử của mình có biến chuyển lớn cỡ nào. Ấn tượng của hắn về nàng chỉ dừng lại ở Nguyễn Túy Tuyết khóc lóc, cắt cổ tay tự sát năm năm trước.

Hắn sai lầm quá nhiều a! Năm năm thời gian đủ để thay đổi tất cả.

Đối mặt với Nguyễn Túy Tuyết tự tin động lòng người, Doãn Đông Tinh trong khoảng thời gian ngắn không thể nói được gì. Hắn còn có thể nói gì nữa? Nàng đã không cần hắn, hắn thậm chí hoài nghi nàng đã không còn thương hắn.

“Túy Tuyết, nếu người còn cho rằng người là thế tử của Doãn Đông Tinh ta, liền theo ta trở về!” Tiếng nói trầm thấp của Doãn Đông Tinh vang lên ở đại sảnh lạng im.

Nguyễn Túy Tuyết không nói trở về. Không ai nói chuyện.

Rốt cục, Nguyễn Túy Tuyết cười khổ một chút. “Trở về làm cái gì? Nhìn ba tiểu thiếp kia của người sao? Doãn trang chủ, ta tin tưởng người không có ta cũng không mất đi khoái hoạt. Mời trở về!”

“Túy Tuyết, không phải như thế! Những thị thiếp này đều do bằng hữu trên giang hồ giết giây, ta mới bắt đắc dĩ cho các nàng vào cửa.”

Lại là lời nói dối! Lâm Tú Nhi là hắn tự nguyện nạp nàng làm thiếp, nam nhân này chính là không chịu thành thực đối mặt với sai lầm của mình!

“Đủ! Người đã phạm sai, đến bây giờ còn muốn tìm lý do, không chịu trách nhiệm với hành vi của mình?! Những thị thiếp này là chính người cho các nàng vào cửa, toàn kinh thành đều biết!” Nguyễn Túy Tuyết thống hận hắn không chịu đối với hành vi của mình phụ trách.

Doãn Đông Tinh không thể chịu được thế tử trước mặt người ngoài bất kính với mình. Dù sao hắn trên giang hồ coi như là có uy tín.

“Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu cũng không phải sai lầm, người nếu thật lòng yêu ta, phải độ lượng tiếp nhận những tiểu thiếp này, chứ không phải nháo tự sát, một mình rời nhà đi. Ngay cả ta tự mình tới cửa tìm người trở về, còn bị người trách móc Đây không phải hành vi mà một thế tử mềm mại nên có.” Doãn Đông Tinh nâng lên đầu nói chuyện, phảng phất hắn là trời của nàng.

Dục! Cho lý thuyết bắt quá người ta, sẽ cái tình cảm vợ vết tài sản? Nam nhân ngu ngốc!

“Đông Tinh, vậy người thật lòng yêu ta sao?” Nguyễn Túy Tuyết đột nhiên ôn nhu đứng lên.

“Đương nhiên. Bằng không ta làm gì đau khổ tìm hiểu nơi người ở, còn muốn mang người trở về!” Doãn Đông Tinh với lời nói này thực khẳng định.

“Kia.....” Nguyễn Túy Tuyết nhẹ nhàng bước đến bên người Vệ Đình Long, đối với Vệ tướng quân tuần mỹ nở lúm đồng tiền mê người – đó là lúm đồng tiền xinh đẹp đủ để mọi nam nhân vượt lửa quá sông.

“Nếu người thật lòng yêu ta, phải có thể chấp nhận tình nhân của ta Vệ đại tướng quân! Tướng quân, từ nay về sau chúng ta có thể quang minh chính đại bỏ dục song bay!” Nguyễn Túy Tuyết cố ý đem tay ngọc khoát lên vạt áo của Vệ Đình Long, liếc mắt đưa tình nhìn hắn.

Vệ Đình Long đương nhiên biết ý tứ Nguyễn Túy Tuyết, hắn ôn nhu mỉm cười, nói với nàng, “Đúng vậy, Túy Tuyết.”

Doãn Đông Tinh nhìn bộ dạng hai người liền nổi trận lôi đình, con người đen nháy mắt xuất hiện lửa, trán nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi quát Vệ Đình Long: “Ta giết tên gian phu này!”

Doãn Đông Tinh xuất ra chiêu Thái Sơn áp đỉnh đem bàn tròn rất nặng đập nát, Vệ Đình Long lấy tứ lạng bạt thiên cân kỹ xảo, mượn lực chống lại lực, né tránh trọng kích của hắn. Chiêu thức vừa bị phá, Doãn Đông Tinh lại đánh ra ngũ trảo thần công, Vệ Đình Long dùng đối chiêu kim câu phá giải, người tới ta đi, nháy mắt hai người đã giao thủ hơn năm mươi chiêu.

Vệ Đình Long công phu cao siêu, cũng có thể bởi Doãn Đông Tinh đánh nhau cả một ngày, nhưng hắn cũng không nguyện ý, bởi vì như vậy hắn sẽ không có thời gian bồi Triệu Vô Ngôn.

“Doãn trang chủ, người nếu thật lòng yêu Túy Tuyết như lời nói, hẳn là sẽ tiếp nhận tình phu của Túy Tuyết, tựa như người yêu cầu Túy Tuyết, không phải sao?”

Lời này làm cho Doãn Đông Tinh ngừng lại.

“Hôm nay Túy Tuyết chính là đụng chạm ta một chút, người liền tức giận đến muốn bắt đao khảm nhân (cầm đao chém người), nhưng người cùng sủng thiếp năm năm đến hàng bao nhiêu đêm xuân, khi người ôm nữ nhân khác trong lòng, có từng nghĩ tới tâm tình của Túy Tuyết? Người còn có thể nói chính mình là thật lòng yêu nàng sao?” Vệ Đình Long một hơi đem những lời trong lòng nói cho hết. (em ko biết edit chỗ này đâu >.<

“Tiểu thư, ngài mấy năm qua cố gắng ai ai cũng thấy rõ. Hạ Hà cùng Quan Nguyệt còn muốn cảm tạ tiểu thư thành toàn, không có tiểu thư, sẽ không có chúng ta ngày hôm nay. Bất luận kẻ nào nhìn tiểu thư cố gắng, cũng đều cảm động không thôi.” Hạ Hà thật lòng nói. (hix, chỗ này nghe sao sao đó!)

“Nha đầu kia người chính là nói ngọt!” Nguyễn Túy Tuyết nở nụ cười nhẹ.

“Tiểu thư, hôm nay là ngày một, nếu ngài không thoải mái thì đừng đến Diệp Vân lâu.” Hạ Hà ở bên cạnh nhắc nhở.

“Ta không ý kiến. Vẫn là chiếu theo quy củ định ra từ trước, Diệp Vân lâu hôm nay là ta làm đầu bếp. Thời gian cũng không sớm, chúng ta đi thôi.”

“Vâng, thưa tiểu thư!” Hạ Hà cao hứng trả lời. Tiểu thư có thể rời đi Doãn gia trang thương tâm kia là tốt nhất, nàng thích nhìn thấy chủ tử của mình sống khoái hoạt.

16. Chương 16

Thời gian thấm thoát trôi, không biết từ lúc nào đã bắt đầu chuyển từ thu sang đông. Dù là khoảng thời gian cuối năm trời đông giá rét, Diệp Vân lâu vẫn tấp nập người đến người đi, tiếng người ồn ào, cực kỳ náo nhiệt. Nhiều người không quản gió tuyết xếp thành một chuỗi thật dài, vì trù nghệ của lâu chủ Diệp Vân lâu, mĩ vị nhân gian kia làm người ta suốt đời khó quên. (chỗ này muội chém a >.<>

Nguyễn Túy Tuyết vẫn như cũ mỗi tháng vào ngày một và ngày mười lăm đến Diệp Vân lâu làm đầu bếp. Sau khi rời Doãn gia đi, nàng tuy rằng đã không còn bản khoản gì, có thể mỗi ngày đến Diệp Vân lâu trở tài nấu nướng, nhưng nàng không muốn cả ngày vì nghề nghiệp mà sống, dù sao tiền tài của nàng cũng đã đủ dùng. Bởi vậy nàng vẫn là mỗi khi vào ngày mùng một, ngày mười lăm đến lâu vì những khách nhân vất vả xếp hàng mà nấu nướng, thời gian còn lại nàng liền đọc sách viết chữ, ngâm thơ ngắm hoa. Dần dần, nàng cũng thích nghe hát, thường nghe một ít khúc hát nung đúc thể xác và tinh thần. (nung đúc??? QH: Ừm, từ đó hay đó muội nó bằng với từ rèn luyện)

Hôm nay là ngày mười lăm, nàng như thường lệ lui tới Diệp Vân lâu làm đầu bếp, trong lúc vô tình lại nghe thấy những khách nhân trong lâu cao giọng đàm luận chuyện về Doãn gia trang.

“Sư phó, Doãn gia trang hộ tống hàng hoá do Vương gia phó thác hình như xảy ra vấn đề?”

“Đúng vậy! Nghe nói ở Lang Gia sơn bị sơn tặc chặn đường, Doãn đương gia cũng bị trọng thương!”

“Doãn Đông Tinh công phu không kém, làm sao có thể ngay cả sơn tặc đều không thể đối phó, còn bị đánh thương?”

“Nghe nói do sơn tặc sử dụng cạm bẫy, cả đội tiêu sư Doãn gia đều rơi vào bẫy, vẫn là nhờ có Doãn Đông Tinh nghĩ cách cứu viện, phần đông tiêu sư mới có thể bảo toàn mạng sống.”

“Là như thế này a..... Nhưng lần này hàng hoá đã đánh mất, Doãn gia trang tổn thất cũng không ít!”

“Ừ. Nghe nói Doãn Đông Tinh còn định chấm dứt công việc kinh doanh tiêu cục, hiện tại bên trong trang rất loạn!”

“Đáng tiếc cho Doãn gia trang coi như là kinh thành đệ nhất tiêu cục, nay lại có kết cục như vậy.....”

Hạ Hà lo lắng nhìn về phía Nguyễn Túy Tuyết ở tại phòng bếp, khẽ gọi: “Tiểu thư.....”

Nguyễn Túy Tuyết mặt không chút thay đổi, nhìn chăm chăm vào đĩa đồ ăn vừa mới nấu xong, “Hạ Hà, đem đĩa cầu tứ đậu hủ này đem xuống.”

“Tiểu thư.....” Doãn gia trang đã xảy ra chuyện lớn như vậy, tiểu thư như thế nào còn tại đây xào rau?

“Còn không mau đem xuống!” Nguyễn Túy Tuyết nói một lần nữa.

“Vâng!” Hạ Hà lại nhìn chủ tử liếc mắt một cái, liền mau mau đem đĩa cầu tứ đậu hủ kia mang đi.

Diệp Vân lâu phòng bếp vẫn như cũ bận rộn, âm thanh nấu nướng, âm thanh dọn bàn, tiếng khỏa kể gọi món ăn không dứt bên tai.

khỏa kể: người làm công

* * * *

Trải qua nửa năm, mùa hè đến, Diệp Vân lâu vẫn như trước khách quý chật nhà, thực đơn cũng thay đổi, món canh cá trích đông lạnh lại lần nữa xuất hiện trong thực đơn.

“Hạ Hà, hôm nay làm nhiều một chút, đưa một ít đến phủ tướng quân đi. Lần trước Vệ tướng quân rất muốn ăn.” Nguyễn Túy Tuyết ở phòng bếp Diệp Vân lâu nói với Hạ Hà.

“Dạ, tiểu thư. Nhưng mà Vệ tướng quân kia dường như chưa trở về tướng quân phủ đâu! Bên ngoài giặc cỏ cường thịnh, có khả năng ông ta còn tại phần đất bên ngoài vùi vàng tiêu diệt hết lũ cường đạo này.” Hạ Hà ở bên cạnh đáp lời.

“Ừm, cũng đúng. Nhưng chúng ta cứ đưa qua đi, đây vẫn là một phen tâm ý. Ông ta cùng với Vô Ngôn ngày trước giúp ta không ít việc, hẳn phải hảo hảo cảm ơn bọn họ.”

“Đúng vậy, tiểu thư.....” Hạ Hà nói còn chưa nói xong, đã bị dân chúng bên ngoài nghị luận làm gián đoạn.

“Doãn Đông Tinh kia quả thực hoàn toàn rời khỏi giang hồ! Thị thiếp Hàn Phượng Cẩm của hắn mang theo bộ phận tiêu sư mở một tiêu cục khác, Doãn gia trang không bao giờ tiếp nhận công việc tiêu cục nữa.” Một vị nam nhân cảm trần đầy râu nói.

“Thiếp thất của Doãn Đông Tinh mang theo tiêu sư lập môn hộ khác? Việc này không phải rất kỳ quái sao?” Một vị vị nam tử trẻ tuổi khác nói.

“Tiểu huynh đệ, chuyện này người còn có điều không biết. Doãn Đông Tinh vốn có ba thị thiếp, Hàn Phượng Cẩm là thị thiếp thứ nhất, Lí thị là thiếp thứ hai, Lâm thị là thiếp thứ ba. Doãn Đông Tinh ở nửa năm trước vì bảo hộ hàng hóa của phủ Vương gia, chẳng những bị thương, hơn nữa khuôn mặt bị hủy hoàn toàn, khuôn mặt vốn dĩ tuấn lãng cao ngất trở nên xấu xí không chịu nổi.”

Nam nhân đầy râu uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Doãn Đông Tinh bị thương biến dạng, tính tình cũng thay đổi; Lúc trước hắn vốn nhiệt tình hiếu khách, trở nên thô bạo không chịu nổi, không muốn cùng người khác lui tới. Thị thiếp chịu không nổi, Lí thị trước hết cầu đi, tiếp theo là Lâm thị. Hàn Phượng Cẩm ở lại lâu nhất, cho tới bây giờ mới rời hắn đi.”

“Doãn Đông Tinh cho các nàng đi sao?” Một người như là một người đánh xe hỏi.

Nam nhân đầy râu gật gật đầu, “Khuôn mặt Doãn gia chủ kia đã không khác gì quỷ, hẳn tự mình hiểu lấy, buộc nữ nhân ở lại bên người hắn cũng là một loại tra tấn. Hắn coi như có nghĩa khí, cho Lí thị, Lâm thị mỗi người một ngàn lượng bạc, hơn nữa khi các nàng quyết định tái giá còn thêm đồ cưới cấp cho các nàng, cũng là đối với các nàng không tệ.”

“Về phần Hàn Phượng Cẩm, nhân nàng đổi nghề nghiệp vốn rất có hứng thú, cũng có giúp đỡ tiếp nhận công việc của tiêu cục, nên khi nàng cầu đi, nhờ kỹ năng tốt xấu cũng đối Doãn gia trang có điều công hiến, Doãn Đông Tinh cấp nàng một vạn lượng bạc, cho phép nàng mang theo tiêu sư bên dưới ra ngoài thử một phen sự nghiệp.”

“Doãn Đông Tinh cũng không tệ lắm, đối với thị thiếp có thể nói là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Kia..... Nguyên phối của hắn đâu?” Xa phu lại hỏi.

(nguyên phối = chính thất)

“Về phần nguyên phối..... Nghe nói là nhiều năm không ra khỏi phòng, có người nói nàng mất tích, cũng có người nói nàng bệnh đã chết. Tóm lại hiện tại bên người Doãn Đông Tinh không có nữ nhân. Bây giờ hẳn hoàn toàn rời khỏi giang hồ, một mình ẩn cư ở Doãn gia trang.” Nam nhân đầy râu quyền uy nói.

“Thì ra là thế. Đại thúc thật tinh thông tin tức a!” Xa phu vẻ mặt bội phục.

“Ha ha ha, bởi vì ta mới từ tiêu cục bên kia của Hàn Phượng Cẩm đi ra, bên trong tiêu sư có bằng hữu của ta a.”

“Nói như vậy, về sau có việc là có thể tìm đại thúc hỗ trợ nha!”

“Đâu có, đâu có.”

“Đồ ăn tới đây!” Hà Quan Nguyệt bưng canh cá trích đông lạnh, Tôm kho tàu, xuất hiện, đem đồ ăn đặt lên bàn, lập tức lại xoay người rời đi rất nhanh, tiến vào phòng bếp.

Cái thìa trong tay Nguyễn Túy Tuyết rơi trên mặt đất, cả người ngây ngốc đứng ở phía trước bếp nấu.

“Quan Nguyệt.....” Hạ Hà khẩn trương nhìn trượng phu, lại quay đầu nhìn thoáng qua chủ tử đang ngăn người.

“Phu nhân, hôm nay để ta làm đầu bếp đi. Hà Nhi, mau bồi phu nhân trở về Duyệt Vân sơn trang nghỉ ngơi.”

“Nga, được. Tiểu thư, chúng ta đi thôi.” Hạ Hà nâng Nguyễn Túy Tuyết đang ngăn người rời đi.

“Quan Nguyệt.....”

“Phu nhân có chỉ thị gì?”

“Người đi thám thính cẩn thận một chút.....” Nguyễn Túy Tuyết như thốt ra một lời vô nghĩa, liền để Hạ Hà nâng hồi Duyệt Vân sơn trang.

Hà Quan Nguyệt đương nhiên hiểu được ý tứ chủ tử, là muốn hẳn hỏi thăm tin tức Doãn gia trang rồi hồi bẩm. Nhìn khách nhân bên ngoài, Hà Quan Nguyệt trong lòng đã nắm chắc.

17. Chương 17

“Nửa năm trước Doãn Đông Tinh vì bảo hộ hàng hóa của phủ Vương gia, chẳng những bị thương, hơn nữa toàn bộ khuôn mặt đều bị hủy, nguyên bản khuôn mặt tuần lẫm cao ngất trở nên xấu xí không chịu nổi!”

“Doãn trang chủ kia khuôn mặt đã không khác gì quỷ!”

Sau khi từ Diệp Vân lâu trở về Nguyễn Túy Tuyết liền nằm ở ghế quý phi ngăn người, hai câu nói này cứ quanh quẩn trong đầu nàng, làm thế nào cũng không biến mất.

Khuôn mặt của Đông Tinh vốn anh tuấn cao ngất thật sự bị hủy..... Nàng chỉ hy vọng đây là một hồi ảo mộng, hẳn tuy rằng thực có lỗi với nàng, nhưng chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt hẳn hoàn toàn bị hủy, hơn nữa thị thiếp lại bỏ hẳn đi, nàng liền cảm thấy hẳn thực đáng thương.

Nàng ở trong lòng nói với chính mình, đây thuần túy chỉ là đồng tình, bất luận kẻ nào nhìn thấy cảnh ngộ của Doãn Đông Tinh như vậy đều sẽ đồng tình với hẳn.

“Phu nhân!” Hà Quan Nguyệt vội vàng từ bên ngoài đi vào.

“Nói đi!” Nguyễn Túy Tuyết đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Bẩm phu nhân, Doãn gia trang vào mùa thu năm trước tiếp nhận bảo hộ hàng hóa của vương phủ, đi một chuyến đến Tứ Xuyên, ở Lư Châu Lang Gia sơn gặp phải đạo tặc, mọi người Doãn gia trang đều tơi vào bể, nhờ có trang chủ Doãn Đông Tinh nghĩ cách cứu viện mới có thể may mắn thoát khỏi, nhưng khuôn mặt Doãn Đông Tinh bị hỏa dược tổn thương, cơ hồ hoàn toàn bị hủy.....” Hà Quan Nguyệt ngừng lại, lo lắng nhìn nàng một cái.

“Nói tiếp.” Nguyễn Túy Tuyết bình tĩnh nói.

“Sau khi mặt Doãn trang chủ bị hủy, trở lại Doãn gia trang, tính nết trở nên nóng nảy thô bạo, về sau lại chấm dứt công việc tiêu cực, rời khỏi giang hồ, không hề màng đến thế sự. Tiêu sư bên trong trang đều đi theo thị thiếp Hàn Phượng Cẩm lập môn hộ khác, không hề liên quan đến Doãn gia trang, thị thiếp bên người Doãn trang chủ là Lí thị, Lâm thị tái giá, Doãn gia cho ba thị thiếp này khá nhiều bạc, cũng không có bạc đãi các nàng. Mặt khác, Doãn trang chủ còn cho nô bộc trong trang nghỉ hơn phân nửa, trước mắt bên người Doãn trang chủ chỉ có vài lão quần sự.”

Hà Quan Nguyệt nói xong, thối lui đến một bên. Hạ Hà bên cạnh nhìn chủ tử, lại nhìn trượng phu của mình, Hà Quan Nguyệt dùng ánh mắt muốn nàng an tâm một chút chờ ầm ỹ.

Nguyễn Túy Tuyết mang vẻ mặt phức tạp ngẩng nhìn cảnh sắc ngoài sân nhà, một lát sau, nàng nhẹ nhàng nói: “Các người lui xuống đi!”

“Tiểu thư!” Hạ Hà hiểu được trong lòng tiểu thư đối với trang chủ vẫn là nhớ mãi không quên.

“Hà Nhi!” Hà Quan Nguyệt liền lôi kéo thê tử đi ra ngoài.

Đến hậu viện, Hạ Hà bỏ tay trượng phu ra, tức giận nói với hần: “Quan Nguyệt, người biết rõ tiểu thư vẫn là nhớ trang chủ, tại sao huynh lại không khuyên nhủ nàng? Huống chi thị thiếp đều đi rồi, không còn có người cùng tiểu thư tranh thủ tình cảm a!”

“Hà Nhi, phu nhân đương nhiên có ý tưởng của nàng, chúng ta làm hạ nhân không cần nói thêm cái gì.”

“Nhưng tiểu thư cho tới bây giờ không xem chúng ta là hạ nhân. Tiểu thư đối với chúng ta tín nhiệm có thừa, tựa như người nhà, chúng ta càng phải giúp nàng a!”

“Hà Nhi! Phu nhân đối tốt với chúng ta, chúng ta càng muốn săn sóc cho nàng. Phu nhân là vất vả mới được như bây giờ, nàng có trí tuệ để nhìn nhận chuyện này. Muội an tâm một chút chờ ầm ỹ, khi nào đến phiên chúng ta hành động, chúng ta tự nhiên sẽ biết.”

“Quan Nguyệt, thật là cao kiến nha!” Hạ Hà không khỏi nhìn trượng phu với ánh mắt kính nể.

“Hảo Hà Nhi, muội có phải nên có cái gì tổ vẽ hay không a?” Hà Quan Nguyệt đem Hạ Hà bế đứng lên, hướng phía trong viện phòng mà đi tới.

“Chán ghét!” Âm thanh hờn dỗi của Hạ Hà biến mất ở cửa phòng.

Khuôn mặt tuần tú của hần thật sự bị hủy!

Hần trở nên thô bạo!

Thê thiếp cũng hần bỏ đi, hần chỉ còn lại có một mình!

Nguyễn Túy Tuyết trong đầu loạn rừng rực, những ý niệm trong đầu vẫn dây dưa nàng. Lý trí nói cho nàng, việc này không liên quan đến nàng, bởi vì nàng đã không còn là thê tử của Doãn Đông Tinh, chuyện Doãn gia thì Doãn Đông Tinh sẽ tự xử lý.

Nhưng tình cảm nói cho nàng, nam nhân nàng yêu lâm vào cảnh khốn khó, nhanh đi an ủi hần, dù sao thị thiếp đều đã ly khai, không phải sao?

Lý trí nàng nói: Hần xứng đáng, ai bảo hần năm đó muốn nạp thiếp? Hiện tại hần biết những thị thiếp này cũng không là thật tâm!

Tình cảm nàng nói: Người thì sao? Năm xưa người từng vì hần mà cùng người nhà cãi nhau quyết liệt, hiện tại người biết hần lâm vào cảnh khó khăn, còn không trở về, người là thật tâm thương hần sao?

Lý trí nàng nói: Không, đó là chuyện của hần, chính hần phải giải quyết, hần phải học cách tự mình đối mặt với khó khăn, nếu không cả đời hần cũng không có cách trở thành nam nhân có trách nhiệm.

Tình cảm nàng nói: Có trách nhiệm thật sự quan trọng như vậy sao? Hần cần an ủi, hần cần giúp đỡ a, mau trở về!

Lý trí nàng nói: Đúng! Chịu trách nhiệm chính là quan trọng như vậy. Không có ý thức trách nhiệm, cuộc sống bất quá là một hồi trò chơi tìm lý do!

Tranh cãi đến cuối cùng.....

Lý trí thắng lợi! (*tung bông*)

Nguyễn Túy Tuyết vỗ vỗ cái miệng nhỏ nhắn, chịu đựng đến sắp rơi nước mắt, hít một hơi thật sâu, đem nước mắt nuốt vào. Năm năm nay, nàng không có khóc qua. Đêm đó Doãn Đông Tinh xâm phạm nàng, nàng cũng không rơi lệ, hiện tại, nàng càng không thể rơi lệ!

Nàng ngây ngốc đứng ở trong phòng, rất lâu sau đó vẫn yên lặng, cứ như vậy thẳng đến sáng ngày hôm sau.

Nguyễn Túy Tuyết vẫn làm như kế hoạch đã định, buổi sáng đọc sách luyện chữ, sau giờ Ngọ đến Trương gia trang nghe diễn, chạng vạng trở lại Duyệt Vân sơn trang, đọc thực kinh, trau dồi tay nghề, đến tối thì tắm rửa đi ngủ.

(thực kinh = sạch dạy nấu ăn fai ko tỷ? QH: ừm.)

Ngày qua ngày, Nguyễn Túy Tuyết y theo kế hoạch sống rất tốt, cuộc sống bình thường đến không thể bình thường hơn, cảm xúc cũng nàng cũng không có gì khác lạ.

Loại tình huống này làm Hạ Hà nhìn không nổi nữa. Doãn gia trang phát sinh biến đổi lớn, Doãn trang chủ cô độc, tiểu thư hẳn là có thể trở về, dù sao nàng vẫn còn yêu hắn; Chỉ là những năm gần đây nàng phải chịu đau khổ, không muốn tha thứ cho hắn thôi.

Vài lần nàng muốn hướng tiểu thư góp lời, đều bị Hà Quan Nguyệt ngăn lại.

“Nhưng như vậy tiểu thư cùng trang chủ đều thật đáng thương nha! Bọn họ rõ ràng là còn thích nhau a.”

“Nhưng trang chủ làm tổn thương lòng của phu nhân.”

“Nhưng hiện tại trang chủ chỉ một mình, bên người không nữ nhân, không người cùng tiểu thư tranh thủ tình cảm.”

“Nhưng cũng không có người cam đoan rằng Doãn Đông Tinh ngày sau sẽ không lại nạp thiếp. Người muốn tiểu thư lại cắt cổ tay một lần nữa sao? Hà Nhi.” Hà Quan Nguyệt nghe mùi mái tóc Hạ Hà. (Cái này có tính là ăn đậu hủ không ta? thắc mắc-ing~)

“A! Sao muội không nghĩ tới chuyện này?” Hạ Hà như người vừa mới tỉnh mộng, lại lấy ánh mắt sùng bái nhìn trượng phu của mình. “Quan Nguyệt, huynh thật chu đáo a!”

“Ân, người có phải hay không nên tỏ vẻ một chút?”

Hạ Hà lại bị ôm vào phòng trong.....

18. Chương 18

Nửa năm qua đi, chuyện tiêu cực Doãn gia dần dần bị thế nhân quên lãng, rốt cuộc không còn ai nhắc tới.

Trời đông giá rét, từng nhà trong thành Bắc kinh vội vàng thu xếp chuẩn bị sinh lễ hàng hóa, bánh kẹo để đón năm mới, trong thành cực kỳ náo nhiệt.

Trước giao thừa một ngày Diệp Vân lâu vẫn bận tới mày tới mặt; Thật vất vả buổi tối khách nhân mới tan dần, đám người Nguyễn Túy Tuyết mới có thể thở nhẹ một hơi.

Lúc này đến lâu nội là một nam hài hơn mười tuổi, xem ra là phó dịch của người nhà giàu, hỏi Diệp Vân lâu chương quầy là ai, Hà Quan Nguyệt liền đi ra ngoài tiếp đón.

“Tiểu huynh đệ, ta chính là tổng quản của Lâu, họ Hà. Có chuyện gì sao?”

“Dạ..... Hà tổng quản, xin hỏi Diệp Vân lâu ngày mai không thể làm cho trang chủ của ta vài món thức ăn không?” Nam hài ngập ngừng nói.

“Tiểu huynh đệ, Diệp Vân lâu chúng ta ngày mai nghỉ ngơi, không mở cửa, chỉ sợ không được a.”

“Van cầu ngài, không thể dần xếp một chút sao? Trang chủ chúng ta chỉ muốn ăn thức ăn của lâu này.”

“Tiểu huynh đệ, trang chủ của ngươi là ai?”

“Là trang chủ Doãn gia trang.” Nam hài thành thực nói.

“Doãn gia trang?” Hà Quan Nguyệt âm điệu dương lên một chút, nhìn hướng phòng bếp liếc mắt một cái.

“Là trang chủ các ngươi nói ngày mai nhất định phải ăn thức ăn nơi này?”

“Không..... Không phải, trang chủ chúng tôi rất công bằng, nếu Diệp Vân lâu cự tuyệt, bảo tôi trở về.” Nam hài mặt đỏ lên, khẩn trương nắm chặt tay nhỏ bé.

“Vậy ngươi tại sao lại cứ van xin chúng ta?” Hà Quan Nguyệt cảm thấy nam hài này rất thành thật.

“Bởi vì trang chủ chúng ta chưa bao giờ chủ động yêu cầu ăn cái gì, thật vất vả lắm ông ấy mới nói ngày mai muốn ăn thức ăn nơi này, ta hy vọng có thể hoàn thành nguyện vọng của trang chủ, cho nên mới cầu xin các ngài vậy.”

“Tiểu huynh đệ, ngươi là gã sai vặt mới vào Doãn gia trang sao? Tại sao ta từ trước nay chưa thấy qua ngươi bao giờ?” Hạ Hà từ phòng bếp đi ra.

“Đúng vậy, nửa năm trước tôi mới đến làm việc bên cạnh trang chủ. Tôi gọi là Tiểu Thạch Đầu.” Tiếng nói còn non nớt vang lên.

“Tiểu Thạch Đầu, những hạ nhân, gia đình ban đầu bên người trang chủ đâu?” Hạ Hà lại hỏi.

Tiểu Thạch Đầu cúi đầu thật thấp nói, “Tôi..... Tôi không thể nói xấu trang chủ, trang chủ đối với tôi tốt lắm.”

“Tiểu Thạch Đầu, không có ai muốn ngươi nói xấu trang chủ của ngươi, ta chỉ hỏi ngươi những người ban đầu ở bên cạnh trang chủ đã đến nơi nào rồi?” Hạ Hà trấn an hẳn.

“Bọn họ..... Bọn họ bởi vì chịu không nổi tính tình của trang chủ, liền trốn đến chỗ Hàn phu nhân. Ta là sau này mới vào Doãn gia trang.”

Xem ra Doãn Đông Tinh thật sự như lời người khác nói tính nết trở nên táo bạo, mới lưu không được phó dịch cũ. Hạ Hà ngồi xổm xuống nói với nam hài: “Tiểu Thạch Đầu, Diệp Vân lâu cứng ta ngày mai xác thực không kinh doanh, không làm thức ăn, mời trang chủ các ngươi năm sau trở lại được không?”

“Không..... Van cầu các ngài! Tôi Tiểu Thạch Đầu quỳ xuống cầu xin các ngươi, cho trang chủ chúng ta ngoại lệ một lần đi, van cầu các ngài!” Tiểu Thạch Đầu nói xong liền quỳ xuống.

“Tiểu huynh đệ, không cần như vậy! Có chuyện đứng lên nói!” Hà Quan Nguyệt muốn nâng Tiểu Thạch Đầu đứng lên.

“Trừ phi Hà tổng quản đáp ứng tôi, nếu không Tiểu Thạch Đầu sẽ không đứng lên!” Tiểu Thạch Đầu dấy mắt rưng rưng.

“Tiểu Thạch Đầu, trang chủ các ngươi không phải nói chỉ cần Diệp Vân lâu chúng ta cự tuyệt, ngươi liền trở về sao? Vì sao ngươi cứ đau khổ cầu xin chúng ta như vậy?” Hạ Hà cảm thấy kỳ quái. Chủ nhân cũng không cưỡng cầu, tại sao ngược lại hạ nhân lại đau khổ cầu xin?

“Bởi vì..... Bởi vì khi trang chủ nói muốn ăn thức ăn Diệp Vân lâu, ánh mắt..... Ánh mắt toát ra sự hoài niệm. Mặt trang chủ bị hủy, nhìn không ra biểu tình, chỉ còn có ánh mắt..... Khi trang chủ nói đến thức ăn Diệp Vân lâu lộ ra ánh mắt hoài niệm, tôi sẽ không nhìn lầm, ông ấy nhất định là rất muốn ăn thức ăn trong lâu của các ngài..... Van cầu các ngài, ngày mai làm cho trang chủ chúng ta vài món thức ăn đi! Tiểu Thạch Đầu tôi dập đầu van xin các ngươi!” Nói xong Tiểu Thạch Đầu liền ngẩng đầu lên. (Chỗ này muội ko hiểu lắm, lại chém >.<

“Tiểu huynh đệ, đừng như vậy! Đứng lên trước rồi nói sau.” Hà Quan Nguyệt đem Tiểu Thạch Đầu nâng dậy.

Ánh mắt hoài niệm?

Hạ Hà cùng Hà Quan Nguyệt nhìn nhau, ngẫm hiểu lẫn nhau, ăn ý mỉm cười đứng lên. Rốt cục đến phiên bọn họ ra tay!

Hà Quan Nguyệt ho một tiếng, cố ý giương giọng nói: “Tiểu huynh đệ, trang chủ của ngươi đã muốn ăn thức ăn của tề lâu như vậy, ngươi đối với chủ tử của mình cũng thực sự có lòng, ta sẽ vì tấm lòng trung hậu hết sức chân thành của ngươi mà quyết định, ngày mai làm riêng cho trang chủ của ngươi vài món ăn. Trang chủ của ngươi khi nào muốn tới Diệp Vân lâu? Như vậy chúng ta chuẩn bị tốt được.” Hà Quan Nguyệt nói lớn đến mức cả tòa lâu đều nghe thấy, Hạ Hà che miệng khẽ cười, nhìn trượng phu của mình ra sức diễn xuất.

Tiểu Thạch Đầu khó xử nói: “Trang chủ đã hơn một năm không ra khỏi trang, ông ấy không muốn gặp người ngoài, muốn ông ấy tới chỗ này ăn, chỉ sợ..... Cũng không thể được, làm phiền ngài ngày mai trước chạng vạng làm xong thức ăn, tôi qua đây đem về trang?”

“Tiểu Thạch Đầu, như vậy thức ăn sẽ bị lạnh, mà thức ăn đã lạnh, hương vị liền mất hết. Cho trang chủ ăn thức ăn mất hết vị sẽ có tổn hại cho thanh danh của Diệp Vân lâu chúng ta.” Hạ Hà nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Thạch Đầu nóng nảy.

“Vậy chỉ có đến Doãn gia trang tự mình làm!” Thanh âm mềm mại từ trong phòng bếp truyền ra.

19. Chương 19

“Các vị, bên này. Thỉnh.” Ngày hôm sau, Tiểu Thạch Đầu nghênh đón đám người Diệp Vân lâu, đưa bọn họ đi Di Thấm viện. Nguyên Tuý Tuyết nhìn bên trong trang toàn cây cối cỏ dại mọc lan tràn, thật sự dường như đã trải qua mấy đời vậy.

“Tiểu Thạch Đầu, trang chủ nhà ngươi không phải ở tại Hạo cư sao, tại sao lại đưa chúng ta đi Di Thấm viện?” Hạ Hà khó hiểu nói.

“Hạ tỷ tỷ, trước kia đúng là như vậy nhưng từ ngày trang chủ gặp chuyện không may liền chuyển người qua bên này. Về phần nguyên nhân gì thì tôi không biết. Các vị tiến vào phía sau viện thì nhỏ giọng một chút, trăm ngàn lần đừng quấy nhiễu trang chủ, nếu không trang chủ tính tình không tốt lại mắng các vị, tôi sẽ phải đến Diệp Vân lâu hướng các ngài tạ tội.”

Nguyên Tuý Tuyết nghe xong, mắt lơ đãng nhìn hướng Mai hiên.

“Tiểu Thạch Đầu, ngươi không cần lo lắng cái này.” Hạ Hà cười nói.

Đoàn người Hạ Hà trực tiếp đi vào phòng bếp của Di Thấm viện, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. Chỗ này trước đây là nơi Nguyên Tuý Tuyết đã luyện tập trù nghệ.

Rất nhanh, thời gian bữa tối đã đến, thức ăn của Diệp Vân lâu vẫn còn đang nóng cuối cùng cũng được đưa lên bàn. Hà Quan Nguyệt sau khi nhờ Tiểu Thạch Đầu làm một việc xong, liền cùng Hạ Hà lui đến hậu viện.

Doãn Đông Tinh ở trong mai hiên dùng bữa.

Màn đêm buông xuống, hôm nay đúng là ngày từng nhà đoàn viên xum vầy.

Doãn Đông Tinh ở trong phòng thưởng thức đồ ăn của Diệp Vân lâu: thủy tinh hào thịt, chỉ bạc thịt bò, hầm thịt cua sư tử đầu (Thu thủy: trời!!! Chị Tuý Tuyết đem đầu sư tử đi hầm àh?! @.@), vịt tứ xuyên, chân giò hun khói, cá nướng.(Thu Thủy: may mà ta đã ăn rồi chứ nếu ko màn hình máy tính nhà ta đầy nước miếng mất!), lộ ra tươi cười vừa lòng – ách, tuy là bề ngoài nhìn không ra.

“Trang chủ, đây là thức ăn của Diệp Vân lâu nổi danh, Tiểu Thạch Đầu đã năn nỉ riêng nội tổng quản lâu làm, không biết có hợp khẩu vị của trang chủ không?” Tiểu Thạch Đầu ở một bên cung kính nói.

“Hương vị vô cùng tốt. Tiểu Thạch Đầu, thức ăn là người hâm nóng qua? Người thật đúng là cẩn thận.” Doãn Đông Tinh chú ý đến thức ăn vẫn còn nóng hổi, nếu là Tiểu Thạch Đầu đem từ Diệp Vân lâu về, kia hẳn là hẳn đã đun nóng lại.

“Khởi bẩm trang chủ, Tiểu Thạch Đầu không có khả năng làm việc này, đây là người của Diệp Vân lâu đến làm riêng, đêm giao thừa đến bên trong trang làm.”

Doãn Đông Tinh nghe xong, vừa dùng chiếc đũa gấp miếng chân giò hun khói liền rơi xuống dưới, cả người cứng lại ngồi trên vị trí chủ thượng, trong mắt toàn là kinh ngạc, không thể tin được!

“Người của Diệp Vân lâu đến?” Hấn thấp giọng nhắc lại lời nói vừa rồi.

“Đúng vậy, trang chủ. Nội tổng quản lâu, tổng quản phu nhân cùng lâu chủ đến làm riêng vì trang chủ, tại đêm giao thừa ở bên trong trang nấu cơm cho ngài ăn.”

“Lâu chủ?” Doãn Đông Tinh hô hấp dồn dập nói ra hai chữ.

“Đúng vậy. Lâu chủ đang ở ngay bên ngoài nghỉ ngơi, tổng quản cùng tổng quản phu nhân ở tại hậu viện.” Tiểu Thạch Đầu nói xong liền lén lút lui xuống. Không cần nói cũng biết, đây là việc Hà Quan Nguyệt nhờ.

Trong phòng chỉ còn một mình Doãn Đông Tinh.

Hấn không thể tin nổi nhìn cửa phòng. Túy Tuyết ở bên ngoài? Không, không có khả năng! Hấn hiểu thấu lòng nàng, nàng sẽ không bước vào Doãn gia trang.

Nhưng trước mắt món ngon đầy bàn thì làm thế nào? Thức ăn ngon miệng như vậy chỉ có kinh sư lâu chủ Diệp Vân lâu làm được, hơn nữa lại nóng hổi hấp, nếu không phải vừa mới làm ra, hoàn toàn không có khả năng.

Túy Tuyết nàng..... Ở bên ngoài? Nàng hẳn là đã tha thứ cho hấn? hay vẫn là..... Vẫn là xem Doãn gia trang làm khách nhân, thuần túy tới cửa nấu cơm?

Trăm ngàn loại cảm xúc đánh sâu vào Doãn Đông Tinh, hấn nhìn chăm chăm vào cửa phòng, chỉ cần đẩy cửa phòng ra, chẳng phải sẽ biết tất cả hay sao? Nhưng mặt của hấn..... Doãn Đông Tinh không tự giác sờ khuôn mặt đầy vết sẹo của mình, bàn tay to run rẩy không ngừng.

Không..... Không cần! Hấn không cần Túy Tuyết nhìn hấn với bộ dạng này!

Doãn Đông Tinh thống khổ đem mặt vùi vào hai bàn tay của mình.

Nhưng hấn rất nhớ nàng a!

Nghĩ đến ẩm thực vô vị, đêm bất thành miên! (Nhớ đến mức ăn không ngon, ngủ không yên.)

Nghĩ đến đau triệt nội tâm, đau đớn tận cùng!

Thật muốn gặp nàng một lần.....

Doãn Đông Tinh trong lòng thống khổ giãy dụa.

Hấn kịch liệt thở phì phò khiến cho khuôn mặt trướng hồng hồng, hai tay nắm chặt lại, nhìn chăm chăm cửa phòng, giống như cửa phòng kia là dã thú hung mãnh vậy.

Bóng dáng yêu kiều ngày nhớ đêm mong đang ở bên ngoài, đẩy cửa phòng ra là có thể nhìn thấy nàng.....

20. Chương 20

Rút cuộc, hấn hít một hơi thật sâu, phảng phất giống như hạ quyết tâm, hấn chậm rãi đứng lên, đến bên giường đem mặt nạ mang ở trên mặt. Đó là mặt nạ được chế tác hoàn mỹ, cùng với gương mặt của hấn tương xứng, mặt nạ trắng thuần, chỉ lộ ra hai ánh mắt, hoàn toàn che khuất gương mặt làm cho người ta sợ hãi của hấn.

Hấn đứng ở trước cửa phòng, dùng ngón tay đang vì kích động mà đỏ ửng lên kia mở cửa phòng.

Bên ngoài vẫn còn một chút tuyết đọng lại, ánh trăng sáng chiếu xuống tạo thành một mảnh thế giới màu bạc. Doãn Đông Tinh nhẹ nhàng bước ra cửa phòng, nhìn sân liếc mắt một cái, liền hít một hơi thật sâu!

Nàng ở đằng kia! Nàng thực sự ở đằng kia!

Nàng đang an vị ở trên bàn đu dây!

Tim Doãn Đông Tinh đập gia tốc, hô hấp dồn dập.

Nguyễn Tuý Tuyết một thân quần áo phấn hồng, một lớp áo khoác rồi áo choàng, đang ngồi ở bàn đu dây, theo bàn đu cao thấp đong đưa, làn váy hồng nhạt của nàng nhẹ nhàng bay phất phới, mái tóc đen bóng tinh tế nhẹ nhàng theo gió bay lên, cây trâm thúy ngọc dưới ánh trăng toả sáng, cánh tay ngọc nắm nhẹ dây, nàng từ từ nhắm hai mắt, ngửa đầu, đôi môi anh đào đỏ tươi mỉm cười, tựa hồ như đang hưởng thụ đêm lạnh cô tịch nhưng lại tràn ngập không khí tự do.

Nguyễn Tuý Tuyết xinh đẹp tựa như mỹ nhân bước ra từ bức hoạ, nàng là tuyết chi tiên tử! Tự do, xinh đẹp, là tuyệt sắc nhân gian hiếm thấy!

Doãn Đông Tinh nhìn đến ngây dại.

Toàn bộ Di Thảm viện chỉ còn lại hai người bọn họ, nam nhân đeo mặt nạ trắng như tuyết cùng nữ tử xinh đẹp không thua gì Tuyết chi tiên tử!

Không ai nói gì, Di Thảm viện thực im lặng, chỉ có tiếng bàn đu dây qua lại.....

Nguyễn Tuý Tuyết ngồi trên bàn đu dây, từ từ nhắm hai mắt, ngửa đầu, hưởng thụ sự lắc lư qua lại phi thường thú vị này. Một khắc tại đây, nàng tựa như chim giống nhau tự do tự tại, đây là chuyện khi còn ở Di Thảm viện nàng thích nhất.

Bàn đu dây đến đây đã muốn dừng lại, nàng lúc này giống như chim chóc đến lúc phải nghỉ ngơi.

Đột nhiên, có người từ sau lưng nàng nhẹ nhàng đẩy bàn đu dây một chút, làm cho bàn đu dây đang chuẩn bị dừng lại liền khôi phục trạng thái lay động qua lại. Người này ở sau lưng nàng nhẹ nhàng phụ giúp, lực đạo vừa đủ, không mạnh không nhẹ, mơ hồ có thể nhận thấy cánh tay sau lưng nàng tràn ngập ôn nhu.

Nguyễn Tuý Tuyết đương nhiên biết ai đang đứng sau lưng nàng. Nàng mở đôi mắt đẹp, nhìn vào khoảng không đầy ánh sao, tinh quang đầy trời chiếu vào đôi mắt ôn nhu như nước của nàng.

Hồi lâu –

Di Thảm viện đang chìm trong lặng im đã vang lên thanh âm mềm mại trong trẻo của Nguyễn Tuý Tuyết.

“Thức ăn có ngon không?”

Sau lưng nàng truyền đến một giọng nói trầm thấp hữu lực.

“Ăn ngon lắm.”

Bàn đu tiếp tục đung đưa, tà váy hồng nhạt tao nhã bay bay, Nguyễn Tuý Tuyết chậm rãi nghiêng đầu đi, muốn đối mặt với nam nhân sau lưng mình.

Đột nhiên, thân nàng bị ôm lấy, toàn bộ phía sau lưng gắt gao dán sát vào thân thể nam tính nóng bỏng, thân mình kiều nhuỷ bị vòng tay ấm áp ôm trụ. Nàng không có giây dụa, thuận theo hần bị ôm vào trong ngực.

“Không nên nhìn!” Thanh âm vang lên bên tai nàng.

“Vì sao?”

“Sợ dọa đến nàng.”

“Ta không sợ.” Nguyễn Tuý Tuyết nói xong đã muốn dây ra khỏi vòng ôm của Doãn Đông Tinh.

“Không, Tuyết nhi, ta thực sự sẽ dọa đến nàng. Không cần phải phá hư đêm tốt đẹp như vậy.” Doãn Đông Tinh chưa dứt nói xong, vòng tay siết chặt nàng lại.

“Ta muốn xem!” Nguyễn Tuý Tuyết bình tĩnh nói, kiên định vặn bung cánh tay cường tráng của hần ra.

Doãn Đông Tinh chần chờ trong chốc lát, chậm rãi theo nàng vặn bung cánh tay ra, hai cánh tay dài rớt cuộc cũng thu khí lực, buông lỏng ở hai bên sườn thân thể chủ nhân. Nguyễn Tuý Tuyết đưa lưng về phía hần, hai người thân thể kề sát, đều nghe được hơi thở trên người của đối phương, hần nóng rực, nàng bình tĩnh.

Nguyễn Tuý Tuyết chậm rãi xoay người. Ban đêm rét lạnh, khiến nàng mỗi lần hô hấp đều xuất hiện sương mù ẩm áp. Đôi môi đỏ bừng vì hơi nước mà có vẻ ướt át kiều diễm, cái cổ tuyết trắng ẩn trong bộ trang phục hồng nhạt càng tôn lên vẻ non mềm, lông mi thật dài hơi cụp xuống, mắt đẹp song nước lưu chuyển về mặt bình tĩnh, hoàn toàn là mỹ nhân mềm mại nhất trong thiên hạ.

Doãn Đông Tinh tim đập liên hồi, tay nắm chặt thành quyền, không biết nàng sẽ đối đãi hắn ra sao. Rốt cuộc, Nguyễn Tuý Tuyết hoàn toàn xoay người, ly khai thân hình nóng rực, đối mặt với hắn.

Nàng nhìn đến mặt hắn, cũng thấy được trên mặt hắn là mặt nạ trắng thuần. Nàng chậm rãi vươn tay định lấy mặt nạ ra nhưng Doãn Đông Tinh đã lui từng bước, cúi đầu, thanh âm thống khổ hô lên.

“Không!”

“Ta muốn xem!” Nguyễn Tuý Tuyết bình tĩnh kiên định nói.

“Tuyệt nhi!” Hắn ngẩng đầu lên, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau. Sóng mắt lưu chuyển, trong mắt hắn lộ vẻ thống khổ lui về sau từng bước, trong mắt nàng là bình tĩnh cùng trấn định.

“Ta muốn xem!” Nàng nói lại một lần nữa, ngọc thủ lại vươn ra.

“Tuyệt nhi.....” Doãn Đông Tinh nỉ non gọi tên nàng.

Hắn không hề lui về sau, tuy ý để tay nhỏ bé của nàng tháo mặt nạ của hắn ra. Ngừng thở, mắt nhắm chặt, trái tim kinh hoàng, thanh âm như sấm..... Hết thấy đều giao cho ông trời đi!

Mặt nạ bị tháo xuống –

21. Chương 21

Không khí lạnh liệt đánh về phía Doãn Đông Tinh, hai mắt hắn nhắm nghiền, mím chặt đôi môi, hai tay gắt gao nắm chặt!

Tuyệt nhi, Tuyệt nhi yêu quý của ta, ta cũng không nguyện ý để nàng nhìn thấy ta như vậy, nhưng nếu nàng kiên trì, ta sẽ cho nàng xem, đơn giản vì ta yêu nàng, tôn trọng nàng. Nhưng..... Nhưng làm ơn đừng sợ hãi. Nếu nàng cách xa ta, ta cũng không hề một câu oán hận nào. Ai bảo lời thề giữa chúng ta vì ta mà bị huỷ, ai bảo hiện tại diện mạo ta ngay cả quỷ cũng không bằng.....

Doãn Đông Tinh ở trong lòng thống khổ nghĩ, chỉ khẩn cầu Nguyễn Tuý Tuyết sau khi nhìn đến mặt hắn không cần sợ hãi. Hắn không hi vọng dọa đến người hắn yêu.....

Khuôn mặt dấu sau chiếc mặt nạ thực sự phải dùng quỷ để hình dung. Không, ngay cả quỷ cũng không có thể thâm như vậy. Khuôn mặt bị phá hủy đến mức không còn nơi nào nguyên vẹn, bóng, vết sẹo nghiêm trọng do đao thương gây ra chiếm cứ hơn phân nửa trên mặt, lông mi đã muốn không có, đôi môi vốn dĩ đã không nhìn ra, dấu vết tổn thương theo khoé miệng kéo dài đến gáy sau rất rõ ràng. Mũi tuy còn nhưng bị phồng hết cả, trông vô cùng thâm thối. Trừ bỏ ánh mắt không thay đổi, các bộ phận khác đã muốn thay đổi hoàn toàn.

Khó trách thị thiếp của hắn nhất nhất đều dời đi. Đây là khuôn mặt ngay đến cả nam nhân cũng khó nhận ra, ban đêm xuất môn tuyệt đối sẽ bị cho rằng quỷ mặt xuất hiện dọa người!

Gió lạnh thổi bay bàn đu dây.

Không ai nói chuyện, chỉ có tiếng bàn đu dây.....

Không có tiếng bước chân, hắn biết nàng chưa rời đi.

Nàng đang sợ hãi! Khuôn mặt tuần tú từ trước nay biến thành quỷ, mặc cho ai cũng không có biện pháp thừa nhận..... Doãn Đông Tinh từ từ nhắm hai mắt, ở trong lòng nghĩ.

Đêm rất lạnh, hắn không muốn nàng cứ đứng trong đêm đông chịu lạnh như vậy. Cho dù nàng bị dọa đến ngây người sợ hãi, hắn vẫn có trách nhiệm đánh thức nàng, trấn an nàng, cũng phải lễ phép cho người đưa nàng về Duyệt Vân sơn trang.

Doãn Đông Tinh thở dài, nhận mệnh mở mắt ra, muốn trấn an sự sợ hãi của Nguyễn Túy Tuyết.

Vừa mở mắt, hắn không thể tin vào mắt mình.....

Tuyết chỉ tiên tử rơi lệ!

Mắt đẹp ngấn tầng nước, giống như sợi trân châu bị chặt đứt, từng hạt từng hạt rơi xuống! (Thu Thủy: hix đọc đến đây mà nghe bài Fiction của Beast nữa thì chắc chắn mọi người sẽ rơi lệ giống như Tuyết tỷ, đúng không ss?)QH: Tỷ thì hok biết, nhưng tỷ nghĩ đa số đọc giả sẽ.... cười ồ mừng rỡ vì ác quả ác báo a>)

Nàng dừng ở hắn, rơi lệ!

Nàng không nhắm mắt lại, cũng không có nghiêng người đi, chỉ nhìn hắn, lặng lẽ rơi lệ. Nước mắt trong suốt của nàng giống như hạt trân châu, theo da thịt trắng ngần của nàng rơi xuống.

Doãn Đông Tinh hoảng hốt, hắn dọa nàng khóc!

“Tuyết nhi đừng khóc..... Là ta không tốt, là ta đã làm kinh sợ đến nàng, nàng mau nhắm mắt lại, không nên nhìn.” Doãn Đông Tinh nói xong liền muốn thu hồi chiếc mặt nạ trong tay Nguyễn Túy Tuyết.

Bàn tay nhỏ bé của Nguyễn Túy Tuyết buông lỏng, mặt nạ rơi trên nền tuyết trắng xoá.

Nàng trong phút chốc ôm chầm lấy hắn, khuôn mặt tươi cười thường ngày vùi vào lồng ngực rắn chắc của hắn, rầu rĩ khóc lên. Doãn Đông Tinh ôm lấy tiểu nhân nhi trong lòng, khuôn mặt xấu xí tì lên mái tóc đen mượt như mây của nàng. Hắn tưởng niệm giờ phút này ngay tại trong lòng, nếu đây là một giấc mộng, thì hắn tình nguyện vĩnh viễn không cần tỉnh.....

Đêm càng lúc càng lạnh. “Tuyết nhi, bên ngoài lạnh, chúng ta vào trong nhà đã.” Doãn Đông Tinh đem tiểu nhân nhi trong lòng ôm lên, để ặt của nàng úp vào gáy hắn, một tay chống cái mông của nàng, tay kia vỗ về lưng của nàng, đem nàng vào trong phòng. (Thu Thủy: Oa oa! Phi lễ chớ nhìn! *lấy tay che lại, mắt nhìn vào khe hở trên tay*)

Sau khi vào nhà, hai người vẫn cứ như vậy trong tư thế cũ, Nguyễn Túy Tuyết vẫn như trước ở trong lòng ấm áp rầu rĩ khóc. Doãn Đông Tinh ở trong lòng thở dài một hơi, tuy rằng hắn không muốn ở trong mộng đẹp tỉnh lại, nhưng hắn cũng không nên để tiểu mỹ nhân của hắn khóc, huống hồ nàng là bị dọa đến phát khóc.

Vỗ vỗ lưng của nàng, Doãn Đông Tinh ôn nhu nói: “Tuyết nhi, mau ngừng khóc, nàng không nên nhìn ta, càng không cần nghĩ đến khuôn mặt vừa rồi, sẽ không sợ. Ngoan, đừng khóc!”

Tiếng khóc trong lòng dần dần ngưng, Nguyễn Túy Tuyết cúi đầu, hai mắt đầm lệ hơi cụp xuống, rời đi khuôn ngực rắn chắc rộng lớn của hắn, xoay người ra chỗ khác lấy ra khăn tím lau đi nước mắt trên mặt.

Được một lát, nàng hít một hơi thật sâu rồi xoay người lại, dung đôi mắt khóc đến sưng đỏ nhìn Doãn Đông Tinh, bình tĩnh nói: “Ta muốn trở về Duyệt Vân sơn trang. Huỳnh..... Có rảnh thì đến chơi.”

Nói xong nàng xoay người rời đi.

Đêm, rét lạnh như trước, trong Di Thám viện truyền đến thanh âm của bàn đu dây quanh quẩn.....

Xuân hàn se lạnh, hôm nay là tiết nguyên tiêu, Diệp Vân lâu chưa khai trương, Nguyễn Túy Tuyết nhìn sân nhà trung toát ra chồi non đầu xuân, buông cuốn sách [di kiên chí] xuống. [di kiên chí] là tiểu thuyết tổng hợp những truyện kì lạ, nội dung đa số là thần tiên quỷ quái, dị nghe thấy tạp lục, nàng vừa vận đọc được người nào đó trải qua ảo mộng một hồi, sâu kín thở dài một hơi – nàng thực hi vọng Doãn Đông Tinh gặp được là ảo mộng một hồi a, khuôn mặt kia lại trở về như cũ ngay, đó là khuôn mặt xấu nhất và cũng thảm nhất mà nàng từng gặp.

Nàng nghĩ đến Doãn Đông Tinh tâm lại đau, vì hắn đau lòng. Hắn thực sự cái gì cũng đều không có, địa vị trên giang hồ, tiêu cục, thê thiếp, khuôn mặt tuấn mỹ, hết thấy đều không có, làm bạn với hắn chỉ có cô tịch tận cùng, hắn triệt để hoàn toàn độc thân.

Sau khi xem qua mặt hắn, nàng biết sẽ chẳng bao giờ có nữ nhân thích hắn nữa, sẽ không bao giờ có người quần quýt lấy hắn nữa!

Nào có nữ nhân thích quần quýt lấy quý mị đâu chứ?

Ai! Nàng nặng nề thở dài một hơi, quý mị này xác thực từng là nam nhân nàng yêu.

Từng là? Đoạn tình này đã muốn mất đi sao?

Nếu không, vì sao nàng lại đau lòng như vậy, cả ngày đều tưởng đến khuôn mặt bị huỷ của hần?

Đã qua mười ngày rồi, nàng thực không nuốt được gì, người đã muốn gầy đi. Tuy rằng nàng miễn cưỡng duy trì chế độ nghỉ ngơi bình thường, nhưng mỗi lần ngồi trước bàn, nội dung trang sách nàng hoàn toàn là không nhìn đến, trang sách kia đến cuối cùng đều biến thành kia da tróc thịt bong, tràn ngập vết sẹo trên mặt..... Đó là mặt của hần a!

Trời ạ! Hần trước kia cao cường là vậy, hần luôn để ý đến ánh mắt của người khác, hần như thế nào có thể chịu được?

Nàng yêu hần sao? Bất luận hần phú quý hay nghèo hèn, bất luận hần tuấn lãng hay xấu xí, bất luận hần có hay không có địa vị, nàng đều thương hần sao? Nếu nàng vì khuôn mặt của hần bị huỷ toàn bộ mà không yêu hần, vì lý do đó nàng đâu khác gì so với những thị thiếp kia? Nàng cũng có thể cách hần đi xa, dù sao đây cũng là hần gieo gió gặt bão, nàng có thể yên tâm thoải mái mà đi.

Nhưng..... Nàng đau lòng a! Nhìn hần bị biến thành như vậy, lòng nàng như bị ai đó hung hăng chém thành hai nửa, đau quá a!

Lúc này lí trí lại xuất hiện.

Hần xứng đáng! Hần hiện tại thâm trầm như vậy bất quá là báo ứng hần phản bội nàng, không cần đồng tình với hần.

Tình cảm nói chuyện – tha thứ đi! Hần cũng học được giáo huấn rồi. Hần vẫn là yêu người, bàn đu dây kia không phải là chứng minh sao? Chứng minh hần vẫn là đem người đặt ở trong lòng.

Đúng vậy, bàn đu dây ở Di Thấm viện đã đổi thành ván gỗ hai người có thể cùng ngồi, dây thừng cũng đổi thành cái mới.

Nguyễn Túy Tuyết mắt đẹp đầy sương mù. Đúng rồi, hần cũng không phải là người cẩn thận như vậy, nếu trong lòng hần không có nàng, hần sẽ không chú ý tới chuyện bàn đu dây, còn chuyển nhà đến Di Thấm viện..... Nàng hít một hơi thật sâu cảm lấy bút trên bàn viết phong thư, bảo gia đình đưa đến Doãn gia trang.

Kế tiếp liền xem Doãn Đông Tinh làm thế nào.

“Tuyết nhi muốn ta đến Duyệt Vân sơn trang ngắm hoa?” Doãn Đông Tinh xem tín thư, trong lòng một trận mừng như điên, nhưng tâm hần lại nổi lên một cỗ lo lắng, nhớ tới đêm đó nàng bị hần dọa đến phát khóc.

Hơn mười ngày hôm nay, hần ăn không ngon ngủ không yên, sợ nàng từ nay sẽ không để ý đến hần nữa, dù sao muốn xem gương mặt xấu xí này cũng phải cần dũng khí rất lớn.

Hần yêu nàng a! Yêu đến không biết làm sao, yêu đến tâm hoảng ý loạn. Hần nghĩ muốn thân cận nàng, thậm chí đêm cũng muốn đến Duyệt Vân sơn trang, nhưng chỉ cần nghĩ đến đêm giao thừa đó nàng bị dọa đến nước mắt đầy mặt, hần liền dậm chân tại chỗ. Duy nhất làm cho hần có điểm an ủi là nàng cuối cùng cũng hoàn tâm thỉnh hần đến Duyệt Vân sơn trang tọa.

Đây có phải là hần không phải là hoàn toàn không có cơ hội không? Hôm nay nhận được tín hần trong lòng mừng như điên, nhưng.....

Nàng không sợ mặt của hần sao?

Tuyết nhi, người là muốn làm cái gì? Người còn muốn ta sao? Còn muốn một trượng phu giống quỷ như hần ư? Vẫn là yêu ta đến Duyệt Vân sơn trang nghĩ cười nhạo ta? Không, sẽ không! Tuyết nhi luôn luôn thiện lương, ôn nhu, khuôn mặt ta bị biến dạng, tâm không nên vì thế mà biến dạng, ta không nên hoài nghi động cơ của Tuyết nhi.....

Doãn Đông tinh tuy rằng hận không thể ngay lập tức chạy đến Duyệt Vân sơn trang, nhưng hắn lại không muốn lại dọa Nguyễn Túy Tuyết khóc. Sai là hắn, xấu là hắn, không nên là cho người xinh đẹp thuần khiết mềm mại như nàng phải thừa nhận.

“Tiểu Thạch Đầu!”

“Trang chủ có gì dặn dò?”

“Người đi một chuyến đến Duyệt Vân sơn trang, nói lại với chủ nhân rằng.....”

“Hắn không thể tới?” Nguyễn Túy Tuyết ở sảnh chính nghe Tiểu Thạch Đầu nói.

“Đúng vậy, lâu chủ. Trang chủ nhà chúng tôi nói thân thể ông ấy không khỏe, không muốn xuất môn, còn thỉnh lâu chủ đến.” Tiểu Thạch Đầu nhất nhất đem lời nói của Doãn Đông Tinh truyền đạt lại.

“Như vậy a..... Ta đã biết. Người đi xuống đi.” Nguyễn Túy Tuyết cúi đầu trầm tư.

“A..... Lâu chủ, người không cần để ý, trang chủ nhà chúng tôi đã hơn một năm nay không bước ra khỏi trang rồi, ông ấy tuyệt đối không phải cố ý không đến, chỉ là mặt của ông ấy.....” Tiểu Thạch Đầu đỡ lời thay chủ nói.

Nguyễn Túy Tuyết mỉm cười, ôn nhu nói: “Ta đã biết. Người đi xuống đi.”

Tiểu Thạch Đầu lui ra, Nguyễn Túy Tuyết chuyển hướng sang bên Hà Quan Nguyệt nói: “Quan Nguyệt, ta mấy ngày nay có việc bận, muốn làm phiền người một chút về việc bên trong trang cùng Diệp Vân lâu.”

“Xin phu nhân cứ yên tâm, Quan Nguyệt nhất định sẽ tận tâm hết sức. Phu nhân cứ việc đi làm chuyện của chính mình đi!”

“Đúng vậy, tiểu thư, Diệp Vân lâu cùng chuyện bên trong trang đã có ta và Quan Nguyệt chiếu cố rồi, ngài không cần quan tâm, cứ đi làm chuyện của chính mình đi!” Hạ Hà cũng cổ vũ Nguyễn Túy Tuyết.

Nguyễn Túy Tuyết trong lòng cảm kích gật đầu.

22. Chương 22

Mùa xuân đang đến, trăm hoa đua nở.

Không khí trong Di Thắm viện tràn ngập thoang thoảng hương hoa, vào buổi chạng vạng của mùa xuân, mái đình to như vậy, càng có vẻ nhân nhả lịch sự tao nhã.

Doãn Đông Tinh đứng ở trong viện nhìn bàn đu dây, nhớ tới ngày ấy khi Nguyễn Túy Tuyết xoay người rời đi, có ân cần mời hắn đến Duyệt Vân sơn trang làm khách, khiến cho hắn càng có một tia hy vọng hai người hòa hợp lại. Cũng nhờ có hy vọng nhỏ bé này chống đỡ hắn, nếu không hắn đã sớm vứt bỏ tất cả, ngàn sơn độc hành.

Nhưng gương mặt của hắn hiện giờ quỉ mị, xấu xí, người bình thường đều chịu không nổi, huống chi là người đã từng gặp qua gương mặt tuần tú trước kia của hắn, Hàn Phượng Cẩm và các thiếp khác đều cầu đi, không phải sao?

Tuyết nhi, nàng thì sao? Ta mặc kệ người trong thiên hạ nhìn ta như thế nào, ta chỉ muốn biết nàng còn yêu ta sao? Bị ta thương tổn thật sâu quá Tuyết nhi, ta thực xin lỗi nàng! Vì ta, nàng cùng trong nhà quyết liệt, gả đến kinh sư xa xôi, nhưng ta lại không có hảo hảo quý trọng nàng, để cho nàng mấy năm nay đều là cô độc một mình..... Ta đáng chết! Ta sai lầm rồi, thực xin lỗi.....

“Tuyết nhi, thực xin lỗi.....” Doãn Đông Tinh đau đớn kịch liệt nhắm mắt lại, vỗ về bàn đu dây, thấp giọng nỉ non.

“Có người đang gọi muội sao?” Thanh âm mềm mại vang lên.

Doãn Đông Tinh phút chốc xoay người, thấy Nguyễn Túy Tuyết phong thái yểu điệu đứng ở giữa đình viện. Nàng mặc một bộ xiêm y màu hồng phấn, mái tóc đen dài được búi gọn gàng thanh lịch ở sau đầu, cánh

môi đỏ ửng màu son. Trải qua bao năm tháng, nàng càng ngày càng trở nên xinh đẹp, giống như giai nhân bước ra từ trong giấc mộng xuân.

Doãn Đông Tinh không nghĩ tới nàng sẽ xuất hiện ở trong này, trong lòng vừa mừng vừa sợ –

Không tốt, hắn giờ phút này không mang mặt vội vàng xoay người, sợ lại dọa đến nàng! Doãn Đông Tinh nhớ tới chuyện lần trước dọa nàng của,

“Túy Tuyết, đợi ta vào nhà đợi mặt nạ trở ra.” Nói xong, hắn kích động định trốn tránh vào phòng trong.

Nguyễn Túy Tuyết giơ tay ngăn trở hắn, “Không cần, Muội không sợ.”

“Nhưng..... Nhưng là, nàng lần trước sợ tới mức đã phát khóc. Túy Tuyết, để cho ta đợi mặt nạ, ta không muốn lại dọa đến nàng.”

“Huynh chỉ có những lời này muốn nói với muội sao?” Nguyễn Túy Tuyết nhìn hắn, thật sâu nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn.

Không! Hắn không chỉ có những lời này nói với nàng, hắn có thật nhiều lời muốn nói với nàng a!

Trong khoảng thời gian ngắn, Di Thấm viện thực im lặng. Doãn Đông Tinh nhìn Nguyễn Túy Tuyết, đôi mắt trong suốt của nàng thẳng thắn nhìn hắn, từ trước kia chính là như vậy. Hắn không tự giác vươn tay vuốt ve đôi gò má phấn của nàng, tham lam nhìn dung nhan xinh đẹp tuyệt sắc kia.

“Tuyết nhi, ta có thật nhiều lời muốn nói với nàng.”

Doãn Đông Tinh dùng ánh mắt thâm tình nhìn nàng.

“Đã có thật nhiều lời muốn nói, vậy không có thời gian mang mặt nạ. Nói đi!” Nguyễn Túy Tuyết bước đến ngồi xuống, ngồi ở một bên đu dây, cố ý lưu lại vị trí bên kia.

“Ách..... Là như vậy, chuyện lần trước ta nói với nàng đều là.....” Một đại nam nhân đứng ở bàn đu dây, áp a áp úng nói lấp bắp. Nếu không phải gương mặt của hắn bị hủy hoàn toàn, có thể nhìn thấy giờ phút này vẻ mặt hắn nhất định là đỏ bừng.

“Huynh không ngồi xuống sao?” Nguyễn Túy Tuyết ngẩng đầu, dùng đôi mắt đẹp vô tội nhìn hắn.

“Ngồi?” Doãn Đông Tinh nhìn bốn phía xung quanh. Giác đình khoảng cách nơi này quá xa, có thể ngồi chỉ có bàn đu dây, nếu không phải ngồi trên cỏ.

Nàng là muốn hắn ngồi bên cạnh nàng sao? Nhưng là.....

“Ngồi a!” Nguyễn Túy Tuyết hai tay nắm hai bên dây thừng, ngẩng đầu lên, lại thúc dục hắn một tiếng. Vẻ mặt tư thái của nàng như vậy giống như nàng tiên của mùa xuân, thuần khiết lại khả ái mê hoặc hồn người.

Hắn trước kia không phải là người như thế, luôn thực dũng cảm, mạnh mẽ. Bây giờ hắn lại giống như năm đó, lúc theo đuổi nàng, thành thật bỏ ngõ luôn áp a áp úng, rõ ràng rất muốn, lại không dám..... Nàng lại thích hắn như vậy! Nam nhân anh tuấn dũng mãnh suốt khí lại ngượng ngập thật sự là làm cho lòng của nữ nhân dao động.

Doãn Đông Tinh chần chờ một chút, rốt cục thật cẩn thận ngồi ở bên kia bàn đu dây. Tuy rằng bàn đu dây này khá rộng có thể để cho hai người cùng ngồi, nhưng tránh không được sẽ có va chạm thân thể, Doãn Đông Tinh vừa ngồi xuống liền cảm giác được thân thể của Nguyễn Túy Tuyết vừa thơm ngát hương hoa lại mềm mại, điều này làm cho hắn run rẩy một chút, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên, cơ bắp cả người như cứng lại.

Hắn dùng khóe mắt ngắm nàng một chút, nàng coi như người vô sự hoàn toàn không biểu lộ ra vẻ gì, hắn đành phải mạnh mẽ trấn định, tiếp tục những lời vừa rồi định nói với nàng.

“Tuyết nhi, ta muốn nói với nàng, ta..... Ta lần trước ở Di Thấm viện cưỡng bức nàng, là ta không đúng, ta không nên.....”

Ách.....là lỗi của hắn ư? Tại sao thân thể của Tuyết nhi lại gần sát như muốn dựa vào hắn? Không, sẽ không, nhất định là hắn đã ngồi quá gần nàng.

QH: Ừm mình chỉ có thể nói là hai chương 8 và 9 vô cùng hot, các bạn cân nhắc kĩ trc khi đọc, mình không warning vì càng cảnh báo các bạn sẽ càng vào xem nhiều hơn. QH đã cảnh báo và sẽ ko chịu trách nhiệm nhé, QH cũng mún set pass nhưng QH ko rảnh để gửi pass từng bạn, nên các bạn tự warning lấy vậy.

23. Chương 23

Doãn Đông Tinh liền hướng bên cạnh di động thân thể một chút, tiếp tục nói, “Ta không nên đối với nàng như vậy, đêm đó nhất định đêm đó thân thể của nàng rất khó chịu phải không? . Còn..... Còn có.....”

Hả?! Tại sao..... Tại sao bộ ngực của Tuyết nhi..... Bộ ngực của nàng dán tại..... Dán tại cánh tay của hắn?! Không, sẽ không, nhất định là hắn đã ngồi quá gần.

Doãn Đông Tinh lại hướng bên cạnh di động thân thể một chút, tiếp tục nói, “Còn có ta nói lý do nạp thiếp, kia cũng là lời nói dối. Kỳ thật là ta chịu không được người khác giựt giây, tự cao tự đại mà làm càn.....”

Nha?! Tuyết nhi..... Miệng của Tuyết nhi tại sao giống như hướng hắn bên tai thổi khí? Không..... Sẽ không, nhất định là hắn ngồi gần quá mức đi.

Doãn Đông Tinh âm thầm hít một hơi thật sâu, lại hướng bên cạnh di động thân hình khô nóng khó nhin một chút.

Đáng thương nam nhân! Thân hình cường tráng lui ở một góc bàn đu dây, cố gắng duy trì cân bằng, cố gắng áp chế áp lực dục vọng đang mạnh mẽ tăng vọt trong cơ thể, còn muốn biểu hiện ra bộ dáng rất thành ý, ý đồ bình tĩnh nói ra lời sám hối với nàng..... Cũng thật khổ cho hắn!

Hắn tăng hắng một tiếng, tiếp tục nói, “Khụ! Là tâm tính ta tự đại..... Là ta..... Không đúng. Ngày ấy ở Duyệt Vân sơn trang cũng là, ta không muốn mất mặt ở trước mặt người khác, mới có thể chỉ trích nàng. Đúng không –”

Doãn Đông Tinh đột nhiên hít một hơi thật sâu, ngừng thở. Đây tuyệt đối không phải ảo giác! Tay của Tuyết nhi..... Tay nàng đang sờ..... Đang vuốt của hắn..... Của hắn.....

Tay của nàng đang ở bên trong đùi hắn không an phận dao động!

Cả người Nguyễn Túy Tuyết dựa hẳn vào trên người Doãn Đông Tinh, một cái tay nhỏ bé lớn mật vuốt ve nửa thân dưới của hắn.

Hắn cả người cứng đờ không dám động đậy, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ khi hô hấp, trái tim sẽ nhảy ra, đương nhiên cũng không dám tiếp tục nói nữa.

Này..... Đây là Tuyết nhi sao? Tuyết nhi trước kia tuyệt đối sẽ không như vậy, tuyệt đối cũng không dám như vậy!

“Như thế nào, muội đối với huynh ngay cả một chút lực hấp dẫn đều không có sao? Đông Tinh.....” Nguyễn Túy Tuyết ghé vào lỗ tai hắn dùng giọng nói mềm mại say lòng người mỉa mai.

Nhuyễn ngọc ôn hương ở bên, hơn nữa bàn tay ngà ngọc đang trêu chọc ở giữa hai chân của hắn, Hạ thân của Doãn Đông Tinh dục vọng nhanh chóng bị châm lửa đốt lên, nháy mắt dâng trào căng nóng, cứng rắn chờ phân phó!

“Tuyết..... Tuyết nhi, này không giống nàng trước kia..... Nàng..... Nàng trước kia.....”

“Ừm – Huynh chỉ có những lời này muốn nói với muội sao?” Cái lưỡi của nàng khẽ liếm vành tai của hắn một chút.

Không! Hắn không muốn nói, hắn chỉ muốn làm!

Gầm lên một tiếng, hắn đem Nguyễn Túy Tuyết bên cạnh, ôm lấy thân thể thơm ngát mềm mại của nàng, tách ra hai chân của nàng, để cho nàng khóa ngồi ở trên đùi mình. Nguyễn Túy Tuyết thuận thể hai chân

thon dài cân xứng quần chặt thấy thắt lưng trắng kiện của hắn, hai tay ôm lấy cổ của hắn, ghé vào lỗ tai hắn dùng lưỡi khe liếm mút lấy vành tai của hắn, thanh âm khiêu khích hắn.

Doãn Đông Tinh hơi thở hổn hển, không thể tin được đây là sự thật. Túy Tuyết dụ dỗ hắn? Túy Tuyết trước kia mềm mại then thùng hiện tại lại chủ động muốn hắn? Hơn nữa hắn còn mang về mặt vô cùng xấu xí, không lẽ như thế này là nàng còn yêu hắn sao?

Ông trời! Nếu đây là mộng, hãy để cho hắn vĩnh viễn không cần tỉnh lại!

Hắn nguyện ý dùng tính mạng của hắn đổi trọn mộng xuân này!

Đây là ý tưởng cuối cùng của Doãn Đông Tinh, kế tiếp bản năng nam nhân tiếp quản tất cả.

Hắn vốn là nam nhân tinh lực dư thừa, đã hơn một năm không chạm vào nữ sắc, hiện tại tiểu mỹ nhân yêu mến lại rúc vào trong lòng, và quan trọng hơn là – Nàng muốn hắn!

Hắn ở trên bàn đu dây biến thành một dã thú! Một dã thú không kiêng nể gì!

Bàn tay to lớn mạnh mẽ từ trước ngực của nàng xé rách bộ xiêm y màu hồng phấn, lộ ra một bộ ngực trắng tròn lồ lộ, đôi vai trắng nõn nà. Đôi cánh tay trắng như tuyết đang nắm lấy vai hắn, hắn cúi đầu dùng răng nanh cắn xé cái yếm đỏ thắm rớt xuống, bộ xiêm y hồng phấn cũng rũ rượi vô lực rớt xuống dưới thắt lưng của Nguyễn Túy Tuyết, nửa người trên của nàng hoàn toàn trần trụi trắng ngần.

Doãn Đông Tinh vui đầu vào giữa hai vú nàng, hấp thu hương thơm của nàng, bàn tay to lớn luồn vào bên trong váy, vội vàng xé rách tiết khó hạ thân nàng, tiết khó vang lên tiếng rách của vải, thành những mảnh vải vụn nằm rời rạc trên cặp đùi tuyết trắng của Nguyễn Túy Tuyết.

Bởi vì Nguyễn Túy Tuyết khóa ngòi ở trên đùi Doãn Đông Tinh, đôi gò bồng đảo tròn trịa trắng ngần đối diện mặt của hắn, Doãn Đông Tinh dùng lưỡi liếm mút lấy đỉnh hồng cứng mẫn cảm của nàng, ở trước nụ hoa đỏ ửng đó dùng lưỡi đảo quanh đầu vú nàng, nhẹ nhẹ mút lấy.

“A.....” Nàng rên rỉ ra tiếng.

Một đôi đại chưởng lòn vào bên trong váy vuốt ve cái mông tròn lẳn trơn bóng của nàng, tiếp xúc với thân thể mềm mại tròn trịa thơm ngát của nàng làm cho huyết mạch hắn sôi sục căng cứng, ngón tay thô ráp từ sau mông lần tiến về phía trước, từ phía sau tìm kiếm lối vào của cửa mật huyết, ngón tay thô ráp của hắn tiếp xúc với mật huyết mềm mại non mịn vô cùng kích thích cảm xúc của hắn, ngón tay dài kia lần lần xâm nhập bên trong, mật huyết hút trụ thật chặt ngón tay dài thô của hắn.

Nguyễn Túy Tuyết dựa vào trên đầu vai cường tráng của Doãn Đông Tinh, mặt đỏ tim đập, há hốc miệng thở phì phò, nơi riêng tư dưới thân vì sự xâm nhập bởi ngón tay dài của hắn mà không ngừng tiết ra mật dịch, làm ướt đầm nhẵn mịn cả ngón tay của hắn, ngón tay ra vào càng thêm kịch liệt thông thuận.

“A – Đông Tinh! Đông Tinh.....” Nguyễn Túy Tuyết hô hấp dồn dập, cả người nóng lên, ở trên người Doãn Đông Tinh không ngừng cọ xát, dường như lại muốn hắn xâm nhập sâu thêm một chút.

“Tuyệt nhi..... Nàng sẽ bức điên ta!” Doãn Đông Tinh khàn khàn nói xong, mồ hôi ướt đầm.

Hắn dùng một bàn tay đem quần áo trên người chính mình phá tan thành từng mảnh, lộ ra nửa người trên trắng kiện mạnh mẽ, để cho Nguyễn Túy Tuyết có thể dán sát vào tại trong ngực trần trụi của hắn; Hắn lại cởi bỏ đai thắt lưng, tháo luôn cái quần lót, phóng thích dã thú phân thân của hắn đang sưng phồng căng cứng đang gào thét đòi ra không thôi.

Hắn nâng Nguyễn Túy Tuyết mảnh mai dậy, đem hoa huyết thấm ướt đầm nhẵn ngay phân thân đang sưng to vì dục vọng của mình. Để cho Nguyễn Túy Tuyết ngồi xuống, nam căn cứng rắn to lớn kia lập tức tận gốc đâm mạnh vào tiểu huyết ướm át kia, lấp đầy mật huyết, một cảm xúc nhói nhói vì hắn quá to đang cố gắng tiên thật sâu vào làm cho Nguyễn Túy Tuyết nhú mi lại, nhưng lại làm cho nàng muốn càng nhiều.

“A.....” Cảm xúc tuyệt vời dâng tràn khắp cơ thể làm Nguyễn Túy Tuyết nhịn không được kêu mị ngân nga.

Nguyễn Túy Tuyết hơi điều chỉnh góc độ một chút, làm cho hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ, hai chân nàng gắt gao bám chặt thắt lưng trắng kiện của Doãn Đông Tinh bởi vì hai chân nâng cao lên phía trên bám vào hắn, kéo căng thành vách bên trong của mật huyết, làm cho phân thân nam tính bị bên trong của mật huyết dày đặc ẩm ướt ẩm gắt gao mút chặt lấy của hắn, làm cho dã thú ở mật huyết cực độ hưng phấn điên cuồng vùng vẫy trong cơ thể nàng.

“Ngô..... Ừm.....” Nguyễn Túy Tuyết rên rỉ kiều mị càng kích thích thú tính của Doãn Đông Tinh.

Hắn một bàn tay đỡ lấy cái gáy của nàng, một bàn tay nâng đôi mông tuyết trắng của nàng lên, đem thân thể trần trụi của nàng càng áp sát vào hắn, giống như muốn hòa tan thân thể nàng vào với hắn. Búi tóc bị hắn làm rối tung, mái tóc dài xoa tung xuống dưới thân, che khuất tấm lưng trần trắng mịn tuyết đẹp của nàng.

Doãn Đông Tinh ở mật huyết ẩm ướt mềm mại điên cuồng dùng sức đâm thật sâu, mỹ nhân tuyết vời trong lòng kiều thúc giục hắn, hắn càng ngày càng kích động, dưới thân càng dùng sức, bàn đu dây rung lên bần bật..

Nguyễn Túy Tuyết hai tay rời đi cái gáy cường tráng, ngược lại nắm chặt lấy hai sợi dây buộc bàn đu dây, hai tay Doãn Đông Tinh thì đang ôm lấy ngang eo nhỏ của nàng điên cuồng dao động thân thể nàng, tận tình vuốt ve, ở trên người nàng muốn tạo thêm ngọn lửa tình lớn hơn nữa.

Bàn đu dây đang đưa qua lại, mái tóc dài đen nhánh của Nguyễn Túy Tuyết đang đưa tán loạn trong gió, Doãn Đông Tinh lúc này đang vùi đầu vào hai vú rất tròn mềm mại của nàng tận tình liếm mút, mái tóc dài đen của nàng che khuất hắn, ngăn cản tầm mắt của bên ngoài, ở trước mắt hắn chỉ có thân thể tuyết trắng mềm mại bên dưới mái tóc dài, trên bàn đu dây ở Di Thăm viện hình thành một thế giới riêng nhỏ nhỏ không cho người khác xâm nhập, chỉ có hắn cùng với nàng!

“A..... n.....” Nguyễn Túy Tuyết đắm chìm trong say mê vô tận, dường như đang hưởng thụ quyền lợi của một vị trưởng phu chuyên sủng thê tử, bị mồ hôi tẩm da thịt ẩm ướt chậm rãi nhiễm một tầng hoan ái kịch liệt mà tăng thêm kiều diễm.

24. Chương 24

Hạ thân dưới của hai người kết hợp chặt chẽ lửa nóng dâng đến cao trào, yêu dịch trong suốt từ những động tác kịch liệt mà tràn đầy ra, thấm ướt bắp đùi hai người. Bàn tay thô ráp của Doãn Đông Tinh cầm lấy đôi mông trắng như tuyết mềm mại của nàng, ngón tay dài không ngừng ma sát tiểu cục động, đột nhiên Nguyễn Túy Tuyết cuồng loạn không ngừng phe phẩy đầu, thét chói tai ra tiếng, “A! Không cần..... Đông Tinh..... Không cần như vậy! Không cần.....”

Ngón tay dài của hắn đùa bỡn tiểu cục động dưới mông nàng, yêu dịch từ hoa huyết tràn ra, đem ngón tay dài thô ráp của hắn thấm ướt đầm, cũng bởi vậy ra vào tiểu cục động cũng không cảm thấy khó khăn, nhưng làm như vậy, khơi dậy cảm xúc kì lạ và then thùng của Nguyễn Túy Tuyết.

Chưa từng có ai chạm vào nàng như vậy! Trước kia Doãn Đông Tinh cũng không có!

Kia..... Nơi kia..... Thật xấu hổ a!

Không cần!

Mặt nàng hồng thét chói tai ra tiếng.

“Không cần! Đông Tinh..... Chỗ đó..... A..... Không cần vào..... A –”

Mãnh liệt cảm xúc và then thùng khiến vách tường bên trong hoa huyết của nàng co rút nhanh một chút, làm phân thân nam tính sưng phồng của hắn đã bị đè ép, làm Doãn Đông Tinh rên rỉ ra tiếng. Hắn cũng sắp chịu không nổi nữa rồi, của nàng hút thật chặt lấy hắn, dục vọng cuồng dại trong cơ thể rầm rĩ muốn phun đi ra.

“Bảo bối, nàng thật nhanh a..... Nàng là thuộc về của ta! Toàn thân cao thấp đều là của ta! Không cần then thùng, nàng rất đẹp, rất đẹp.....”

Bởi vì tiểu cục động bên dưới đôi mông tròn trịa của nàng, bị ngón tay dài thô ráp của hắn ra vào, vì chưa từng có loại kinh nghiệm như thế này nên nàng thẹn thùng mặt đỏ như sắp bốc cháy, tuyệt sắc dung nhan đang sa vào trong tình dục cuồng loạn. Phía trước mật huyết bị nam căn xâm nhập thật sâu, mặt sau tiểu cục động lại bị ngón tay dài của hắn công chiếm, ở phía trước sau đều bị ra vào mạnh mẽ trên đầu, còn đôi vú trắng nõn thì bị hắn cắn mút, làm cho thân thể Nguyễn Túy Tuyết bị kích thích tới cực hạn.

Nàng hai tay nắm chặt dây thừng, ngón tay bám chặt vào sợi dây, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, cái miệng anh đào nhỏ nhắn run run khê khê, ngực hô hấp dồn dập phập phồng rung động không thôi.

Doãn Đông Tinh vận động toàn thân cơ bắp, của hắn lưng, thắt lưng của hắn, mông của hắn, ngón tay dài của hắn, và cả..... Nam tính phân thân của hắn, va chạm thân hình tuyết trắng mềm mại, bức bách nóng cháy huyết khẩu thiêu nóng, đem Nguyễn Túy Tuyết từ trong hoan ái nam nữ ái ân, mây mưa thất thường đạt đến tầng cao nhất

“A..... A.....” Nguyễn Túy Tuyết đã biến thành vô ý thức rên rỉ kích tình.

Cuối cùng nàng hét lên một tiếng, đạt tới cảnh giới cực độ thỏa mãn, trong cơ thể đã xảy ra rung động kịch liệt, bên trong thành vách của mật huyết truyền đến liên tục co rút, tiểu cục động gắt gao hấp trụ ngón tay dài thô ráp, đôi môi anh đào đỏ tươi run nhè nhẹ, mắt đẹp không có tiêu điểm, mông lung mơ hồ, ngất đi.

Kề cận bùng nổ Doãn Đông Tinh cũng gầm nhẹ một tiếng, đem mầm móng nóng bỏng phun chỗ sâu nhất ở trong cơ thể Nguyễn Túy Tuyết.

Nguyễn Túy Tuyết rộng mở hai chân vô lực rũ thân hình xuống người của. Doãn Đông Tinh, hai tay buông lỏng xuống, cả người dán sát vào trên người hắn. Doãn Đông Tinh cũng không có rút phân thân nam tính của ra, để mặc nó chôn sâu ở chỗ sâu trong nữ tính mềm mại của nàng

Chất lỏng trắng nhợt từ chỗ hai người hai người kết hợp chảy ra, từ bàn đu dây lay động, chất lỏng màu trắng dưới ánh nắng chiều biến thành một viên bọt nước màu vàng theo gió tung bay.

“Ngô.....” Nguyễn Túy Tuyết từ trong cơn mê tỉnh lại, đôi mắt khê chớp, phát hiện có một bàn tay to đang dao động ở trên người mình.

“Tuyết nhi..... Nàng đã tỉnh?” Trầm thấp thanh âm từ phía sau vang lên.

“Ưm.....” Nguyễn Túy Tuyết nằm nghiêng ở trên giường, đáp nhẹ.

“Có đói bụng không? Ăn vài thứ đi.” Hắn ôn nhu nói.

“Được..... Huynh thực cẩn thận.” Nàng xoay người đối mặt hắn, Doãn Đông Tinh có chút bối rối.

“Làm sao vậy?” Nguyễn Túy Tuyết nhìn ra vẻ mặt hắn không được tự nhiên.

“Tuyết nhi, nàng..... Nàng thật sự không thêm để ý đến gương mặt kinh khiếp của ta sao? Ta sợ ta sẽ dọa đến nàng, nếu nàng đồng ý, ta có thể đội mặt nạ.”

Nguyễn Túy Tuyết nhìn ngoài cửa sổ liếc mắt một cái.

“Bây giờ đã là buổi tối, lại không có người sẽ đến Di Thăm viện, huynh đội mặt nạ cũng không có người xem, không cần đeo.”

“Không phải, ta là sợ làm nàng sợ thôi. Ta..... Mặt của ta.....” Doãn Đông Tinh đối với gương mặt này của mình thực ra vô cùng để ý.

“Huynh để ý như vậy sao? Có muốn ta cũng vẽ gương mặt của ta xấu xí giống như huynh không.” Nàng nhìn về phía hắn cười nhẹ.

“Không, trăm ngàn lần cũng không được! Tuyết nhi, nàng đẹp như vậy, trăm ngàn lần không thể a! Ta một chút cũng không thêm để ý, một chút cũng không để ý!” Vừa nghe nàng muốn làm xấu đi gương mặt hoa xinh đẹp, Doãn Đông Tinh sợ tới mức trái tim muốn nhảy ra ngoài, vội vã nói mình không để ý đến gương mặt xấu xa của mình.

“Vậy là tốt rồi. Ta có chút đói bụng, chúng ta ăn một chút gì đi!”

Nguyễn Túy Tuyết nhớ tới giường, lại cảm thấy cả người vô lực, thử một chút, lại ngã vào ổ chăn ấm áp.

“Đông Tinh, đây là có chuyện gì? Toàn thân ta vô lực, không dậy nổi giường..... Ta sinh bệnh sao?” Nguyễn Túy Tuyết nhìn hắn, trong mắt có một tia nghi hoặc. Nàng ban ngày hoàn hảo tốt, tại sao vào lúc này liền sinh bệnh?

Doãn Đông Tinh nghe xong, thực xấu hổ nói: “Không, Tuyết nhi, nàng không sinh bệnh.”

“Vậy sao ta không xuống giường được?”

“Kia..... Đó là.....” Doãn Đông Tinh mặt đỏ lên, ấp a ấp úng.

Tuy rằng Tuyết nhi dường như đã tha thứ cho hắn, nhưng nếu hắn nói từ chàng vạng nàng ở trên bàn du dây hôn mê sau, hắn đã đem nàng ôm vào trong phòng đối với nàng không ngừng yêu nàng, yêu cầu nàng vô độ, như muốn đòi hết bảy năm qua hắn nợ nàng, nàng có thể cho rằng hắn hơi quá đáng hay không?

Hắn vẫn là không nên nói thì tốt hơn!

“Ách..... Đó là..... Nàng không thể xuống giường cũng không sao, Tuyết nhi, ta ôm nàng là được rồi.” Doãn Đông Tinh nói xong liền đứng dậy đem Nguyễn Túy Tuyết ôm vào lòng.

Hai người đều là người trần truồng, bên giường có một tấm gương lớn, Doãn Đông Tinh ôm Nguyễn Túy Tuyết rời giường, nàng lơ đãng ngắm liếc mắt một cái vào bóng mình trong gương.

Ông trời, khó trách nàng rời giường không được! Nhìn xem bộ dáng chính nàng: Sừng đỏ cánh môi, toàn thân da thịt tuyết trắng đầy dấu hôn ngân xanh tím, dấu tay hằn lên, bàn tay ... Ngay cả đoá hoa riêng tư bí mật của nàng đều sừng đỏ, đã thắm nhắc nhở nàng đã bị người ta không ngừng ‘ưu ái’

Nàng thắm oán nhìn Doãn Đông Tinh liếc mắt một cái, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt lại, Doãn Đông Tinh từ ánh mắt của nàng biết sự tình đã bại lộ.

“Tuyết nhi..... Kia..... Đó là.....”

Nguyễn Túy Tuyết lắc đầu không nói gì, đầu dúi vào ở trong ngực của hắn, hấp thu hương vị nam tính của hắn. Doãn Đông Tinh thấy thế cũng không nói, vô cùng thân thiết ôm nàng ngồi ở ghế. Trên bàn tròn đã sớm bày đủ loại thức ăn đầy màu sắc.

“Đây là Hà tổng quản sai người đưa tới. Đã qua một lúc lâu, đều lạnh, muốn ta gọi người hâm nóng lại hay không?”

n, Quan Nguyệt quả nhiên cẩn thận, Hạ Hà thực gả đúng vị hôn phu. Nguyễn Túy Tuyết trong lòng nghĩ.

“Không cần phiền toái, cứ như vậy ăn đi.”

Doãn Đông Tinh ôm Nguyễn Túy Tuyết, cẩn thận đem thức ăn đến bên miệng đút cho nàng, Nguyễn Túy Tuyết biết Doãn Đông Tinh là thật yêu nàng, bởi vì những chuyện như thế này là hắn trước kia cho tới bây giờ chưa từng làm qua. Hắn trước kia lúc ăn cơm nhất định phải ở phòng ăn, nói ở trong phòng dùng bữa sẽ bị người khác nhạo báng, càng miễn bàn sẽ đút thức ăn cho nàng.

Hắn hiện tại thay đổi thật nhiều, lại cẩn thận ôm nàng, đút cho nàng, mỗi một hành động đều tràn ngập triu mến..... Nghĩ nghĩ, Nguyễn Túy Tuyết đột nhiên cảm thấy thân thể nóng lên.

“Đông Tinh, huynh cảm thấy nóng không? Thân thể của ta tại sao lại nóng lên?” Nguyễn Túy Tuyết quay đầu lại nhìn hắn.

“Không..... Đó là.....”

Nguyễn Túy Tuyết giật mình, đột nhiên hiểu được!

Đôi móng trần của nàng đang ngồi ở trên dục vọng cứng rắn của hắn đang sừng đỏ, khó trách thân thể lại càng ngày càng nóng!

“Huynh..... Huynh trước kia không phải như thế.....” Nguyễn Túy Tuyết đỏ bừng mặt.

“Nàng trước kia cũng không phải như vậy. Xem ra chúng ta cần một lần nữa để tìm hiểu nhận biết về nhau.”

Doãn Đông Tinh ôm lấy ôn hương nhuyển ngọc trong lòng định đi đến trên giường, Nguyễn Túy Tuyết xấu hổ, “Không cần, ta còn chưa ăn no đâu, a..... Đồ hết rồi!” Chén canh cá trích không cần thận trọng đổ vào trên bụng, đùi ngọc của Nguyễn Túy Tuyết.

Nguyễn Túy Tuyết đưa bàn tay nhỏ bé định lau, lại bị Doãn Đông Tinh nắm, lại, “Không vội, ta đến giúp nàng.”

Đem nàng đẩy ngã ở trên giường, Doãn Đông Tinh ở trên thân thể trắng như ngọc nhẹ nhàng đưa lưỡi liếm sạch, liếm mát khiến cho Nguyễn Túy Tuyết thở gấp liên tục.

Doãn Đông Tinh liếm xong nước canh đang ở trên bụng nàng, sau đó lưỡi linh hoạt đi xuống, mãnh liệt bên trong đùi ngọc của nàng, tiếp theo sau vùi đầu vào giữa hai chân của nàng.

“A..... Không..... Nơi đó..... Nơi đó không có dính vào a.....” Nguyễn Túy Tuyết nhẹ bám chặt lấy đầu hấn đang cúi giữa hai chân mình.

Doãn Đông Tinh cũng không dừng lại, tiếp tục hướng bên trong đùi tiếp tục liếm hôn, một đường thẳng tiến, thẳng đến chỗ bí mật của hoa huyết.

“Đông Tinh..... Chỗ không có.....” Đầu của nàng không ngừng phe phẩy, rung động cả thân hình.

“Có chỗ này có dính vào.” Thanh âm của Doãn Đông Tinh từ trong bụi hoa rậm rạp của nàng truyền ra.

“n.....” Nguyễn Túy Tuyết cũng không bảo hấn ngừng lại nữa, rõ ràng nên theo hấn đi!

Doãn Đông Tinh liếm mật huyết trong chốc lát, dùng hai ngón tay tách hai cánh hoa đỏ ửng sưng phồng ra, xác định hoa huyết đủ trình độ ươn ướt. Từ chàng vụng về liền hoan ái không ngừng nơi riêng tư nữ tính, không cần âu yếm quá mức cũng đã tuôn trào mật dịch ẩm ướt và nhả mịn.

Hấn rất đứng dậy nhanh, đem hai chân Nguyễn Túy Tuyết dang rộng ra, thắt lưng khê động một chút, phân thân nam tính sưng to của hấn lập tức xâm nhập vào hoa huyết ửng đỏ, bên trong vách tường của hoa huyết gắt gao hút lấy mỗi một tác vân da phân thân nam tính của hấn, hưng phấn kích thích khiến cho Doãn Đông Tinh xâm nhập càng thêm mãnh liệt.

“A..... Như thế nào..... Huynh..... Thật chán ghét.....” Nguyễn Túy Tuyết hờn dỗi nhìn hấn một cái. “A!” Nàng đột nhiên hét lên một tiếng.

Doãn Đông Tinh ác ý ở trong cơ thể nàng dùng sức va chạm một chút, bốn cột mắt nhìn thẳng vào nàng, dường như đang nói: Ta muốn yêu nàng, không được kháng nghị!

Nàng không thuận theo khinh chửi hấn rắn chắc bả vai một chút.

“A!” Nàng lại hét lên một tiếng.

Doãn Đông Tinh đưa nam long cực đại của hấn ở trong cơ thể nàng hoạt động mãnh liệt, Nguyễn Túy Tuyết rốt cuộc không có thời gian kháng nghị và không thuận theo, ái ân kích thích khiến nàng mất đi lý trí, thân mình hoàn toàn bị cảm xúc khống chế, môi anh đào liên tục rên rỉ kích động, toàn thân đỏ mề hời đầm đìa.

Hấn thích nhìn bộ dáng nàng trong cơn kích tình rên rỉ nỉ non, này đã cho hấn tự tin, tin tưởng Tuyết nhi vẫn thương hấn, không chê gương mặt hiện giờ của hấn, cho dù mặt hấn có xấu như quỷ my.

Doãn Đông Tinh đem thân thể của nàng nghiêng sang một bên, giơ lên một cái đùi ngọc của nàng đặt ở trên giường, đem vật nam tính thật to của hấn cắm thật mạnh vào, thẳng vào chỗ sâu nhất của đồ hoa sưng phồng kia, trong cơ thể bị kích thích đến cực độ khiến cho Nguyễn Túy Tuyết rên rỉ liên tục.

Hấn biết nàng trước kia thực thích loại tư thế này, bởi vì tân hôn khi nàng hàng đêm hầu hạ, thường thường mệt mỏi nằm ở trên giường, nàng thường nằm nghiêng trên giường, ôm chân phủ gấm, hấn từ phía sau, khê tách đôi chân của nàng ra, nghiêng người cắm vật của hấn thật sâu vào nàng, nàng liền ôm chặt chân kêu rên liên tục. Loại tư thế ái ân này làm nàng ở phía trước có chân dựa vào, sẽ không sợ người khác nghe thấy được, cho nên bất luận hấn có dùng sức lực mạnh mẽ kịch liệt như thế nào, hàm răng của nàng đồng

thời có thể cản chận phủ gấm, ngăn cản dật ra tiếng thét chói tai nàng cũng không kháng nghị, khi tân hôn hẳn đều là kêu nàng rời giường như thế.

A, kia tốt đẹp nhớ lại!

Nay lại ở tối nay ôn chuyện cũ, không biết Túy Tuyết có còn nhớ đến hay không? Hay là..... Nàng đã muốn quên? Không, sẽ không! Nàng tuyệt đối sẽ không quên khoảng thời gia ngót ngào như mật đó!

Mỗi khi nghĩ đến Nguyễn Túy Tuyết có thể sẽ quên khoảng thời gian ngọt ngào kia, Doãn Đông Tinh không tự giác tăng thêm lực đạo, làm thành giường phát ra tiếng vang, phối hợp tiếng rên rỉ kích tình say lòng người của Nguyễn Túy Tuyết, toàn bộ Mai hiên tràn ngập xuân sắc khôn cùng, hơi thở hỗn hển gấp gáp, âm thanh rên rỉ yêu kiều kích tình không ngừng vang lên.

25. Chương 25

Doãn Đông Tinh chặt vật muốn ngồi dậy, lại bị Nguyễn Túy Tuyết đặt ở trên giường. Nàng khóa gối ở trên người hắn, một đôi ngọc thủ đè nặng đại chưởng của hắn, mái tóc dài buông xỏa xuống bụng của hắn. Thân thể nàng bóng láng trơn mượt hồng hào, hắn nhìn không sót chỗ nào, đôi nhũ hoa trắng tựa tuyết hơi bóng bệnh trước mắt.

“Đông Tinh, chàng còn chưa trả lời câu hỏi của muội.” Nguyễn Túy Tuyết không buông tha hắn.

“Tuyết nhi nàng..... Nàng trước kia sẽ không như vậy.” Nàng trước kia luôn ôn nhu thuận thuận, không giống hiện tại chủ động bức người như vậy.

“Những lời này chàng đã nói qua rất nhiều lần. Muội đương nhiên không giống như trước kia, chàng không vui khi thấy muội như vậy?” Nguyễn Túy Tuyết nhẹ chớp đôi mắt to.

“Không..... Ta thích.” Hắn thích cực kỳ! Hắn thích nàng chủ động, thích nàng quyến rũ, thích nàng kích tính rên rỉ ngân nga... Chỉ vì nàng là Túy Tuyết, là người mà hắn yêu nhất trong suốt cả cuộc đời này, loại tình yêu khắc cốt ghi tâm không thể nào thay đổi được.

“Chính là..... Tuyết nhi, nàng có thể tìm một nam nhân tốt, mặt của ta đã muốn.....” Nói còn chưa nói xong, liền bị nàng đánh gãy.

“Ta chỉ muốn biết, chàng hy vọng ta trở về sao?”

Doãn Đông Tinh bị nàng đặt ở dưới thân, muốn quay đầu đi trốn tránh, lại bị nàng xoay mặt lại, buộc hắn đối mặt nàng.

“Tuyết nhi.....” Hắn bắt lực nhìn nàng.

“Nói!” Giống như bức cung, nàng thúc giục hắn, cặp đùi tuyết trắng ở trên bụng của hắn nhẹ lướt qua lại, cọ sát khiêu gợi, nhẹ nhàng cúi thân xuống dùng đôi nhũ hoa mềm mại trắng ngần cọ sát vào ngực của hắn, rất nhanh, thân thể Doãn Đông Tinh như bị một ngọn lửa đang nuốt lấy, phần thân nam tính lập tức kiên đỉnh đứng sừng sững, dục vọng thiêu đốt toàn thân.

“Ta.....” Doãn Đông Tinh sự khó thở, nói không nên lời một câu.

Nguyễn Túy Tuyết dùng cửa mặt huyết ẩm ướt non mềm, ở ngay trước đỉnh nam tính miễn cưỡng cảm nhẹ nhàng ma sát, giống lông chim nhẹ lướt qua nam long căng cứng của hắn, Doãn Đông Tinh cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trong cơ thể giống có nham thạch nóng chảy đang cuộn cuộn, nóng cần phát tiết, nếu không cho nó đi ra, chính mình sẽ bị ngọn lửa này cắn nuốt. Hắn khó khăn liếm liếm làm khô môi, hắn muốn nàng! Ngay bây giờ!

“Tuyết nhi..... Ta..... Ta muốn!”

Nguyễn Túy Tuyết cười cười, đem thân mình hơi hơi nâng lên, mặt huyết ly khai lửa nóng phân thân, ngay trước đỉnh điểm của vật nam tình ấy đã bị dục vọng bức ra một giọt nước long lanh trong suốt, Doãn Đông Tinh lộ ra ánh mắt thất vọng, “Tuyết nhi, không cần tra tấn ta..... Nàng sẽ bức điên ta.”

“Vậy nói a. Ta muốn đáp án của chàng , nói!” Nguyễn Túy Tuyết lại cố ý hạ thấp thân duvois thêm một lần nữa, làm cho chỗ tư mật hai người lại tiếp xúc, nàng đem cửa miệng hoa huyết ẩm ướt nhẹ nhàng để ngay đỉnh điểm của nam tính đang sừng sững mà run rẩy, vừa vận vẹo eo thon nhỏ, khiêu khích trạng thái nam tính của hắn đã đạt tới điên cuồng cực đại, nam long kịch liệt sung huyết mà run nhẹ.

Hắn muốn! Không thể chờ tiếp nữa!

“Chết tiệt!” Doãn Đông Tinh bạo rống một tiếng, rống đến căn phòng đều lâm vào chấn động, nhanh chóng xoay người đem Nguyễn Túy Tuyết đặt ở dưới thân, đem vật nam tính cứng rắn như sắt của hắn sáp nhập thật sâu thật mạnh trong cơ thể của nàng , điên cuồng vận động, điên cuồng hét.

“Ta muốn nàng! Ta muốn nàng trở về! Ta muốn nàng luôn luôn ở bên người ta không ly khai! Tuyết nhi! Tuyết nhi! Nàng bức điên ta!”

Nguyễn Túy Tuyết lộ ra vừa lòng tươi cười, mặc cho hắn lại ở trên người nàng bừa bãi, tàn sát bừa bãi.

Hắn thật yêu nàng a!

Mà nàng lại càng thích bức điên hắn!

Từ đó Nguyễn Túy Tuyết qua đêm ngay tại Di Thảm viện , Duyệt Vân sơn trang biến thành nơi dùng để tĩnh tâm một đêm vào ngày mừng một và mười lăm. Nàng cũng từng muốn Doãn Đông Tinh đến Duyệt Vân sơn trang,nhưng hắn không muốn rời khỏi Doãn gia trang.

Nguyễn Túy Tuyết biết hắn là bởi vì khuôn mặt tuần tú đã bị hủy hoàn toàn.Nàng không ngại mặt hắn tràn ngập vết sẹo xấu xí , hắn cũng không để ý, nhưng hắn không muốn đi ra ngoài chọc người nhàn thoại, làm tăng thêm sự phức tạp, nàng cũng chịu theo ý hắn. Hai người trải qua sự chia cắt lần này càng thêm bền vững, gắn bó lẫn nhau. Bản thư Nguyễn Túy Tuyết viết sớm bị hắn quăng đến hỏa lò, thi cốt vô tồn, nàng vẫn là hiền thê xinh đẹp của hắn, và hắn là trượng phu vô cùng xấu xí của nàng; Doãn Đông Tinh đã sửa đổi bản tính rất nhiều,Nguyễn Túy Tuyết cũng lột xác hoàn toàn trở thành một người khác.

Năm tháng cực nhanh, đã đến thời tiết lá rụng bay tán loạn . Hôm nay Nguyễn Túy Tuyết làm xong công việc ở Diệp Vân lâu , trở lại Di Thảm viện cư nhiên tìm không thấy Doãn Đông Tinh.

Quái! Hắn lại chạy đi đâu? Hắn chưa bao giờ rời khỏi Di Thảm Viện này, tại sao hôm nay lại không thấy bóng hắn?

Ngay lúc Nguyễn Túy Tuyết hết nhìn đông tới nhìn tây, một đôi bàn tay to từ phía sau ôm choàng nàng, “Tuyết nhi, nàng tìm ta?”

“Đông Tinh, chàng đi đâu vậy? Ta mang thức ăn khuya trở về, đang để ở trong phòng a.” Nguyễn Túy Tuyết xoay người nhìn hắn.

Nhìn đến Doãn Đông Tinh mặc áo bào trắng, đôi mắt nạ, nàng khó hiểu hỏi: “Đông Tinh, chàng đội mặt nạ làm gì? Ta sớm nói qua ta không sợ. Không cần đeo, mau cởi xuống.”

Nàng giơ tay đem mặt nạ trên mặt hắn cởi xuống, phía sau mặt nạ vẫn những vết sẹo như cũ, khó có thể lọt vào trong tầm mắt, nếu không phải đã nhìn đến quen mắt,thật đúng là sẽ bị dọa nhảy dựng. Có khi nàng lại hoài nghi chính mình như thế nào không sợ ?Cho nên mặc kệ mặt Doãn Đông Tinh khó coi như thế nào , nàng cũng sẽ không ghét bỏ hắn, cũng sẽ không sợ hắn.

Nhưng thật ra người bên ngoài nhìn, sẽ có như vậy một chút..... Mượn Tiểu Thạch Đầu mà nói đi, hắn thường cùng Hạ Hà nói chủ tử nhà mình cùng Lâu chủ ở cùng một chỗ thật sự rất giống mỹ nữ cùng dã thú. Ngay cả gã sai vặt bên người đều rất khó tiếp nhận rồi, huống chi người khác? Nhưng những việc như thế này cũng không thể trách người khác được.

“Đã trễ thế này, chàng đến đâu vậy?” Nguyễn Túy Tuyết nhìn trên đôi hài của hắn có lấm chút bùn,tò mò hỏi một câu.

“Không..... Không có gì, ở bên trong trang tùy ý đi một chút.” Doãn Đông Tinh ập a ập ứng.

Có vấn đề! Nguyễn Túy Tuyết trực giác Doãn Đông Tinh đang giấu diếm cái gì, nhưng nàng cũng không ép hỏi hắn, chỉ cười theo, “Đông Tinh, thức ăn khuya sắp lạnh, mau vào nhà ăn đi!”

“Nga, được.” Doãn Đông Tinh nắm lấy tay Nguyễn Túy Tuyết liền hướng phòng trong đi đến.

Cách hơn mười ngày, Nguyễn Túy Tuyết theo thường lệ đến Diệp Vân lâu chủ trì, trở về Doãn gia trang thuận tay vì Doãn Đông Tinh mang theo chút thức ăn khuya.

Di, người đâu? Như thế nào lại tìm không thấy người?

“Đông Tinh? Đông Tinh?” Nàng hô vài tiếng.

Doãn Đông Tinh từ bên cạnh cửa ló ra, trên mặt đội mặt nạ màu trắng. “Tuyết nhi, nàng đã trở lại. Có lạnh hay không? Nhớ mang thêm một cái áo khoác, kéo bị dừng cảm lạnh.” Hắn thân thiết dùng đôi tay to lớn của hắn đan vào bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, lại tự tay tháo mặt nạ xuống.

Loại này động tác nhỏ mấy tháng qua Doãn Đông Tinh thường làm, nhưng hôm nay nhìn ở trong mắt Nguyễn Túy Tuyết, lại cảm thấy có điểm giả dối, quá độ thân thiện giả dối.

Sao lại thế này? Đông Tinh hắn..... Hắn..... Có thể hay không.

26. Chương 26

Nguyễn Túy Tuyết trong lòng chấn động, lắc đầu, như là muốn xua tan đi nghi vấn trong lòng. Sẽ không! Đông Tinh sẽ không! Nàng thật sâu hít một hơi, lộ ra quyền rũ tươi cười, “Đối bụng a! Mau vào trong phòng ăn một chút gì.”

“Ta hiện tại chỉ muốn ăn nàng! Cả một ngày không gặp nàng, trong lòng ta khó chịu vô cùng.” Doãn Đông Tinh đem nàng bế thốc lên, vô cùng thân thiết hôn hôn cái trán trơn bóng của nàng, cất từng bước lớn hướng về phòng ở Mai Hiền.

“Huynh đi đâu vậy?” Nguyễn Túy Tuyết làm bộ lơ đãng hỏi câu.

“Ở bên trong trang tùy ý đi dạo. Ân..... Nàng thơm quá a, Tuyết nhi.” Doãn Đông Tinh không chút để ý trả lời.

Hai người ở trong phòng kịch liệt giao triền, lửa nóng hoan ái qua đi, Doãn Đông Tinh hãy còn đang ngủ, Nguyễn Túy Tuyết nghiêng người nhìn hình dáng hắn không thay đổi, mặt cũng đã hoàn toàn bị hủy, tận sâu trong đáy mắt có một tia hoài nghi.

Nếu..... Nếu lại đến một lần, nàng..... có chấp nhận được không?

Nàng ưu thương nhìn vết sẹo đang lưu ở cổ tay trái của mình, lần đau khổ đến tận xương tủy nàng đã quên rồi sao? Trước kia lúc Đông Tinh theo đuổi nàng chẳng phải ở nửa đêm xuất hiện sao? Ậy hắn..... Hắn hiện tại lại thừa dịp nàng không có ở đây, nửa đêm đến trong phòng nữ nhân khác sao? Hắn vì sao phải mang mặt nạ? Là sợ dọa phá hư nữ tử khác sao? Hắn mấy ngày nay sau khi hoan ái liền ngủ, không giống trước kia luôn triền miên cả một đêm, còn kêu không đủ, có thể hay không.....

Không, sẽ không! Đông Tinh sẽ không phản bội nàng, nàng đối chính mình phải có tin tưởng, phải tin tưởng hắn, không cần nghi thần nghi quỷ, chỉ biết hoài nghi chuyện xấu.

Ý niệm trong đầu nàng vừa chuyển, dường như nhớ tới chuyện gì trọng đại, cười híp cả mắt.

Ân, muốn tìm một cơ hội cùng hắn nói chuyện này. Hắn nhất định sẽ thật cao hứng.

Nguyễn Túy Tuyết trấn an cảm xúc chính mình, lại nhìn liếc mắt một cái ngủ hàm thực vị hôn phu, khẽ cười, cũng đi theo đi vào giấc mộng.

Nhưng là, sự hoài nghi đã ăn đậm vào trong tâm, liền không phải dễ dàng tiêu trừ như vậy. Nguyễn Túy Tuyết nghĩ trái nghĩ phải vẫn là quyết định cùng hắn hảo hảo nói chuyện, không muốn cứ làm cho chính

mình nghi thần nghi quỷ mãi, Vì thế , vào một buổi trưa ngày mười lăm sau khi đã nấu xong, nàng dặn dò Hà Quan Nguyệt ở lại thay mình, liền trở lại Doãn gia trang.

Không nghĩ tới nàng buổi chiều trở lại Di Thấm viện, trong viện không có một bóng người, tìm tổng quản, Tiểu Thạch Đầu đám người tới hỏi, đều nói không gặp trang chủ.

Doãn Đông Tinh lại ra ngoài? Gần hai năm không ra ngoài, ngay cả nàng muốn hắt đến Duyệt Vân sơn trang nhìn xem, hắt cũng không chịu, hiện tại cứ nhiên lại ra ngoài? Hắt đi ra ngoài làm cái gì? Sẽ chạy đi đâu?

Nguyễn Túy Tuyết hoài nghi càng ngày càng sâu, nàng ngồi ở mép giường Mai hiên , ngón tay trắng muốt day day huyết thái dương, cố gắng không cho chính mình miên man suy nghĩ; Nàng dùng nhu tình mật ý mấy tháng qua Doãn Đông Tinh đối nàng, liệu mình muốn thuyết phục chính mình hắt yêu nàng, hắt sẽ không làm gì có lỗi với nàng.

Tuyết đối không thể lại đến một lần!

Tuyết đối!

Nếu không..... Nếu không nàng sẽ đối với tình yêu hoàn toàn tuyệt vọng!

Theo thời gian một phần một khắc đi qua, nàng đối với sự thuyết phục của chính mình càng ngày càng yếu ớt.Đêm đã khuya, Doãn Đông Tinh còn chưa xuất hiện, Nguyễn Túy Tuyết sắc mặt càng lúc càng phát ra tái nhợt, thân mình nhịn không được run run đến, không biết là lạnh, hay là sợ hãi? Sợ hãi lại một lần nữa bị phản bội? Sợ hãi giả thiết chính mình trở thành sự thật? Nếu thật sự, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng có thể làm sao bây giờ?

Nguyễn Túy Tuyết dùng một tia lý trí cuối cùng nói cho chính mình không nên suy nghĩ bậy bạ.

Rốt cục, Doãn Đông Tinh xuất hiện – Không, phải nói hắt đã trở lại.

Hắt bước vào trong phòng, đốt ánh nến, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt Nguyễn Túy Tuyết , không nói một tiếng ngồi ở mép giường, thực hiện nhiên lấp bắp kinh hãi.

“Tuyết nhi, Nàng..... Nàng như thế nào..... Như thế nào ngồi ở trong bóng đêm? Sắc mặt của nàng tại sao lại tái nhợt, mau nằm xuống, đắp thêm chăn, thân thể sẽ ấm áp một chút.” Doãn Đông Tinh nói xong, lại giúp đỡ nàng nằm xuống.

Nguyễn Túy Tuyết nắm tay hắt hắt sang một bên, ngước đôi mắt xinh đẹp đã thấm đẫm nước mắt, nhìn thẳng vào hắt, dùng giọng nói hoàn toàn không có chút độ ấm nói: “Đông Tinh, huynh bận việc gì? Đi chỗ nào ?”

“Tuyết nhi.....” Doãn Đông Tinh cũng nhìn ra Nguyễn Túy Tuyết không thích hợp, miễn cưỡng cười cười, dùng thanh âm có chút khản trương nói: “Ta sau khi ăn cơm trưa, đi đến thư phòng xử lý một chuyện , trì hoãn một chút.”

Nói dối!

Nguyễn Túy Tuyết lòng đang rướm máu!

Ông trời, nàng Nguyễn Túy Tuyết làm người thật ngu ngốc mà!Rơi vào kết cục hôm nay , chẳng trách người khác, là nàng tự tìm!

Nguyễn Túy Tuyết lãnh đạm đứng lên, không khóc cũng không nháo, dù sao nàng cũng đã không còn Nguyễn Túy Tuyết không biết làm sao kia .

“Ta hôm nay có chút không thoải mái, phải về Duyệt Vân sơn trang.” Nói xong nàng liền ra cửa phòng.

“Đợi chút! Tuyết nhi, đã trễ thế này, nàng ở lại đây nghỉ ngơi đi!” Khó trách sắc mặt của nàng kém như vậy.

“Không được, sơn trang có được, ta dùng sẽ thoải mái chút.” Thanh âm của nàng đang run rẩy. Đúng vậy, chuyện này nhất định phải dùng thuốc để giải quyết.

“Vậy kêu Tiểu Thạch Đầu lái xe đưa nàng trở về. Tiểu Thạch Đầu!”

“Dạ. Trang chủ có gì phân phó?” Tiểu Thạch Đầu lập tức theo từ bên ngoài cửa đã chạy tới.

“Đưa phu nhân trở về Duyệt Vân sơn trang, trên đường cẩn thận một chút”

“Dạ!” Tiểu Thạch Đầu cung kính ứng thanh.

Sắc mặt tái nhợt Nguyễn Túy Tuyết bị Doãn Đông Tinh bế lên xe, trước khi đi Doãn Đông Tinh còn lần nữa công đạo Tiểu Thạch Đầu lái xe thật cẩn thận, miễn cho phu nhân không thoải mái, hơn nữa sau khi trở về phải lập tức báo cho hắn hay.

Nhìn xe ngựa chậm rãi chạy tới, Doãn Đông Tinh trở về phòng đỡ xuống mặt nạ, mệt mỏi thở ra, lẩm bẩm: “Tuyết nhi còn không biết chuyện này, nàng nếu đã biết.....” Trong đôi mắt đen khê ánh lên một đạo quang mang không hiểu .

Tiểu Thạch Đầu đem Nguyễn Túy Tuyết trở về Duyệt Vân sơn trang, sau khi trở lại Doãn gia trang lập tức hướng Doãn Đông Tinh báo cáo, “Trang chủ, phu nhân đã bình an trở lại Duyệt Vân sơn trang.”

Doãn Đông Tinh đã cưỡi ra ngoại bào, chuẩn bị đi ngủ. Hắn ngồi ngay ngắn ở trước bàn nghe Tiểu Thạch Đầu hồi báo, “VẬY là tốt rồi. Phu nhân sắc mặt như thế nào? Vẫn là tái nhợt giống như trước sao?”

Hắn lo lắng Nguyễn Túy Tuyết trước khi đi sắc mặt trắng nhợt như giấy.

“Dạ, phu nhân sắc mặt thực tái nhợt, đại khái là chờ trang chủ chờ lâu lắm. Trang chủ không có việc gì dặn dò nữa, tôi xin lui xuống.”

Doãn Đông Tinh nghe vậy cảm thấy cả kinh, “Đợi chút! Tiểu Thạch Đầu, ngươi vừa rồi nói cái gì chờ thật lâu?”

“A, trang chủ không biết sao? Phu nhân từ buổi ngọ thiện sau đi đến trong viện tìm trang chủ, nhưng người không ở đây, phu nhân ở bên trong trang tìm khắp nơi nơi , cuối cùng ở ngay tại Di Thăm viện chờ. Có lẽ chính là chờ lâu, thân mình không thoải mái đi!”

Đáng chết! Nàng đã biết! Khó trách nàng hôm nay đòi về Duyệt Vân sơn trang!

Hắn quát lên một tiếng lớn, ngoại bào nhanh chóng khoác lên, bắt chắp tóc tai bù xù, lập tức thi triển khinh công, hướng Duyệt Vân sơn trang phi nước đại.

27. Chương 27

Liên tiếp vài ngày mây mưa thất thường, làm Nguyễn Túy Tuyết cả ngày mê man, ý thức mơ mơ màng màng ; Không có quần áo che đậy thân thể, nàng không thể ra khỏi cửa phòng, Doãn Đông Tinh cũng để cho nàng nằm ra khỏi phòng .

Trải qua lần lượt kịch liệt hoan ái, nàng mệt mỏi dựa vào trong ngực nam nhân cường tráng . Trong ngực truyền đến tiếng tim đập ổn định , Nguyễn Túy Tuyết ý thức mơ hồ, thần trí bay lơ lửng,cả người giống như nửa tỉnh nửa mê,nam nhân dưới thân cũng là thanh tỉnh.

Một đôi tay ngọc vẫn còn bám chặt trên vai nam nhân,vết sẹo trên cổ tay kia vừa vụn rơi vào tầm mắt Doãn Đông Tinh . Vết sẹo sâu như vậy khó có thể tưởng tượng nơi miệng vết thương cổ tay vừa sâu vừa lớn như vậy vẫn còn cứu sống được, nếu không phải thần y Triệu Vô Ngôn đúng lúc xuất hiện, kia..... Doãn Đông Tinh vừa nghĩ đến chuyện này,thân hình không khỏi run lên.

Hắn nhẹ nhàng, cầm lấy cổ tay trái của Nguyễn Túy Tuyết có mang vết sẹo kia,kéo đến bên miệng nhẹ nhàng hôn. Khi Tuyết nhi cút cổ tay,hắn đang cùng Hàn Phượng Cẩm ở trên giường dâm lãng giao hoan, nay toàn bộ gương mặt của mình bị hủy hoại, bởi tại bên người vẫn là nàng, Hàn Phượng Cẩm đã sớm bỏ đi mất dạng.

Tuyết nhi, ta thực xin lỗi nàng!

Doãn Đông Tinh bởi vì tự trách, tim đập dần dần nhanh lên, trong ngực xao động không thôi, hần thống khổ tự nói: “Tuyệt nhi, ta thực xin lỗi nàng! Năm đó là ta không đúng, ta không nên nghe giang hồ bằng hữu giục giây nạp Hàn Phượng Cẩm làm thiếp. Một bước sai, lại thêm một bước sai. Phụ thân Lí Loan cũng là người trong giang hồ, một lần gặp mặt, Lí Loan nhìn thấy ta, vừa gặp đã yêu, tự nguyện vào cửa làm thiếp, giang hồ bằng hữu nói mãi đây là diễm phúc của ta, bảo ta không thể cô phụ tâm ý của nàng ấy, hơn nữa bằng hữu của Lý gia một trận nhón nháo đùa cợt ta, nói dù sao đã có một thiếp, ngại gì lại nạp một thiếp nữa, ta liền để cho Lí Loan vào cửa.”

Doãn Đông Tinh như là lằm bằm lầu bầu, khi thì hôn tay nhỏ bé của Nguyễn Túy Tuyết, khi thì đem tay nàng dán tại vết sẹo trên mặt chính mình

“Lâm Tú Nhi còn lại là ta chủ động nạp nàng vào cửa. Lâm Tú Nhi gia cảnh cũng không giàu có, ta trong một lần ngẫu nhiên nhìn thấy nàng ấy, cảm thấy nàng ấy..... Bộ dạng có chút giống nàng vào năm mười sáu tuổi. Khi đó Hàn Phượng Cẩm cùng Lí Loan thủy hỏa bất dung, ta bị kẹt ở giữa hai người trong long thực khó chịu, lại rất muốn, rất nhớ nàng, liền nạp Lâm Tú Nhi làm thiếp.”

Doãn Đông Tinh thật sâu thở dài một hơi, “Tuyệt nhi, ta sai lầm rồi, ta không nên nghe theo người khác giục giây mà nạp thiếp, cũng không nên tìm người khác làm người thay thế nàng, thương tổn nàng, nhìn xem nàng cắt cổ tay..... Mấy năm nay nàng cũng chịu khổ, ta cũng không biết nàng mấy năm nay làm sao trôi qua được, ta nghĩ đến chỉ cần cung cấp đầy đủ cuộc sống thoải mái và sung sướng cho nàng, như thế đã có thể hoàn thành trách nhiệm của một trượng phu, hoàn toàn không chú ý đến cảm nhận của nàng, hay nói đúng hơn...– Cũng có lẽ là ta rất nhát gan, ta sợ đối mặt nàng, bởi vì ta đã vi phạm lời thề ước hẹn với nàng. Ta từng nói qua muốn yêu người cả đời, lại ở trong khoảng thời gian ngắn đã phản bội nàng.”

“Ta cũng có lỗi với ba người kia, các nàng ta rời đi cũng không sai, bởi vì ta cũng không đem thật tình đặt ở trên người các nàng, cho nên ta để cho các nàng đi..... Nay tất cả đều là sai lầm của ta, trách không được các nàng.”

Doãn Đông Tinh hôn nhẹ lên bàn tay của nàng, khinh miệt nở nụ cười một tiếng, “Những bằng hữu tốt trên chốn giang hồ, chỉ biết quạt gió thổi lửa, nói cái gì nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu là chuyện đương nhiên, Doãn Đông Tinh ta không có thị thiếp là sẽ bị cười..... Lúc ấy ta tuổi trẻ bốc đồng, nghe theo lời nói của bọn họ, biến thành chính mình thống khổ không chịu nổi, kết quả hiện tại bọn họ ở đâu đâu? Ở bên cạnh ta lúc này vẫn chỉ có một mình nàng!”

“Tuyệt nhi, là ta có lỗi với nàng. Từ sau khi xảy ra chuyện ở phủ Vương gia, ta liền giải tán tiêu cục, quyết ý rời khỏi giang hồ, không muốn lui tới cùng những người này, bởi vì theo giúp ta đời đời kiếp kiếp không phải bọn họ, mà là nàng. Ta cũng biết những gia nhân trước kia cũng vì muốn bảo hộ thân mình, hơn phân nửa mọi người đều bỏ ta mà đi.”

“Cũng thật khổ cho nàng, cùng người trong nhà quyết liệt, gả đến kinh sư xa xôi, đã có hơn phân nửa thời gian nàng sống ở đây chỉ cô độc tịch mịch một mình, ta thực xin lỗi nàng..... Nếu nàng thật sự không chê ta, giận ta, ta nguyện thề đời đời kiếp kiếp này trong tâm của ta vẫn luôn chỉ có một mình nàng, không bao giờ có bất cứ ai nữa. Nhưng nếu nàng lựa chọn rời bỏ ta mà đi, ta cũng sẽ thành tâm thành ý chúc phúc cho nàng.”

Cảm xúc kích động làm ngực của Doãn Đông Tinh hô hấp dồn dập, hần thật hy vọng Nguyễn Túy Tuyết giờ phút này sẽ ngẩng đầu lên nói cho hần biết, nàng muốn ở bên cạnh hần. Cho dù đây là hần bị thương tới nay cũng không dám hy vọng chuyện xa vời này, nhưng dù chỉ có một chút khả năng, hần cũng sẽ không buông tay.

Tuyệt nhi, nói cho ta biết quyết định của nàng đi!

Trong lồng ngực rắn chắc của hần truyền đến tiếng hít thở đều đặn–

Nàng – đang ngủ!

Ai, Doãn Đông Tinh vô lực thở dài một tiếng, hần chỉ sợ rốt cuộc không đủ dũng khí để nói đến việc này.

Qua khoảng một nén nhang thời gian, Nguyễn Túy Tuyết giật mình, lằm bằm một tiếng.

“Tuyệt nhi, nàng đã tỉnh? Muốn uống nước hay không?” Doãn Đông Tinh vội vàng buông tay nàng ra, vỗ về lưng của nàng, đỡ nàng nằm xuống xuống.

“Ngô..... Không cần. Ta rất nặng sao?”

Đôi mắt Nguyễn Túy Tuyết không đầu không đuôi nói một câu, Doãn Đông Tinh không hiểu lắm nàng nói cái gì, đành phải thành thật trả lời, “Sẽ không, nàng rất nhẹ, một chút cũng không nặng.”

Một lát sau, Nguyễn Túy Tuyết ở trên người thân hần vươn vai, dường như đã hoàn toàn thanh tỉnh, dùng thanh âm có nồng đậm buồn ngủ nói: “Vậy chàng tại sao lại vội vã đỡ muội nằm xuống? Muội thích nằm trên người chàng như thế này, thật thoải mái a!” Nàng nũng nịu đưa hai tay choàng qua cổ của hắn.

“Nàng thích là được rồi. Thì nàng cứ nằm úp sấp, không đứng dậy.” Doãn Đông Tinh ôn nhu vuốt ve ngọc lưng của nàng.

“Đông Tinh, ngày mai là mừng một, muội phải đến Diệp Vân lâu đích thân đứng nấu bếp, muội nằm nghỉ một lát, như thế này chàng gọi người đến Duyệt Vân sơn trang lấy quần áo của muội được không? Muội không thể trần truồng như vậy đi ra ngoài địa

Doãn Đông Tinh nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, “Đêm nay nàng không ở nơi này qua đêm?”

Nàng gật gật đầu, “Mỗi lần đến Diệp Vân lâu chủ trì, trước một đêm muội phải thức đọc sách, bình ổn tâm trí, chuyên tâm, như vậy thức ăn được nấu lên hương vị mới thật sự hoàn mỹ.”

“Khó trách món ngon Diệp Vân lâu nổi danh khắp hình thành này, thì ra là do lâu chủ có lòng như vậy.” Yêu thương nhéo một bên gò má đỏ hồng của nàng một chút.

“Khách tới cửa toàn là những người khách nhiều năm qua đã tận tình ủng hộ Diệp Vân lâu, thì nên cũng có chút tâm ý một chút. Nếu không có những vị khách này thì đã không có Diệp Vân Lâu hôm nay. Cho nên đêm nay muội phải về Duyệt Vân sơn trang để tịnh tâm, được không?”

Doãn Đông Tinh lưu luyến không rời nhìn nàng một cái, lập tức hai tay ôm chặt lấy nàng, vùi đầu vào mái tóc ngát hương của nàng, hấp thu hương thơm của nàng, thanh âm khàn khàn nói, “Nàng sẽ trở về sao?”

“Chàng hy vọng muội trở về sao?” Nguyễn Túy Tuyết hỏi lại.

“Ta..... Ta.....” Hắn còn có tư cách yêu cầu nàng sao? Một thiếu phụ như hoa như ngọc, có sự nghiệp và tài sản của riêng mình, nàng có thể tìm một nam nhân tốt để tái giá, không cần cả ngày nhìn gương mặt như quỷ ma của hắn mà tâm đau xót cùng sợ hãi.

“Ta..... Ta gọi là Tiểu Thạch Đầu đến Duyệt Vân sơn trang lấy quần áo giúp nàng.”

28. Chương 28

Nguyễn Túy Tuyết ngồi yên tại chủ phòng ở Liễu hiên, trên mặt nước mắt còn lưu lại . Nàng từng muốn chính mình không khóc, nhưng trở lại khoảng không gian riêng nhỏ bé của mình, cảm xúc kích động nhện không được liền bộc phát ra. Cũng tốt, tối nay hảo hảo khóc một trận, ngày mai sẽ là một bắt đầu hoàn toàn mới, nàng không bao giờ muốn dính đến tình yêu nữa.

Nàng khóc vì sự ngu xuẩn của chính mình. Nàng làm sao có thể ngờ đến mức nghĩ rằng Doãn Đông Tinh đã biết hối cải, sửa chữa sai lầm? Nam nhân ai mà không phong lưu bay bướm? Ngay cả khi diện mạo hắn hoàn toàn bị hủy, cũng không buông tha cho bất cứ cơ hội nào, nàng như thế nào cho rằng hắn toàn tâm toàn ý yêu nàng?

Thật ngu xuẩn a!

Nhìn vòng ngọc dính máu ở trên bàn, Nguyễn Túy Tuyết mắng nhiếc chính mình, từ sự tình lần trước còn học chưa đủ giáo huấn sao? Bản thân có mấy cái cổ tay để cắt? Còn có bao nhiêu chân tình để đem ra đùa giỡn?

Thật ngu xuẩn a! Nàng tự mắng chính mình.

Nàng không khóc, không nháo, lại càng không cắt cổ tay!

Nàng có phương thức giải quyết của mình!

Lần này Triệu Vô Ngôn sẽ không xuất hiện, mọi chuyện có thể giải quyết xong hết.

Nàng bình tĩnh nhìn chén thuốc trên bàn liếc mắt một cái. Đen như mực, như vậy thực đáng a! Nàng không thích vị thuốc, khi vừa rồi sắc thuốc đã ột ít mật để giảm bớt vị đắng.....

Quên đi, mấu chốt tại đây, nàng không muốn so đo.

Nàng cười lạnh một tiếng, bưng chén thuốc trên bàn tới gần bên môi, không biết tại sao, hai tay lại khê run rẩy.....

Ở đáy lòng có tiếng hò hét: Người thật muốn làm như vậy? Sinh mệnh đáng quý a!

Không! Nàng không muốn cả đời phải chịu loại tra tấn này!

Nàng hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí đưa chén thuốc đến bên miệng. Uống xong chén thuốc này, vấn đề liền được giải quyết vĩnh viễn, không còn vương bận, không còn dính líu tới tình yêu.....Nguyễn Túy Tuyết trong lòng không ngừng hô: Uống xong đi! Uống xong đi!

Nàng khê hé mở cánh môi, định uống thuốc.....

Ba! Chén thuốc vỡ tan, nước thuốc đen như mực bắn tung tóe lên người Nguyễn Túy Tuyết.

Nàng trấn định lại thì thấy, ngoài chén thuốc bị vỡ, chỉ có một chiếc lá rụng.

Sao lại thế này? Lá rụng làm vỡ chén thuốc? Làm sao có thể? Lá rụng từ đâu đến?

Ngay khi Nguyễn Túy Tuyết còn suy nghĩ chưa ra mọi việc, Doãn Đông Tinh dùng khinh công trác tuyệt bay vọt xuống.

“Tuyết nhi!” Hắn thở hổn hển, “Tuyết nhi, ta không phải cố ý gạt nàng!”

Nguyễn Túy Tuyết vừa thấy Doãn Đông Tinh, lập tức trở nên lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo. “Doãn trang chủ, người không được phép tiến vào Duyệt Vân sơn trang, mời người đi ra ngoài!”

“Tuyết nhi, nàng hãy nghe ta nói.....”

“Đủ! Ta đã nghe đủ lí do của người, đời này ta không muốn nghe lại, cũng không muốn gặp lại người, mời người đi ra ngoài!” Nguyễn Túy Tuyết rống lên.

Hắn tại sao lại có thể tổn thương nàng như vậy? Tại sao lại có thể? Khi tất cả mọi người rời hắn đi, chỉ có nàng ở lại, hơn nữa lại một lần nữa dăng ra chân tình của mình. Nhưng chân tình này đã bị sự phản bội của hắn đập nát, hiện tại nàng đã hoàn toàn tan biến, nàng thậm chí không biết nên thu thập trái tim đã bị phá nát của mình như thế nào!

“Tuyết nhi, tỉnh táo lại, nghe ta nói!”

“Hừ, người vẫn là như vậy, luôn cho rằng vấn đề là ở trên người người khác. Doãn Đông Tinh, người đi đi! Đời này ta không muốn gặp lại người! Người không cho ta uống thuốc, người tưởng ta không tìm được biện pháp khác chấm dứt sinh mệnh này sao?” Nguyễn Túy Tuyết cầm lấy cây kéo bên cạnh hộp dụng cụ may vá.

“Tuyết nhi, không cần a! Ta thực xin lỗi nàng, là ta sai lầm, ta không nên gạt nàng. Mau buông kéo xuống, ngoan, Tuyết nhi, nghe lời.” Doãn Đông Tinh nhìn nàng cầm kéo, hết hồn nói, sợ nàng sẽ lại tự sát.

“Người cũng biết là người sai lầm? Nhưng những lời này người đã nói bao nhiêu lần rồi, người có sửa đổi sao? Không tưởng tượng được người vẫn như cũ, không đổi được thói trăng hoa! Ta không nên tin tưởng người, ta không nên trở về! Trong lòng người nhất định là đang cười ta, Nguyễn Túy Tuyết vẫn như trước, ngu xuẩn, không biết gì, rất dễ lừa! Đi ra ngoài! Ta không muốn gặp lại người! Chuyện của ta tự ta sẽ giải quyết!”

Nước mắt mà Nguyễn Túy Tuyết cố nén trụ lại chảy xuống. Nàng cho rằng nước mắt là tượng trưng cho sự yếu đuối, khi nàng đối mặt hẳn tuyết không rơi lệ, nhưng sự thật rất đả thương người a! Tối nay cho nàng thoải mái khóc một trận đi.....

Doãn Đông Tinh vừa thấy nàng khóc, lực chú ý bị phân tán, lập tức đoạt kéo trong tay nàng, sau đó liền đem nàng ôm vào ngực, ôm chặt lấy, không cho nàng lại có hành động tổn thương chính mình.

“Buông! Buông! Người kẻ lừa đảo này!”

Nàng rất hận hẳn a! Hẳn có thể nào lần lượt giẫm lên chân tình của nàng như vậy? Nay tâm đã vỡ, nàng không biết phải thu dọn tàn cục này như thế nào?

Doãn Đông Tinh, ta hận người! Nhưng.....

Ta càng hận chính mình!

Nguyễn Túy Tuyết lắc đầu mãnh liệt, nội tâm tự trách giống như bị lửa thiêu.

Doãn Đông Tinh đau lòng ôm nàng, liên tục nhận lỗi về phía mình.

“Tuyết nhi, ta không nên đối gạt nàng, là ta không đúng. Nàng là người ta yêu nhất, ta làm sao có thể đối gạt nàng? Nhưng lần này tình thế thật khó xử a.”

“Tại sao lại là tình thế khó xử? Lần này lại là cô nương nhà ai coi trọng người? Lại là bằng hữu giết dây sao? Hay là diện mạo rất giống ta? Doãn Đông Tinh, người muốn nạp thiếp cũng không cần tìm nhiều lí do vậy, xem như mắt Nguyễn Túy Tuyết ta bị mù, mới có thể tin tưởng người thật sự sửa đổi, là ta ngu ngốc, chẳng trách người khác! Buông! Người buông!” (Vivy: Tuyết tỷ chết cũng vì mấy lời này a *cảm thán* bị cấm túc 7 tháng T_____T)

Nguyễn Túy Tuyết liều mình giãy dụa, nàng không cần ở trong lòng hẳn, nàng đã chịu không nổi.

Doãn Đông Tinh vẻ mặt xấu hổ, “Tuyết nhi, nàng..... Nàng làm sao có thể biết?”

“Làm sao vậy, ta nói không đúng sao? Người cứ việc nạp thiếp đi, ta ở Duyệt Vân sơn trang sẽ không gây trở ngại cho người, ta không bao giờ muốn gặp lại người nữa! Mau thả ta ra!” Tay phẫn dục đánh vào lồng ngực kiên cố của hẳn.

Lúc này hẳn mới cảm thấy không thích hợp, “Tuyết nhi, ai nói ta muốn nạp thiếp?”

(Vivy: Doãn ca chậm hửu ==')

Nguyễn Túy Tuyết không muốn cùng hẳn dây dưa, thăm nghĩ nhanh chút giãy ra khỏi lòng hẳn, giãy dụa của nàng giống như con kiến lay tảng đá lớn, không chút tác dụng.

Giãy dụa cả nửa ngày lại không động đậy được mấy may, nàng bỏ cuộc, trừng mắt nhìn hẳn, “Doãn Đông Tinh, người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Doãn Đông Tinh nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng, lường trước sự tình nhất định là có vấn đề. nàng cho dù biết sự việc kia cũng không tới mức đòi tự sát chứ.

Hẳn muốn cùng nàng hảo hảo giải thích.

“Giường bên này ở đâu?” Hẳn không đầu không đuôi toát ra một câu này.

Thời điểm mấu chốt này, hẳn cư nhiên còn muốn..... Vô sỉ!

Nguyễn Túy Tuyết trừng mắt nhìn hẳn, không trả lời.

“Xem ra ta phải tự mình tìm.” Doãn Đông Tinh ôm lấy thiên hạ trong lòng, ở Liễu hiên tìm đông tìm tây. Phòng trong lớn như vậy, giường đương nhiên không khó tìm.

Doãn Đông Tinh ôm Nguyễn Túy Tuyết ngồi ở mép giường, nàng không muốn lại gần hẳn, nhưng giãy không được, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở mép giường. Hẳn đánh giá trong phòng, “Àn, bố trí so với Doãn gia trang càng ấm áp hơn. Ta nên tới chỗ này sớm một chút, thưởng thức bố trí khéo léo của nàng.”

Hừ! Vuốt móng ngựa cũng vô dụng.

“Tuyệt nhi, ta xác thực đã lừa nàng, những lời vài đêm trước ta nói với nàng cũng không phải lời nói thật.”

Ta đã sớm biết!

Doãn Đông Tinh nhìn thê tử trầm mặc không hé răng, biết nàng còn tức giận, nhưng đây là lỗi của mình, vì thế hắn tiếp tục giải thích.

“Ta nói với nàng đi một chút ở bên trong trang, là lừa nàng, kỳ thật là ta đi ra ngoài, đi ra ngoài..... Ách, làm một chuyện.”

Nguyễn Túy Tuyết đã sớm nghe không nổi nữa, nàng không muốn lại một lần nữa từ miệng hắn nghe được hắn nói muốn nạp thiếp, nàng quát: “Doãn Đông Tinh, ta nói rồi, ngươi muốn nạp thiếp cứ việc nạp, không cần thông báo với ta! Ngươi buông!”

Doãn Đông Tinh tâm bình khí hòa nói: “Tuyệt nhi, cảm ơn nàng toàn thành.”

tâm bình khí hòa: bình tĩnh từ tốn

Nguyễn Túy Tuyết tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Ta đã biết! Doãn Đông Tinh, ngươi lang tâm cầu phế!

lang tâm cầu phế: lòng lang dạ sói

29. Chương 29

Ngừng một chút, Doãn Đông Tinh tiếp tục chậm rãi nói: “Nhưng ta cũng không muốn nạp thiếp.” (Vivy: Doãn ca vô sỉ thật >.< làm=“” muội=“” đau=“” tim-ing~)=“” qh:=“” tỷ=“” cũng=“”>

Hả?

Nhìn thấy vẻ mặt Nguyễn Túy Tuyết ngây ngốc, hắn biết nàng hiểu lầm. Hắn phát ra tiếng cười rất nhỏ, “Tuyệt nhi, nàng quá đề cao ta. Trong thiên hạ, chỉ sợ khó có người muốn cùng kẻ xấu như quý là ta thân thiết. Cũng thật sự chỉ có nàng yêu ta, Tuyệt nhi thân ái.”

Nguyễn Túy Tuyết lại ngẩn ngơ. Như thế nào..... Tại sao có thể như vậy? Hắn không phải là muốn nạp thiếp sao?

“Ta đi ra ngoài làm việc đứng đắn. Tuyệt nhi, ta năm nay cũng đã ngoài ba mươi, nhưng cảm thấy chưa làm chuyện gì có ích, sau khi thu hồi tiêu cục, chỉ muốn làm chút chuyện có ích.”

Nguyễn Túy Tuyết nghe xong, biết chính mình thật sự hiểu lầm, dùng khăn lau lau cái mũi, ho một tiếng, ra vẻ đứng đắn, nhưng nàng vẫn là không ra tiếng, bởi vì nàng không biết nên nói gì.

“Ta liền nghĩ tới quản lý trường học. Tuyệt nhi, nàng trước kia không biết chữ, nay đã trở thành người viết chữ rất tốt, nhất định là phải trải qua một phen vất vả. Ta nghĩ nữ tử cũng có thể giống như nam tử, có cơ hội đọc sách biết chữ, vì thế ta liền nghĩ thiết lập một trường học miễn phí dành cho nữ tử, miễn phí dạy nữ tử biết chữ học bài.”

“Đông Tinh.....” Nguyễn Túy Tuyết khó có thể tin tưởng những gì mình nghe thấy.

Doãn Đông Tinh cười cười, “Mấy ngày nay ta vội vàng xem xét. Doãn gia trang tuy rằng thu hồi công việc tiêu cục, nhưng vẫn là tam đại cự phú*, không thiếu bạc để quản lý trường học này. Mặt khác còn có vấn đề mời phu tử rất rườm rà, ta phải tự mình đi thương lượng.” (Giàu có ba đời.)

“Vì cho nàng một cái kinh hỉ, ta mới thừa dịp nàng đến Diệp Vân lâu ra ngoài làm việc. Vì tránh cho người khác đã bị hoảng sợ, ta mới đội mặt nạ. Tuyệt nhi, nói dối nàng là ta không đứng, nếu biết nàng sẽ hiểu lầm, ta đã sớm nói với nàng việc này. Tuyệt nhi, nàng có nguyện ý tha thứ cho ta không?”

Nguyễn Túy Tuyết nước mắt đảo quanh, dùng âm thanh khàn khàn nói: “Đông Tinh..... Là ta hiểu lầm chàng.”

Doãn Đông Tinh vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, đau lòng nói: “Về sau cũng không được vì hiểu lầm mà nháo tự sát! Tuyệt nhi, nàng vừa rồi làm ta sợ muốn chết, nếu không ta tức thời vận công dùng một mảnh lá cây đánh rớt bát thuốc kia, có phải hay không nàng sẽ dùng thuốc để phí hoài bản thân mình? Không thể a! Khắp thiên hạ đã không còn người yêu ta, mất đi nàng, ta cũng không nghĩ sẽ tiếp tục sống.”

Hắn lại xoa bóp lòng bàn tay của nàng .

“Kia..... Bát được không phải kia để tự sát.” Nguyễn Túy Tuyết áp a áp ứng nói.

Trời ạ! Đông Tinh mà biết nhất định sẽ rất tức giận.

“Vậy ư? Vậy chính là được bình thường. Thì ra thân mình nàng thật sự là không thoải mái, là ta hiểu lầm. Ta đã quên Tuyệt nhi cũng không gặt ta.”

Doãn Đông Tinh gật gật đầu. Túy Tuyết cũng không nói dối, không giống hắn, hắn thật ti bỉ, thường nói dối.

Một câu cuối cùng của hắn làm cho Nguyễn Túy Tuyết phải nói thật. Nàng cúi thấp đầu, “Kia..... Kia cũng không phải được bình thường.”

Doãn Đông Tinh cảm thấy rất kỳ quái, “Không phải được để tự sát, cũng không phải được bình thường, còn có thể là thuốc gì? Thuốc bổ sao?”

“Kia..... Kia cũng không phải thuốc bổ.” Nguyễn Túy Tuyết đầu cúi càng thấp.

“Tuyệt nhi.....” Doãn Đông Tinh nhìn nàng.

“Kia..... Đó là..... Được để nạo thai.” Nàng rớt cục nói.

“Được để nạo thai?”

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng yên tĩnh không tiếng động, chờ Doãn Đông Tinh có đủ thời gian tiêu hóa bốn chữ sau cùng, trong phòng vang lên tiếng rống giận kinh thiên động địa.

Nam nhân cao lớn toàn thân máu như ngừng chuyển động, gân xanh nổi lên, bắt lấy hai vai của nàng, dùng hết khí lực toàn thân quát nàng: “Nguyễn – Túy – Tuyết! Nàng..... Nữ nhân chất tiết này, cư nhiên..... Cư nhiên muốn bỏ đi con của chúng ta!”

Nguyễn Túy Tuyết bị rống đến mức nhỡ mặt kim tinh, bên tai ông ông; Nàng cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ như cô con dâu ngoan nói: “T..... Ta nghĩ chàng sẽ nạo thiếp! Ta nghĩ không thương ta, ta..... Ta sẽ không muốn tiểu hài tử trong bụng, bởi vì đứa nhỏ sinh ra không có cha sẽ thực vất vả.”

nhỡ mặt kim tinh: nghĩa đen là ‘sao bay đầy trời’, chỉ chứng chóng mặt choáng váng.

“Chết tiết, Tuyệt nhi! Nàng thiếu chút nữa đã giết con chúng ta !” Doãn Đông Tinh vẫn quát nàng, một đôi mắt trợn trừng như muốn rớt ra ngoài.

“Chàng..... Chàng không cần hung dữ như vậy đâu, nên nói chuyện nhẹ giọng, nếu không đứa nhỏ trong bụng ta sẽ bị dọa hư.” Nguyễn Túy Tuyết vẻ mặt vô tội nhìn hắn.

Doãn Đông Tinh vừa nghe hai chữ đứa nhỏ , sắc mặt lập tức hòa hoãn xuống, nhưng hắn vẫn rất tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng làm bộ đáng thương một hồi lâu.

Ai – Quên đi! Hắn ở trong lòng điên cuồng hét lên một tiếng, liền ôm lấy nàng hướng ra ngoài cửa.

“A! Đông Tinh, chàng muốn ôm ta đến chỗ nào?” Thấy hắn không quát nàng nữa, nàng liền an tâm.

“Nàng có thai, không cho phép ở tại nơi này! Về Doãn gia trang, mỗi ngày đều nhìn thấy nàng, ta mới an tâm!” Doãn Đông Tinh tiêm tâng khí phách lại nhảy đi ra.

“Nhưng..... Nhưng là.....”

“Không có nhưng là!” Không cho nàng kháng nghị, Doãn Đông Tinh ôm âu yếm thê tử ra cửa phòng, khi đi ngang qua cạnh bàn, đem chén thuốc bị vỡ kia đá rất xa, thi triển khinh công bay vọt đi.

Nghe tiếng động, Hà Quan Nguyệt cùng Hạ Hà chạy tới, chỉ kịp nhìn thấy làn váy màu hồng nhạt của Nguyễn Túy Tuyết. (chỗ này muội chém >.<

Chương 10.2

Nguyễn Túy Tuyết ở ngay tại Di Thăm viện của Doãn gia trang dưỡng thai. Doãn Đông Tinh mãi đến năm ba mươi tuổi mới có đứa con đầu tiên, cực kỳ cao hứng. Nguyễn Túy Tuyết cũng đã hai mươi lăm tuổi, lúc ấy xem như sản phụ cao tuổi, cho nên cao thấp Doãn gia trang ai ai cũng nơm nớp lo sợ hầu hạ phu nhân, hy vọng phu nhân thuận lợi bình an sinh hạ tiểu chủ nhân. (Vivy: 25 = sản phụ cao tuổi *ngất-ing~* tuổi này muội còn chưa mún lấy chồng a @.@)(QH: Hiện đại khác hơn cổ đại muội ơi!!!!)

Đã qua ba tháng, bụng Nguyễn Túy Tuyết vẫn còn chưa lộ rõ, nhưng nàng cả ngày không phải ăn chính là ngủ, sẽ nhanh biến thành heo. Diệp Vân lâu bên kia ra thiếp báo cáo nói lâu chủ dạo chơi ở bên ngoài một năm, lâu vụ tạm thời do tổng quản Hà Quan Nguyệt toàn quyền xử lý.

Cái gì dạo chơi ở bên ngoài, rõ ràng là bị “giam” ở Doãn gia trang! Doãn Đông Tinh căn bản không cho phép nàng bước ra khỏi trang nửa bước, mỗi ngày nuốt một đồng thuốc bổ, hại nàng hiện tại chỉ cần nghĩ đến dùng bữa, da đầu liền run lên!

Nguyễn Túy Tuyết ở Di Thăm viện vừa chơi bàn đu dây vừa thăm oán hận, đang lúc cao hứng, đột nhiên có người điên cuồng quát lên: “Ngừng lại! Mau xuống dưới!”

Nàng quay đầu thì thấy, Doãn Đông Tinh khẩn trương chạy tới phía này, “Tuyết nhi, mau dừng lại! Nếu từ trên bàn đu dây rơi xuống làm sao bây giờ? Mau xuống dưới!”

Không thể nào! Ngay cả chơi bàn đu dây cũng.....

Nguyễn Túy Tuyết mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, đổi không ngừng, ngược lại càng đu càng cao, nhìn Doãn Đông Tinh kinh hãi. “Tuyết nhi, mau dừng lại, không cần chơi.”

Nhìn thấy hần đường đường một đại nam nhân ở dưới đau khổ cầu xin, bộ dạng đáng thương, Nguyễn Túy Tuyết mềm lòng, ngừng lại.

Nàng ngồi ở bàn đu dây, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, “Đông Tinh, muội cả ngày không phải ăn chính là ngủ, cả ngày lười biếng ở Di Thăm viện, chuyện gì nguy hiểm cũng không thể làm, phòng bếp cũng không thể đi vào, hiện tại, ngay cả chơi bàn đu dây cũng không được!”

Doãn Đông Tinh ở ngồi xuống bên cạnh nàng, vỗ về lưng ái ân, “Tuyết nhi, vì đứa nhỏ của chúng ta, nàng nên nhẫn nại chịu đựng một chút. Đây chính là tiểu bảo bối của chúng ta a!”

Nguyễn Túy Tuyết đổi nói: “Cũng không phải chuyện gì ám muội, vì sao không thể ra ngoài?”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng kinh sợ cảm thấy sai nói, vội vàng che miệng, liếc mắt nhìn Doãn Đông Tinh ở bên cạnh, nhìn không ra vẻ mặt của hắn.

Trên thực tế, nàng cũng không muốn cùng hắn nói chuyện này. Vì thế nàng thật cẩn thận mở miệng, “Đông Tinh, việc này.....”

“Tuyết nhi, có việc cứ nói thẳng. Lần trước ở Duyệt Vân sơn trang chúng ta đã nói rõ, sẽ không giấu diếm đối phương bất cứ điều gì, tuyệt đối chân thành, nếu nói dối sẽ bị đối phương trừng phạt vô điều kiện.”

“Muội nói, chàng không được tức giận nha.”

“Vi phu tuyệt đối sẽ không tức giận. Nàng cứ việc nói.”

“Vâng. Đông Tinh, ta nghĩ qua, Triệu Vô Ngôn y thuật nổi tiếng thiên hạ, nếu mời nàng đến trị liệu cho chàng, mặt của chàng hẳn là có thể khôi phục bảy tám phần.”

“Nàng không thích nhìn khuôn mặt này của ta?” Doãn Đông Tinh bình tĩnh nói.

“Không, không phải! Đông Tinh, chàng vì khuôn mặt này cả ngày không ra khỏi cửa, cho dù bắt đực dĩ muốn ra ngoài cũng phải đeo mặt nạ, không thuận tiện chút nào! Hơn nữa cả ngày ở bên trong trang cũng thực không tốt.”

“Tuyệt nhi, vẫn là nàng muốn ra ngoài chơi, sẽ bị mặt của ta phiền toái?” Doãn Đông Tinh âm điệu thoải mái nói, đáy mắt mang ý cười, trong lòng nghĩ cũng nên nói cho nàng.

“Không..... Không phải.” Nguyễn Túy Tuyết căng thẳng khẩn trương, nghĩ đến hấn tức giận, gương mặt nhìn thấy đáy mắt hấn ẩn chứa ý cười, mới biết là hấn đùa giỡn nàng, liền đánh hấn một cái. “Chán ghét! Muội đang nói chuyện nghiêm túc với chàng. Đông Tinh, đứa nhỏ của chúng ta bảy tháng sau sẽ ra đời, ta hy vọng chàng có thể quang minh chính đại mang đứa nhỏ ra ngoài du ngoạn, dạy hấn về thế giới bên ngoài, cho nên muội mới muốn Triệu Vô Ngôn đến trị liệu chàng. Muội cũng không để ý mặt của chàng, nhưng vì đứa nhỏ, chàng lo lắng một chút đi!”

Nguyễn Túy Tuyết nói xong, nhìn xem Doãn Đông Tinh, thấy hấn đang ở giữa mặt lên trời thở dài, nàng khó hiểu nhìn hấn.

Giờ phút này Doãn Đông Tinh đang suy nghĩ, Tuyết nhi sau khi biết chân tướng sẽ chinh hấn như thế nào..... Hiện tại Túy Tuyết cùng hình tượng mềm mại uyển trước kia khác nhau rất lớn, nàng hiện tại trở nên hoạt bát nghịch ngợm, hấn càng đem nàng sủng vô pháp vô thiên..... Nhưng hấn vui mừng, hấn vô cùng thích khi thấy nàng chinh hấn, có khi hấn thực hoài nghi chính mình có phải thích cuồng bị ngượcchay không. (Vivy: chấp nhận đi Doãn ca à, ai bảo lúc trước ca gây họa làm gì!)

Hấn ho một tiếng, “Tuyệt nhi, vi phu muốn cùng nàng nói một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ta nói dối nàng.” Trước tiên là nói một câu này, đây là chính sách điểm nhi ai bình, phải nói như thế này nếu không sẽ rất thảm.

30. Chương 30

Nguyễn Túy Tuyết vừa nghe, mặc danh kỳ diệu nhìn hấn một cái. Hấn còn có thể giấu giếm nàng chuyện gì? Doãn gia trang lớn như vậy, nói, nghe, không phải sao? Huống chi hấn cả ngày đều cùng một chỗ với nàng, không có cơ hội tiếp xúc với nữ nhân khác, không có khả năng nạp thiếp, cho nên không phải là sự việc trọng đại gì.

Nguyễn Túy Tuyết cười ngọt ngào, cố ý biểu hiện ra mặt ôn nhu uyển chuyển của nàng, “Đông Tinh, chàng cứ nói, ta sẽ không để ý.”

Xem ra tâm tình của nàng rất tốt, sự tình hấn là sẽ không quá tệ..... Hấn cẩn thận nói: “Mặt của ta..... Hoàn toàn bị hủy.....”

“Ta biết, ta cũng không để ý.” Nàng vẫn mỉm cười ngọt ngào.

“Là giả.”

Gì? Cái gì? Nguyễn Túy Tuyết thử đem lời nói của Doãn Đông Tinh ghép lại.

Mặt của ta hoàn toàn bị hủy là giả.

Hấn đang nói cái gì a? Khuôn mặt xấu xí kia là giả?!

Khi Nguyễn Túy Tuyết còn chưa tiêu hóa hết câu nói vừa rồi, Doãn Đông Tinh tiếp tục nói: “Lúc trước nàng rời Doãn gia đi, tâm ta rất đau. Ta từng thề kiếp này chỉ yêu một mình nàng, nhưng ta lại bội ước nạp thiếp. Có thị thiếp Hàn Phượng Cẩm trong phủ, nàng tuyệt đối không thể lại để ý đến ta, vì thế trong chuyển bảo tiêu hàng hóa của phủ Vương gia hai năm trước, ta động tay động chân, làm bộ chính mình gặp tai kiếp, tự hủy dung, lén lút đem bảo vật trả về phủ Vương gia, tuyên bố với bên ngoài chính mình bị thương, muốn chấm dứt tiêu cực, cũng thuận tiện rời khỏi giang hồ, không muốn cùng những bằng hữu giả dối trên giang hồ lui tới.”

“Ta làm như vậy, chủ yếu là làm cho Hàn Phượng Cẩm, Lí Loan, Lâm Tú Nhi phải lựa chọn. Nếu các nàng bất kể bề ngoài của ta, vẫn muốn cùng ta, ta đây cùng Tuyết nhi nàng duyên phận coi như hết; Nhưng nếu các nàng cầu đi, ta tuyệt đối không bắt lưu lại, còn có thể cấp các nàng rất nhiều phí phụng dưỡng, như vậy ta có thể một lần nữa theo đuổi nàng.”

“Kết quả, ba người nhìn đến dung mạo sau khi bị thương của ta, đều cầu đi, ta cũng y theo kế hoạch của ta, cho các nàng rất nhiều bạc..... Chuyện về sau, nàng đã biết. Cho nên..... Tuyệt nhi, nàng không cần mời Triệu Vô Ngôn đến, mặt của ta cũng không có..... Cũng không có bị thương.” Doãn Đông Tinh rất cục nói xong.

Nguyễn Túy Tuyết vẻ mặt khiếp sợ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên nhìn hắn. Khuôn mặt kia nhìn thế nào đều là bộ dáng rõ ràng mười phần a! Bỏng, đao thương, da tróc thịt bong, vết sẹo rồi rầm..... Khuôn mặt này làm sao có thể là giả?

Nhưng nàng hiểu được, Doãn Đông Tinh sẽ không lừa nàng. Cảm xúc khiếp sợ qua đi, nàng cố giữ vững tâm trạng bình thường thản nhiên cười, hướng Doãn Đông Tinh mềm mại nói: “Đông Tinh, nếu mặt này là giả, chúng ta đi vào trong phòng đem nó hạ xuống, khôi phục khuôn mặt tuần tú trước kia của chàng, như vậy tương lai chàng có thể mang đứa nhỏ của chúng ta đi ra ngoài một chút.”

“Nàng không tức giận?” Doãn Đông Tinh trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Hắn vốn tưởng rằng Nguyễn Túy Tuyết sẽ rất giận dữ! Lừa nàng lâu như vậy, còn làm cho nàng phải nhìn khuôn mặt khủng bố hai năm.

“Làm sao có thể? Chàng có thể khôi phục lại bộ dáng trước kia, ta cao hứng còn không kịp, làm sao có chuyện tức giận đâu?” Nguyễn Túy Tuyết mỉm cười.

Oa! Tuyệt nhi ôn nhu uyển chuyển hàm xúc trước kia đã trở lại, mình sẽ không bị phạt! Doãn Đông Tinh trong lòng hô lớn vạn tuế.

Nhưng hắn không phát hiện khi Nguyễn Túy Tuyết mỉm cười, đôi mắt tinh kế tránh một chút.

Hai người trở lại trong phòng, Doãn Đông Tinh lấy tiểu đao lợi hại, cẩn thận theo bên tai cắt ra da mặt xấu xí, rồi cục đem khuôn mặt xấu hạ xuống, hé ra gương mặt tinh xảo ẩn bên trong lớp vỏ bọc.

“Tuyệt nhi, đây là cái mà giang hồ gọi là thuật dịch dung. Doãn gia ba đời hành tẩu giang hồ, có khi bởi vì bảo tiêu, phải cải trang thành người khác, liền sử dụng thuật dịch dung này để che mắt.” Doãn Đông Tinh hướng Nguyễn Túy Tuyết cẩn thận thuyết minh.

“Nga! Thì ra là thế.” Nguyễn Túy Tuyết gật gật đầu, nhìn nhìn hắn.

Hắn vẫn anh tuấn cao ngất như trước kia, khả năng bởi vì đeo mặt nạ xấu xí hai năm, không phơi nắng dưới ánh mặt trời nhiều, sắc mặt rạm nắng dày dặn sương gió trước kia trở nên trắng nõn, cũng bởi vì không đi giang hồ, khí chất tục tũn dần dần bị thay thế bởi hào hoa phong nhã, chợt xem, còn có cổ hương vị đệ tử thế gia.

“Tuyệt nhi, thực xin lỗi, lừa nàng hai năm..... Nàng có trách ta không?”

“Đông Tinh, chàng lừa người ngoài bộ mặt hoàn toàn hủy, khiến cho Hàn Phượng Cẩm các nàng chủ động cầu đi, sau khi các nàng cầu đi, chàng đã đạt được mục đích, vì sao không bỏ mặt nạ đầy sẹo này đi, khôi phục bộ dáng trước kia?”

“À..... Đó là bởi vì ta còn chưa theo đuổi được nàng a!” Doãn Đông Tinh đem Nguyễn Túy Tuyết ẵm lên đùi mình vô cùng thân thiết nói.

“Thì ra chàng dùng là khổ nhục kế a!” Nguyễn Túy Tuyết nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Tuyệt nhi, không nên nói như vậy, ta thật sự không phải có ý định muốn gạt nàng, ta..... Ta chỉ là cho rằng có lẽ nàng..... Nàng sẽ lập tức đến gặp ta, không nghĩ tới.....”

“Không nghĩ tới ta cách một năm mới nhìn đến chàng.”

“Tuyệt nhi, ta là thật tình! Trong lòng ta tuyệt không có những người khác, nàng là người duy nhất ta yêu.”

“Kia vì sao ta đã ở cùng một chỗ với chàng, đến một năm mà vẫn đeo mặt nạ xấu xí này?” Nàng không phải ý định lừa gạt sao?

“Kỳ thật ta vài lần muốn mở miệng thẳng thắn nói với nàng, nhưng lại sợ nàng sẽ tức giận; Chính yếu là nàng một mình trải qua năm năm cô độc, ta cảm thấy tất yếu phải tự trừng phạt một chút, liền vẫn đeo mặt nạ xấu xí này.”

“Chàng..... Chàng không dỡ mặt nạ này xuống là muốn trừng phạt chính mình vì trước kia đối xử với ta như vậy?”

Doãn Đông Tinh gật gật đầu. “Tuyệt nhi, ta trước kia thật sự có lỗi với nàng, lại không nghĩ ra phương thức nào để chuộc lỗi, nên ta đã dùng chiêu này. Kỳ thật giả dạng làm người xấu xí cũng không sai, không cần đối mặt với bên ngoài, ngược lại có thể tùy tâm sở dục làm chuyện mình muốn.”

Nguyễn Túy Tuyết nghe xong, trong lòng kích động mênh mông không thôi. Hẳn xác thực hoàn toàn đem nàng để trong lòng, vì nàng nguyện ý không dỡ mặt nạ xấu xuống, làm chính mình xấu xí để trừng phạt trước đây hẳn đối với nàng bất trung.....

Nàng nhin không được kích động, ôm hẳn mãnh liệt khóc. Doãn Đông Tinh có điểm bối rối, “Tuyệt nhi, làm sao vậy? Tại sao lại khóc?”

“Chàng..... Chàng không cần ngược đãi bản thân như vậy a! Ta đã sớm tha thứ cho chàng rồi, không phải sao?”

“Tuyệt nhi, cho dù nàng đã tha thứ cho ta, nhưng ta vẫn cảm thấy nếu không gì, sẽ không bù lại được thương tổn mà ta gây cho nàng. Khuôn mặt xấu xí này chính là phương thức tự trừng phạt của ta. Chỉ là cũng khổ nàng, phải xem khuôn mặt xấu xí hơn một năm.”

Nguyễn Túy Tuyết hai mắt đầm lác đầu, tỏ vẻ không thèm để ý.

“Tiếp qua vài năm, chờ đứa nhỏ lớn, chúng ta lại đến Tô Châu thăm nhạc phụ, nàng có chịu không?”

“Di? Về nhà của muội?” Nguyễn Túy Tuyết lại lần nữa kinh ngạc nâng lên khuôn mặt đang rơi lệ.

“Đúng vậy. Năm đó nhạc phụ lấy môn không đăng hộ không đối cự tuyệt hôn sự đôi ta, nay ta rời khỏi giang hồ, thiết lập trường học miễn phí, cũng coi như là thân sĩ, cùng nhạc phụ dòng dõi thư hương mặc dù không thể đánh đồng, nhưng tin tưởng người sẽ không cự tuyệt cho ta ở ngoài cửa. Quá vài năm, cả nhà chúng ta đến Tô Châu một chút, được không?”

Nguyễn Túy Tuyết sớm đã cảm động nói không ra lời, nguyên bản ý niệm tưởng trêu cợt hẳn cũng đánh mất. Nàng vội vàng gật gật đầu, cầm khăn lau nước mắt đã vỡ thành đê của mình.

Hẳn thật là đem nàng để trong lòng a!

Doãn Đông Tinh thân mật ôm nàng, khẽ mỉm cười, phẳng phất hai người trong lúc đó không còn bí mật nào

Chờ một chút!

Doãn Đông Tinh nghĩ đến một sự kiện, ánh mắt dừng ở thiên hạ xinh đẹp bên người, “Tuyệt nhi, ta đã đem bí mật lớn nhất nói cho nàng, nàng..... Không có gì gạt ta chứ?”

“Đông Tinh, chàng như thế nào hỏi như vậy? Không có chuyện ta gạt chàng a.” Nguyễn Túy Tuyết mới từ trong lòng tràn đầy cảm động khôi phục, dùng ánh mắt sùng bái nhìn trượng phu anh tuấn khôi ngô mắt trước. (Vivy: giống Hạ Hà tỷ a, suốt nàng nhìn trượng phu với ánh mắt sùng bái ==)

“Không có sao?” Doãn Đông Tinh dừng ở nàng.

“Đương nhiên không có a! Như thế nào, chàng không tin ta? Như vậy tốt lắm, nếu chàng tìm được bằng chứng ta nói dối chàng, ta sẽ tùy ý chàng xử trí.” Nguyễn Túy Tuyết tràn đầy tin tưởng nói. (Vivy: tỷ chết chắc rồi >///<>)

“Hảo! Đây chính là nàng nói, không thể hối hận.”

“Chàng yên tâm, ta Nguyễn Túy Tuyết nói chuyện giữ lời.”

“Hảo, Tuyệt nhi, ta hỏi nàng, nàng làm sao mà biết nguyên nhân ta nạp ba thị thiếp?”

“Di?” Nguyễn Túy Tuyết tựa hồ còn chưa hiểu Doãn Đông Tinh đang nói cái gì.

“Lần trước chúng ta nói chuyện ở Duyệt Vân sơn trang, nàng nói ra nguyên nhân ta nạp ba thị thiếp, nhưng ta nhớ rõ ta chưa bao giờ đề cập qua điều này với nàng a!”

“A!” Nàng nhớ tới đến lần trước bởi vì hiểu lầm nên lỡ thốt ra. “Đó là..... Đó là bởi vì.....”

Doãn Đông Tinh gơ lên mày kiểm nhìn thê tử hai gò má ửng hồng.

“Ta đoán!” Nàng miễn cưỡng dặt khóe miệng nở nụ cười, lén lút đứng lên.

“Nói dối.” Hần bình tĩnh phun ra những lời này. “Tuyệt nhi, nói thật!”

“Kia..... Ừm..... A..... Kia thật sự không thể trách muội a, là chàng.....” Nguyễn Túy Tuyết đã muốn xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, hướng cửa phòng di động.

“Ta?”

“Là chàng tim đập quá lớn, đem muội đánh thức! Muội không phải nghe lén nha, muội là không thể không nghe a! Muội không có nói dối chàng.....” Nguyễn Túy Tuyết chân trước đã muốn bước ra cửa phòng, chạy vội đi ra ngoài.

“Đừng trốn! Tuyệt nhi, phạt nàng bảy tháng không được phép ra khỏi trang!”

Trời ạ! Thực thảm!

Đây là Nguyễn Túy Tuyết bị ôm trở về phòng trong lòng khóc thét!

Bảy tháng sau, Nguyễn Túy Tuyết bình an sinh hạ một đôi long phượng thai, Doãn gia trang cùng Diệp Vân lâu bốn phía chúc mừng, Doãn Đông Tinh cực kỳ vui mừng.

Trường học miễn phí dành cho nữ tử ở kinh thành học cực kỳ thành công, nghĩa cử dạy biết chữ miễn phí của Doãn gia trang được quan phủ treo biển, Hoàng Thượng còn hạ chỉ ban cho Doãn Đông Tinh tên cử nhân. Vào ngày hai người đến Tô Châu, Nguyễn gia đại biểu hoan nghênh, khua chiêng gõ trống nghênh đón vị con rể này, rốt cục sau nhiều năm Nguyễn Túy Tuyết cũng cùng trượng phu đường hoàng bước vào gia môn, hết thấy là tốt đẹp như vậy!

Nhưng vào lúc này, ở một nơi khác, đại tuyết bay tán loạn, Triệu Vô Ngôn đối mặt một vị phu nhân xinh đẹp tự sát chưa thành ở Vương gia phủ, chậm rãi nói: “Phu nhân, người trước đem thuốc này uống, ta cùng người nói về một cái chuyện cũ thú vị ở kinh thành, là chuyện cũ có thật nha, chuyện này nhân vật chính tên là Nguyễn Túy Tuyết. Ngoan, trước đem thuốc này uống”

Cơn gió tuyết vẫn bay tán loạn như trước

hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-nhu-nuong-tu>